

«El consumisme pot ser un altre tipus de droga»

Entrevista a sor Genoveva Masip, filla de la Caritat

Amb motiu de la celebració del Dia internacional de la dona treballadora, el diumenge 8 de març, hem conversat amb sor Genoveva Masip, una dona amb un carisma especial que treballa pels més desfavorits de la Barcelona marginal: presos, drogoaddictes i malalts de sida. Ella ens explica que la força que l'empeny és la pregària i la vida en comunitat. La seva tasca, que va començar el 1945, ha estat tan valorada que fins i tot ha rebut el premi Sant Jordi, encara que sempre ha fugit de qualsevol mena de protagonisme.

En aquesta entrevista descobrim les seves esperances i inquietuds i també la impotència davant de dures realitats sense resposta. Preocupada pels problemes de la societat occidental, sor Genoveva adverteix que, encara que hagi treballat amb nombroses persones drogoaddictes, avui «el consumisme pot ser un altre tipus de droga».

Pàgines 8 i 9

Cambodja, una Església que viu entre el temor i l'esperança

Durant els anys 1975-1979, els cristians de Cambodja van veure com les esglésies eren cremades i van patir l'expulsió dels missioners, la mort violenta o per fam de sacerdots, bisbes, religiosos i religioses. Aquests records encara són vius en la memòria, perquè el país es debat entre el temor generalitzat, propagat pel règim actual, i l'esperança d'unes eleccions que poden quedar entelades per la violència. La situació econòmica és preocupant: sense ajuts del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial, que han interromput els seus préstecs, el país s'acosta a la fallida.

Aquest és el panorama en el qual l'Església catòlica desenvolupa la seva missió. Una missió difícil que persisteix a pesar de les persecucions, els treballs forçats, els campaments de refugiats, el desterrament i el retorn. En paraules de Mons. Yves Ramousse, administrador apostòlic de Battambang, «amb la seva caritat susciten interès i conversions».

Pàgines 5-7

Kofi Annan: «Mai no es pot desestimar el poder de la pregària»

Iraq ha continuat sent notícia. Fins al darrer moment no es va saber que es rebutjava la intervenció militar gràcies a l'acord que el secretari de les Nacions Unides, Kofi Annan, va aconseguir tancar amb el president de l'Iraq, Saddam Hussein.

Abans de partir cap a aquesta missió diplomàtica, Kofi Annan, que era conscient dels riscos i la transcendència que comportava, va entrevistar-se amb el representant de la Santa Seu davant l'ONU. Durant l'encontre, Mons. Martino li va comunicar un missatge personal d'estímul de Joan Pau II, que l'animava a viatjar a Bagdad. El diplomàtic vaticà ha revelat al diari italià *Avvenire* que «el secretari general va quedar molt impressionat i em va demanar que li posés per escrit el missatge per donar-lo a conèixer en els ambients de l'ONU. Poc després, va prendre la decisió de volar a l'Iraq».

«El dilluns següent, una vegada complida la missió, Annan em va trucar per telèfon —segueix explicant Mons. Martino— per parlar-me de l'eficàcia de l'oració a l'hora d'aconseguir el seu objectiu.»

Aquesta fe en la força de l'oració va ser confirmada públicament pel mateix Kofi Annan quan va tornar de la seva missió diplomàtica a l'Iraq. Va ser rebut per uns set-cents empleats que el van acollir a la seu de l'ONU de Nova York i el diplomàtic va assegurar: «Hi havia milions de persones a tot el món que demanaven la pau. Per aquesta raó, vull dir-los que mai no hem de desestimar la força de la pregària.»

Mons. Martino considera que la tasca de mediació de Kofi Annan relança el paper que ha d'exercir l'ONU en l'escenari internacional.

Editorial

Vers la regió pastoral

Els nostres bisbes han tornat de Roma, de la visita *ad limina apostolorum*, una pràctica que es remunta al segle IV i que va esdevenir obligatòria a partir de l'any 1585. A més de visitar les tombes dels apòstols, pelegrinar a les basíliques romanes, mantenir reunions amb els responsables dels diferents dicasteris, els bisbes catalans van ser rebuts pel Sant Pare, amb qui van compartir diverses trobades i van celebrar l'eucaristia plegats. Segons han explicat posteriorment, i es recull en aquest número del nostre setmanari, un cop més, la visita *ad limina* ha servit per enfortir la unitat i la comunió i, alhora, per impulsar l'actuació amb vista al futur, tenint en compte els suggeriments que va subllar en el missatge que va adreçar Joan Pau II als nostres bisbes.

Des del novembre de 1991, en què es va dur a terme la darrera visita *ad limina*, fins ara han passat més de sis anys i lògicament la situació de la nostra Església ha sofert modificacions importants. Alguns profetes de calamitats han interpretat, amb mala fe, que l'evolució és negativa, a partir de la presentació de casos irreals i estrambòtics més propis de la imaginació d'algun periodista que no s'ha pres la molèstia de conèixer a fons l'acció constant de la nostra Església al llarg dels darrers quaranta anys. No val la pena rebatre els seus arguments, basats en anàlisis esbiaixades i que tenen l'arrel en motivacions polítiques. Però, més enllà d'episodis anecdòtics, la celebració del Concili Provincial Tarraconense ha estat el fet més significatiu d'aquests sis anys. Un Concili que va aprovar un conjunt de resolucions que s'han convertit en un programa de treball per a les nostres esglésies.

Justament, un dels principals aspectes que va posar en relleu el Concili va ser la necessitat que

l'Església catalana assolís una personalitat jurídica pròpia, com a mitjà per reforçar l'acció pastoral conjunta. Una comissió es va encarregar d'estudiar la fórmula més adient i viable i, finalment, els bisbes van donar suport a l'opció de la regió pastoral. Segons les primeres impressions, la proposta ha estat ben acceptada, tant a Roma com entre els responsables de la Conferència Episcopal Espanyola. Cal esperar, doncs, que els tràmits segueixin els mecanismes establerts, tot i que fóra bo que els terminis s'alleugerissin al màxim, per tal d'evitar suspicàcies i retards incòmodes per a tothom.

La fórmula triada, la regió pastoral, no prevista en l'actual Dret canònic, té uns antecedents clars a Mèxic i al Brasil, i també a Itàlia, on recentment s'han erigit regions a partir d'un únic arquebisbat (Gènova, Potenza o Milà) o d'una província eclesiàstica a la qual s'ha unit una arxidiòcesi o diòcesi que depèn directament de la Santa Seu, com la de Calàbria. És clar que les raons pastorals, en definitiva, predominen sobre el contingut dels canons, o, dit en altres paraules, la voluntat de reconèixer les peculiaritats i les especificitats pot vèncer les dificultats que podien existir, en el cas d'Itàlia, per exemple. No resulta inversemblant pensar que la història i la realitat actual de la nostra Església catalana ha de merèixer, també, un tractament diferenciat.

Ara, més que mai, ens cal la unitat per donar suport a la iniciativa valenta dels nostres bisbes. L'aplicació del Concili Provincial Tarraconense, en aquest punt, pot ser ben aviat una realitat. Les dificultats i potser incomprensions que es puguin produir abans de l'aprovació de la regió pastoral les hem d'afrontar amb esperit constructiu, imaginació i dinamisme.

Sumari

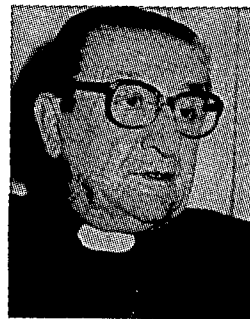
10

Valoració de la visita «ad limina»

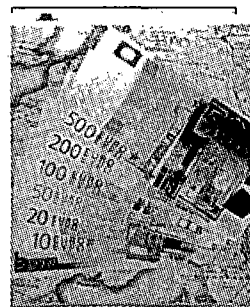
11

Celebració dels 300 anys de Lestonnac a Tarragona

21

Mons. Deig respon Mons. Sánchez sobre la COPE

28

L'euro: una revolució econòmica, social i política

29

Granell, l'evocació onírica de la vida

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Núria Oriol i Palarea

Coordinació: Glòria Carrizosa Servitje

Redacció: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Marta Puyol

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Jaume Mora, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Impressions Intercomarcals S.A. Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. (93) 878 84 03. Fax (93) 878 82 12 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of PressMembre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

Relleu en la direcció

Comença una nova etapa

Catalunya Cristiana comença aquest mes de març amb un relleu en la direcció: Mn. Manel Valls i Serra, recentment nomenat rector de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià de Barcelona, és succeït per Núria Oriol i Palarea.

És de justícia posar en relleu i agrair, en aquest moment, la contribució decisiva de Mn. Manel Valls en la consolidació i el progrés, en tots els ordres, del nostre setmanari. N'ha estat el segon director, després de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar el qual, juntament amb mossèn Francesc Malgosa i Riera, va ser-ne el fundador. Passar de l'etapa fundacional a la seva continuïtat en unes altres mans és, per a un setmanari, tota una prova. Mn. Manel Valls l'ha superada amb èxit.

Catalunya Cristiana s'ha afiançat i ha esdevingut cada dia més àgil i complexiva de la nostra realitat eclesial. La calidesa de la vivència cristiana i sacerdotal del seu director i la seva capacitat de connexió amb el pensament cristià d'arreu han enriquit el nostre setmanari. En el període de la seva direcció s'ha forjat un equip de periodistes joves que en garantei-

xen el futur i han estat inaugurats uns nous i amplis locals. A partir d'ara, Mn. Valls continuarà entre nosaltres com a patró de la Fundació Catalunya Cristiana i esperem poder gaudir de les seves col·laboracions periodístiques.

A l'equip esmentat pertany Núria Oriol, periodista que inicià el seu treball a Catalunya Cristiana ja en la seva etapa fundacional i que actualment, com a coordinadora, era la immediata col·laboradora de Mn. Valls. Esperem molt de l'experiència professional de la nova directora, de la seva vinculació al periodisme cristià europeu i del seu amor a Catalunya Cristiana. És la primera directora segle i assumeix la seva tasca quan el nostre setmanari s'acosta als 20 anys de vida i al seu número mil.

Demaneu al Senyor i a la Mare de Déu de Montserrat que beneeixi la nova etapa de Catalunya Cristiana i a tots els seus amics, subscriptors i lectors... i ens els augmenti.

Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona
President per delegació del Patronat de la Fundació Catalunya Cristiana

De cor a cor

Per a molts de vosaltres, benvolguts lectors, no som uns desconeguts, ja fa anys que anem compartint setmana rere setmana les vicissituds de l'actualitat de l'Església i la societat. Ens hem acostumat a prendre el pols a la vida en clau cristiana i, així, la nostra mirada sobre l'avui està tanyida d'esperança.

M'alegra comunicar-vos que he acceptat ser la nova directora de Catalunya Cristiana per continuar aquesta tasca tan fascinant que han fet els meus predecessors: impulsar un mitjà de comunicació cristià, professional i sòlid que vol ser una eina eficaç i responsable en la tasca d'evangelització en la qual estem tots compromesos. El meu record, admiració i agraïment a Mn. J. E. Jarque, Mn. R. Malgosa i Mn. M. Valls. Ells em són un estímul per desenvolupar la meua tasca al servei de l'Església i de la societat.

També us vull fer partícips que aquesta tasca directiva no la penso fer en solitari. Hi participen els meus primers col·laboradors i l'equip de professionals que amb molta il·lusió i coratge estan disposats a apropar-vos a l'univers de la comunicació cristiana: valenta, lliure, plural, professional, contrastada i, sobretot, fidel a la fe.

Ens agradaria molt continuar aquest viatge amb tots els que al llarg d'aquests anys us heu convertit en els nostres amics lleials, ja que amb els vostres suggeriments sempre trobavem la manera de millorar les coses.

D'igual manera ens agradaria ser capaços d'atreure l'interès de les generacions més joves, convençuts

com estem que una veritable formació en sòlids valors cristians passa per una interpretació de la realitat que no quedi mediatitzada pels interessos de grups, siguin socials, polítics, econòmics o religiosos, que tendeixen a insistir en els aspectes més negatius i pessimistes de la vida, sense aportar-hi, però, cap alternativa.

L'equip de Catalunya Cristiana se sent mogut a passar la torxa de la fe a tots aquells que vulguin acceptar el repte que la nostra societat i la nostra

Núria Oriol, al centre, acompanyada per Mn. Valls, Mons. Carrera i l'equip de redacció.

Església poden ser millors. I en aquesta tasca comptem amb vosaltres, vosaltres que coneixeu tan bé el cor de l'home a través de vosaltres mateixos i dels vostres fills, néts i amics.

Plens d'il·lusió i d'empenta, iniciem aquesta nova etapa que ens demana a tots ser actius, generosos, oberts als altres i artífexs de la justícia. Volem compartir tot el que som i tenim i, d'una manera especial, la fe, la cultura cristiana i la vida del nostre poble i de tots els pobles del món.

Núria Oriol i Palarea

Paraules de comiat

Durant quasi cinc anys i mig he estat al front de la direcció del nostre estimat setmanari. Vaig succeir Mn. Joan E. Jarque. Ell i Mn. Francesc Malgosa n'havien estat des de la seva fundació els seus promotors i primer directors, director i sotsdirector respectivament. Jo venia del món de l'ensenyament universitari i no tenia cap experiència en el camp dels mitjans de comunicació. Tan sols havia escrit alguns articles per a Catalunya Cristiana, i això encara amb un cert esforç, perquè contràriament al que alguns puguin pensar, sempre m'ha costat d'escriure. Ho faig amb lentitut. I corregeixo el que escric una vegada i una altra perquè mai no em satisfà del tot. No em tenia per cap talent i tampoc els altres podien veure en mi un experimentat professional i malgrat això em van escollir i jo vaig acceptar el repte.

He dut a terme la meua responsabilitat el millor que he sapigut. De saber-ne ben poc n'he acabat coneixent-ne alguna cosa. En certa manera, ho he hagut d'aprendre quasi tot. I el resultat és que el setmanari ha millorat en general, tant pel que fa a la forma com pel que fa al contingut i ha comptat finalment amb una nova seu i amb unes instal·lacions adequades. Tanmateix, al director de Catalunya Cristiana li han estat encomanades aquests darrers anys les funcions d'expert en organismes de l'Església europea i l'equilibri assolit en la línia de fons ha rebut diversos elogis per persones competents. Més des de fora, que no des de dins de casa, cal reconèixer-ho. Tot amb tot, pel que fa a la meua gestió potser no sigui aquí el lloc ni el moment de fer-ne un balanç general. Quan es faci prou que n'assenyalaran també els defectes i fins i tot els desencerts.

Arriba l'hora del relleu. Agraïxo sincerament la confiança que durant aquests anys m'ha atorgat el cardenal Carles. I vull agrair molt especialment la proximitat amical i el suport que en tot moment he rebut del bisbe Joan Carrera, de qui tantes coses he après aquests anys i de qui tant he rebut, fins i tot quan no hem coincidit o fins i tot hem divergit. Ell és qui millor coneix les il·lusions que he posat en la meua tasca i també les dificultats, no pas lleus, que he hagut d'afrontar. També vull agrair de tot cor l'ajut que he tingut, des del començament fins ara, per part de tots els que han col·laborat en les diverses seccions del setmanari, especialment l'equip de redactors, avui feliçment professionalitzat i consolidat.

A la nova directora de Catalunya Cristiana, Núria Oriol, li desitjo el bo i millor. Durant aquests darrers dos anys he pogut apreciar la seva lleialtat personal i alhora la seva competència professional. Tinc la certesa que deixo la direcció en mans d'una bona professional. Que no li manquin els ajuts complementaris, que segurament necessitarà per dur a terme satisfactòriament la seva tasca.

En el relleu de tota responsabilitat sobre una tasca que estimes hi sents com un cert despullament. Cal oferir-lo. Com Crist no es va complaure a si mateix, així nosaltres no hem de complaure'ns a nosaltres mateixos. No hem de buscar el que és útil a cadascú de nosaltres, sinó el que ho és a molts. I el qui això subscriu pot afirmar que durant aquests anys no ha mirat ni procurat per les seves coses, sinó per les dels altres, pel bé dels lectors del nostre estimat setmanari que, en definitiva, no ha mirat ni procurat sinó per les coses de Crist.

Mn. Manel Valls i Serra

Pelegrinatges a TERRA SANTA

El País de Jesús, com a
«pelegrins de la Paraula»

Del 16 al 23 de febrer

De l'11 al 18 de maig

Del 3 al 10 d'agost

Del 21 al 28 de setembre

Del 16 al 23 d'octubre

Del 9 al 16 de novembre

Del 28 de desembre

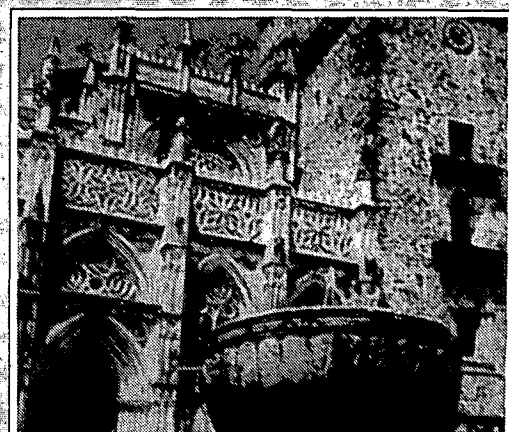
al 4 de gener

Anar-lo a conèixer és una bona
preparació per al Jubileu
de l'any 2000.

Del 8 al 20 de març RUTA DE L'ÈXODE (Sinaí / Jordània / Jerusalem)

Tot refent el camí cap a la
Terra Promesa.

Del 15 al 24 d'abril EXTREMADURA

Arrels històriques i religiositat del
país dels «conquistadores».

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

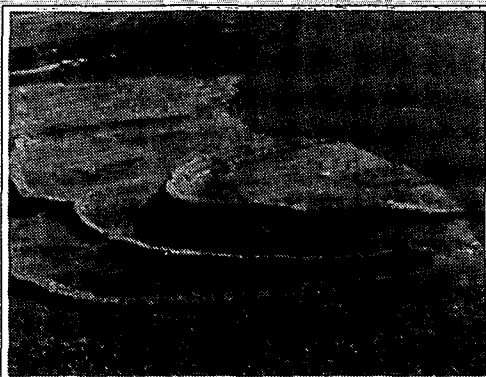
MERCATRAVEL S.A.

De l'1 al 9 de juny RUTA MONÀSTICA CENTREEUROPEA

(França / Suïssa)

Alguns dels camins d'Europa,
que continua fent camí.

De l'1 al 9 de juliol IRLANDA

L'Illa Maragda

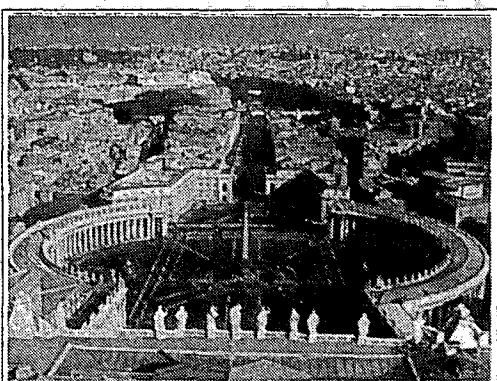
Als extrems de la civilització
durant l'alta Edat Mitjana.

De l'1 al 13 d'agost CANADÀ: Costa Oest i Muntanyes Rocoses

Alberta i Colúmbia Britànica, amb
les seves belles naturals.

PODEU DEMANAR MÉS INFORMACIÓ

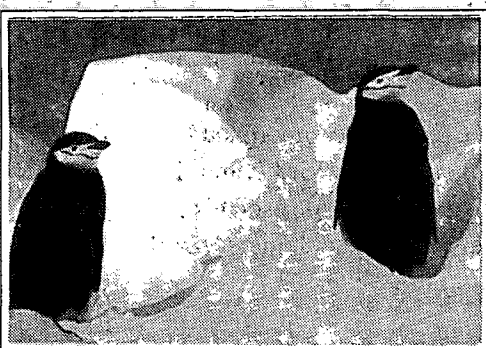

Del 5 al 10 d'octubre

ROMA

amb Nàpols / Pompeia / Subiaco

Com qui va a les pròpies fonts:
cristianes i culturals.

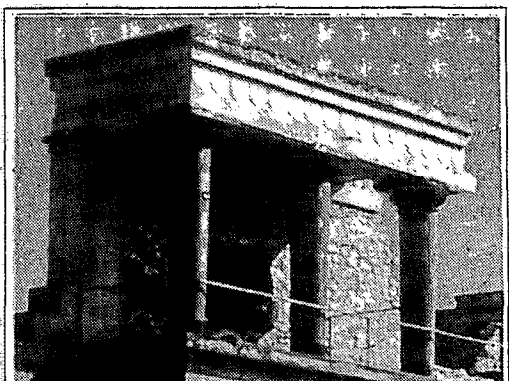

Del 26 novembre al
12 de desembre

XILE / ARGENTINA

i creuar a l'estret de Magallanes

Tot l'encant dels Andes i del
majestuós con sud-americà.

Del 27 de desembre al
3 de gener

XIPRE i CRETA

Història i cultura de les grans illes
de la Mediterrània oriental.

Cambodja, una Església compromesa en la reconciliació

■ Cada cop hi ha més persones que s'apropen al cristianisme

La població de Cambodja viu en un temor generalitzat, angoixada pel resultat de les eleccions (previstes per al mes de maig), que corren el risc de desenvolupar-se en un ambient de violència. La vida cada cop és més difícil i

la misèria va cobrant un protagonisme més gran. La situació econòmica que viu Cambodja és preocupant: la comunitat internacional ha suspès l'ajuda bilateral, i només concedeix ajudes humanitàries; molts inversors estran-

gers han finalitzat o frenat les seves activitats, i el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial han interromput els seus préstecs. Aquest és el panorama on l'Església ha de desenvolupar la seva tasca.

Els cristians cambodjans encara recorden la crema d'esglésies, l'expulsió de missioners, la mort violenta o de fam de sacerdots, bisbes, religiosos i religioses durant 1975-1979. Mons. Yves Ramousse, administrador apostòlic de Battambang, explica que «els cristians cambodjans han assistit a la destrucció de tots els símbols exteriors de la fe. Malgrat les persecucions, treballs forçats, camps de refugiats, exili i retorn, són la *catedral* en el camp d'arròs i, amb la seva caritat, susciten interès i conversions».

Les persecucions que van tenir lloc

namentials, missioners estrangers, voluntaris d'altres països, etc., que donen testimoni de caritat en favor dels més pobres. Aquest servei ha suscitat l'estima de les autoritats cambodjanes fins al punt d'impulsar el Govern a reconèixer l'Església com a personalitat jurídica, amb el seu propi lloc a la legislació cambodjana.

El novembre passat va tenir lloc la presa de possessió del nou administrador apostòlic de Kompong Cham. El pare André Lesouëf, de 79 anys, va cedir el lloc al pare Antony Sami, de 46 anys, missioner de l'Institut de Missions Estrangeres de París. El

«Grups sectaris cristians compren les consciències amb ajudes materials. Per això l'Església rebutja vincular l'evangelització a obres de caritat»

fa dues dècades han fet madurar en els cristians el desig de ser una Església cambodjana. Fins llavors hi havia una forta dependència del cristianisme vietnamita. Les traduccions dels textos sagrats al cambodjà, la litúrgia jemer, l'ús d'imatges i gestos extrets de la tradició religiosa cambodjana són els primers fruits de la inculturació. El pare François Ponchau, de l'Institut de Missions Estrangeres de París i actual prefecte delegat de Kompong Cham, explica que «ens hem esforçat perquè la litúrgia sigui més cambodjana, amb cants i ritmes nous. Les adaptacions als costums locals estan en fase d'experimentació, especialment les relacionades amb el matrimoni i les cerimònies de difunts».

L'Església cambodjana dels noranta ha descobert la seva universalitat amb l'arribada de diversos instituts religiosos, organitzacions no gover-

mateix mes es va produir l'ordenació episcopal de Mons. Emile Destombes, nomenat bisbe coadjutor de Phnom Penh. Amb el nomenament de Mons. Yves Ramousse com a administrador apostòlic de Battambang (1992), es pot dir que l'Església cambodjana ha reconstruït la jerarquia i les comunitats que existien abans que esclatés el conflicte dels anomenats Jemers Vermells. El nombre de fidels, prop de 22.000 entre cambodjans i vietnami-tes, ha tornat a ser el dels primers anys de la dècada dels setanta.

VIVÈNCIA CRISTIANA

Segons el pare Ponchau, «en aquest país majoritàriament budista, on grups sectaris cristians compren les consciències amb ajudes materials, l'Església rebutja amb decisió vincular l'evangelització a obres de caritat». Entre els

Gran part de la població està al límit de la supervivència.

progressos de l'evangelització destaca l'aparició de grups de persones que s'acosten al cristianisme i que es reuneixen entorn de refugiats convertits

als camps de refugiats de Tailàndia i que, el 1993, van tornar a Cambodja. «Només els falta l'atenció necessària

(Segueix a la pàg. 6)

MARGARITA COMELLAS

MARGARITA COMELLAS
ADAPTACION DE AUDIFONOS

Audioprotésista
asociado
n.º 1.493

NECESSITA ACTUALITZAR LA SEVA PRÒTESI AUDITIVA?

Ara, oferta d'audiòfons analògics per 39.900 ptes.

Demani hora al ☎ 423 95 13

Margarita Comellas. C/ Calàbria, 119, 7è 4a - 08015 Barcelona metro línia 1, estació Rocafort.

(Ve de la pàg. 5)

a causa de l'absència de personal ben format», diu el pare Ponchau.

A Battambang hi ha vuit seminaristes en formació: sis són fills de cristians i dos s'han fet cristians als camps de refugiats. Dels vuit, cinc són jemers i un mestís (xinès-vietnamita). És el primer cop, en la història de quatre segles de l'Església de Cambodja, que hi ha tants seminaristes cambodjans.

Entre les obres de caritat més vinculades amb l'evangelització cal destacar els grups de «caritat catòlica» de cada església, on els cristians es reuneixen amb els més pobres i reflexionen sobre la manera de solucionar la seva situació. Mitjançant aquests comitès l'Església organitza un eficaç servei als malalts.

Càritas Cambodja s'ocupa especialment de projectes de desenvolupament a la regió de Battambang i està començant a treballar a la regió de Kompong

Cham. «A més de Càritas, tretze ONG catòliques asseguren la seva presència i ajuda a leprosos, als malalts de sida, als mutilats de guerra, etc.», explica el pare Ponchau.

Cada any, des de 1993, es bategen una vintena de catecúmens, la major part cambodjans, després de dos o tres anys de catecumenat. En general, per-

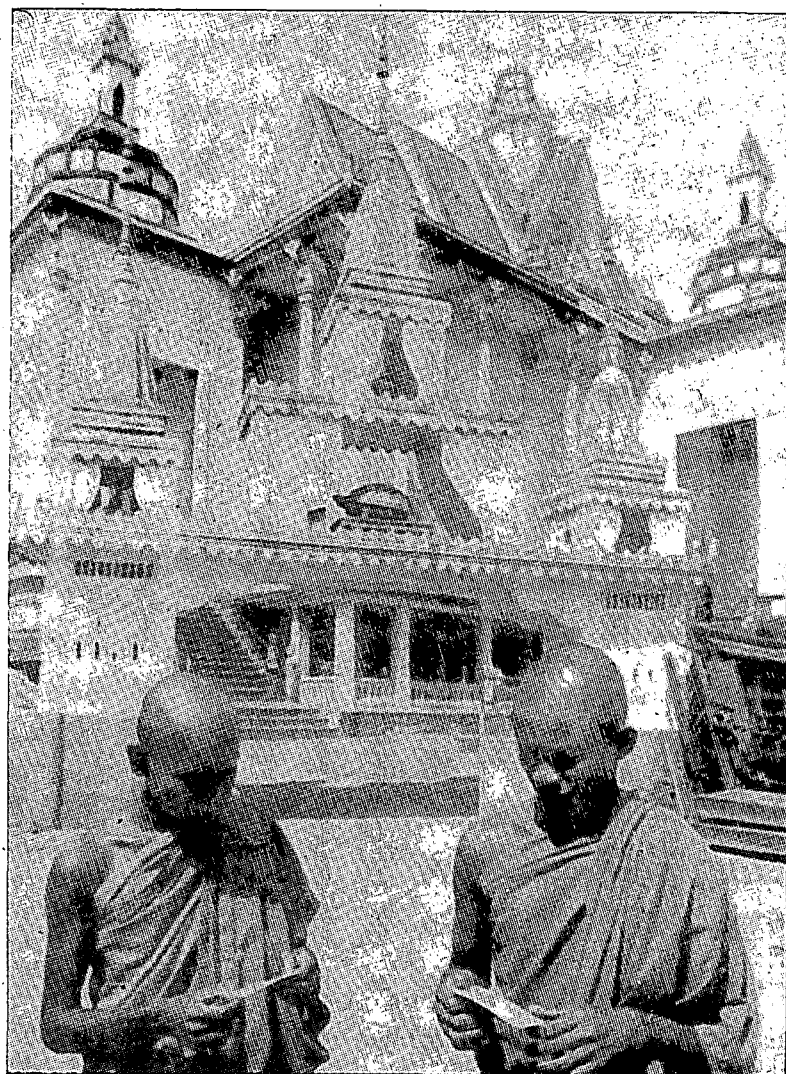
tanyen a les classes més pobres de la societat. Una de les preocupacions de l'Església és que aquests batejos corresponguin a una genuïna conversió interior i que no siguin només un signe d'agraïment temporal per la formació rebuda.

Un altre problema que preocupa l'Església és la man-

ca de sacerdots dedicats a la pastoral. Això provoca que, a les províncies, els cristians tinguin celebracions dominicals sense sacerdot, ja que aquest només pot celebrar missa cada dues setmanes i, en alguns casos, un cop al mes.

«A les províncies,
un sacerdot
celebra missa
cada dues
setmanes i, en
alguns casos, un
cop al mes»

(Segueix)

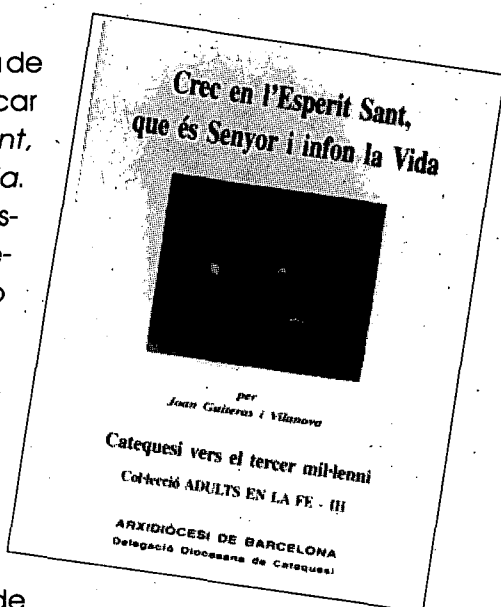
Dos monjos budistes a Phnom Penh.

NOVETAT PER A LA CATEQUESI D'ADULTS

La Delegació Diocesana de Catequesi acaba de publicar l'obra *Crec en l'Esperit Sant, que és Senyor i infon la Vida*.

Un text que, com l'any passat, segueix el programa preparatori per a la celebració del Tercer Mil·lenni de l'Encarnació assenyalat pel papa Joan Pau II. El llibre desenvolupa set temes (per a set o catorze sessions), seguits de referències al Catecisme de l'Església catòlica i de pistes de treball personal o en grup. Conté pregàries per a l'inici i el final de les sessions catequètiques. L'autor és el Dr. Joan Guiteras i Vilanova, delegat diocesà de Catequesi.

Es pot adquirir a la Delegació (Seminari Conciliar, Diputació, 231 - tel. 454 18 98), a la Formiga d'Or i a les llibreries religioses.

Presència dels instituts missioners

—MISSIONS ESTRANGERES DE PARÍS Formada per vuit membres, dedicats a la pastoral. Un és, a més, traductor bíblic i professor del Seminari Major.

—MISSIONS ESTRANGERES DE TAILÀNDIA Un sacerdot i dues religioses s'encarreguen de la pastoral; dues religioses, de l'estudi de la llengua, i una laica està al servei d'una ONG.

—MISSIONS ESTRANGERES DE QUÉBEC Dos sacerdots, estudiants de la llengua, destinats a la pastoral.

—INSTITUT DE MISSIONS ESTRANGERES DE YAMURAL Tres sacerdots treballen en la pastoral.

—«FIDEI DOMUN» Un sacerdot (rector de Seminari) encarregat de set parròquies.

—INSTITUT DE MARYKNOLL Dos sacerdots asseguren el servei pastoral a les comunitats vietnamites i són responsables d'ONG que assisteixen minusvàlids i cecs. Una desena de laics es dediquen a diversos projectes socials. També hi ha cinc religioses i un religiós.

—PIME (PONTIFICI INSTITUT DE MISSIONS ESTRANGERES) Format per quatre sacerdots. Un dedicat a la pastoral; dos són consellers de la universitat i el quart és director d'ONG.

—COMPANYIA DE JESÚS Dos sacerdots que són professors i tres que treballen a l'ONG Jesuit Service Cambodia.

—SALESIANS DE DOM BOSCO Tres sacerdots encarregats d'escoles professionals.

—MISSIONERES DE LA CARITAT Catorze religioses al servei dels malalts, especialment els de sida.

—FILLES DE MARIA AUXILI·DELS CRISTIANS Una dotzena de religioses encarregades de dues cases de formació.

—GERMANES DE LA PROVIDÈNCIA Vuit treballen a la pastoral.

A més d'aquestes congregacions missioneres, un sacerdot cambodjà i un altre vietnamita també s'encarreguen de la pastoral.

CAMBODJA I VIETNAM

L'Església va començar a treballar a Cambodja fa més de 450 anys, però es va «vietnamitzar» gairebé totalment a partir del segle passat. Fins fa molt poc, per a un cambodjà ser catòlic significava ser vietnamita, i les esglésies encara tenien un nom vietnamita. Les relacions entre cambodjans i vietnamites són poc cordials, com a conseqüència de tres segles de guerres gairebé constants. Entre els catòlics que viuen a Cambodja, 7.000 són cambodjans i 15.000 són vietnamites. Els cristians cambodjans viuen dispersos entre els seus compatriotes, mentre que els vietnamites viuen en illots compactes.

A partir del 1979, les autoritats vietnamites van intentar atreure els cristians cambodjans a l'únic lloc de culte autoritzat (vietnamita). Aquesta iniciativa formava part del quadre més general de vietnamització del país. El 1990, un missioner estranger que no coneixia els problemes que comportava la difícil coexistència entre ambdues comunitats, va intentar prendre les

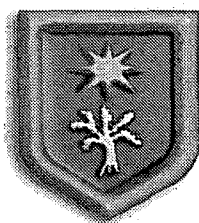
La guerra, un dels flagells de Cambodja.

comunitats vietnamites com a base per a l'evangelització dels cambodjans, assumint, sense saber-ho, l'orientació política odiada pel poble jemer i provocant moltes dificultats als seus successors. Amb l'arribada d'un vicari delegat del bisbe, la balança es va inclinar a favor dels cambodjans: es va

prioritzar la creació d'una Església de rostre cambodjà. Gràcies a un gran esforç, el clima ha anat canviant des de fa uns anys.

Actualment tota la litúrgia oficial se celebra en llengua cambodjana. «Amb això —subratlla el pare Ponchau— es recorda als emigrants

vietnamites que comparteixen la sort del país i les responsabilitats de l'evangelització.» D'altra banda, els textos bíblics es repeteixen en vietnamita durant el culte, i les cerimònies de tipus familiar, l'ensenyament dels nens, etc. se celebren en la llengua escollida pels pares (jemer o vietnamita). (Fides)

CASA
D'ESPIRITUALITATDEL SANTUARI
D'EL MIRACLEPROGRAMA
D'ACTIVITATS

MARÇ

- 13-15 **Per a Joves. Recés, cap de setmana.**
Director: P. Daniel Codina, monjo.
- 21-22 **Per a vídues i vidus. Recés, cap de setmana.**
Director: P. Martí Roig, monjo.
- 23-29 **Per a tothom. Exercicis Espirituals.**
Reflexió i Pregària.
Director: Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona.
- 27-29 **Per a tothom. Recés, cap de setmana.**
Director: Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona.

ABRIL

- 9-12 **Setmana Santa. Recés.**
Director: P. Cebrià Pifarre, monjo.
- 24-26 **Per a Matrimonis. Recés, cap de setmana.**
Director: P. Martí Roig, monjo.

MAIG

- 11-17 **Per a tothom. Exercicis Espirituals.**
Reflexió i Pregària.
Director: P. Salvador Plans, monjo.
- 15-17 **Per a tothom. Recés, cap de setmana.**
Director: P. Salvador Plans, monjo.

Racó del "vell prat de Bassadonia"

Camí del Rosari

Casa d'Espiritualitat

EL MIRACLE ÉS...

... un recer de pau i d'espiritualitat. Però també hi trobareu art i natura. Hauria d'ésser visita obligada de tots els grups i de tothom que vingui a la comarca d'El Solsonès. A la pau, a la tranquil·litat i al bon estar que donen les pinedes d'El Miracle, hi podeu gaudir de la serenor i del respir espiritual que s'obté en la pregària i la contemplació.

Feu-ne la prova. Entreu al Santuari. Quedeu-vos al recer de la Casa d'Espiritualitat, passegeu-vos sota dels pins, respirant l'aire pur. Marxareu després cap el vostre poble o la vostra ciutat, amb l'ànima esponjada i el cos sa".

(Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona)

Al vostre servei

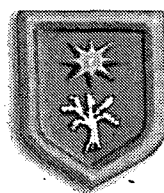
Per informació, inscripcions i reserves:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Telèfon: (973) 48 00 45

Fax: (973) 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

l'entrevista

«Com menys coses tenim, més lliure és el cor per estimar»

■ Entrevista a sor Genoveva Masip, filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül

Amb motiu del Dia de la dona treballadora he conversat amb sor Genoveva Masip, treballadora infatigable que troba la força en la pregària i en la comunitat per ajudar Crist en el germà més feble, que pateix i està sol. Sor Genoveva, premi

Sant Jordi, fuig de qualsevol protagonisme. Repeteix que la feina no la fa sola, altres germanes i voluntaris treballen en l'Obra Social de Santa Lluïsa de Marillac de la Barceloneta, en el Servei d'Acollida i Orientació, dirigit a l'atenció dels

presos, drogoaddictes i malalts de sida.

Sor Genoveva parla de les seves esperances i inquietuds, i confessa que plora moltes vegades per la impotència humana que sent davant dels problemes sense resposta.

Expliqui'm un dia qualsevol de la seva vida.

—Em paso gairebé tot el dia escoltant els altres. Atenem les persones que arriben a l'obra social o que trobem al carrer. Som tres germanes de la comunitat i molts voluntaris que fem seguiments als hospitals i a les presons, tractem amb drogoaddictes. Tenim el pis Itaca per a malalts de sida que surten

de la presó o de l'hospital i no saben on anar. Gràcies als nous fàrmacs, molts d'aquests joves tenen una esperança de vida, s'han refet i estan treballant. El pis és com un trampolí que els ajuda en els moments difícils, hi troben uns valors per lluitar. Participen de les pregàries i de les Eucaristies, encara que sempre es respecta la llibertat de cadascú.

També vaig sovint als jutjats per

preparar amb els advocats d'ofici la documentació per als judicis o revisar els casos de joves que han delinquit influïts per la droga. En ocasions, quan ja s'han rehabilitat, han de pagar per una cosa que van fer fa anys.

—Com és una presó?

—La presó és molt trista, perquè s'està mancat de la llibertat física que tots anhelem. Les mateixes portes, el soroll de ferros. Ara les han fet més acollidores, quan hi vaig començar, el 1945, impactaven molt més. Tot i això, és el marge de la societat. Però, s'ha de dir que la societat cada vegada s'hi atansa més: hi ha molts educadors, es fan tallers, classes, hi ha voluntaris que els escolten i els donen ànims.

—Els parla de Déu?

—Si no ho fas, ells mateixos treuen

protegir la societat de la violència?

—Hi ha persones que haurien de complir una pena més forta, i d'altres que tenen una pena massa feixuga, sobretot quan és gent molt jove enganxada a la droga. És important que el jutge valori cada cas, quin procés ha seguit des que va delinquir, si realment és una persona perillosa per a la societat o no ho és.

Però jo sóc amiga de les alternatives a la presó. La nostra comunitat lluita per la llibertat de la persona humana tenint en compte la seva dignitat de fill de Déu. Sempre que sigui possible, penso que han de tenir la llibertat física perquè sapiguem moure's per la vida amb una altra actitud, que assumeixin els drets i deures. De totes maneres, l'altre dia, un home que havia fet una

La religiosa és amiga de les alternatives a la presó.

«És terrible quan veig algú que marxa sense resposta»

la conversa. Senten soledat i buidor. Els escric que procurin estar tranquils, que no estan sols, que Déu espera que s'adonin del que han fet i que malgrat tot els estima.

—Coneix casos de reinserció social?

—És molt difícil viure en llibertat per una persona que ha estat privada de llibertat. Conec persones que han reflexionat molt seriosament sobre el que havien fet, i s'han recuperat dins de la presó. Fins i tot hi ha casos que no s'haurien curat si no haguessin entrat a la presó. També es pot trobar l'altre extrem, els que es desesperen. Influeix molt si tenen fe o no la tenen.

—Vostè destaca les condicions dures en què viuen, però són persones que han comès delictes. Com s'ha de

cosa grossa, que perjudicava molt una filla, no veia la importància del que havia fet. Em preocupa que una persona, se senti molt culpable i no trobi cap via per superar aquest sentiment, però també em preocupa que un cometi un delictes i es quedi tan ample.

—Ara que s'ha qüestionat la pena de mort arran de l'execució de Karla Tucker, pensa que en algun cas és justificable?

—No, perquè la vida no és a les nostres mans. Tota persona és capaç de canviar. Mira aquest quadre que va fer un malalt de sida, fent-se resso de les paraules de sant Pau: «Conserveu fins a la fi la seguretat de l'esperança.» I la fi només la pot posar Déu.

El dia que va morir Karla, vaig pensar: que bé hauria anat que el seu

Sor Genoveva Masip

Filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül

testimoni arribés a molta gent. Va penedir-se del que havia fet, s'havia atansat a Crist. La pena de mort no és digna de les persones humanes.

Conec una persona que va estar a la galeria de la mort als EUA. Vaig llegir en una revista que aquest pres demanava que el subscriessin a alguna revista cristiana. Vaig començar la correspondència amb ell i encara continua. Ha fet tot un procés, quan es trobava a la galeria de la mort m'explicava que era molt difícil de suportar: cada matí, quan es llevava, donava gràcies a Déu pel nou dia, però mai sabia si l'acabaria...

—**Quan apareix la sida, la seva comunitat es bolca en la malaltia.**

—Era a començaments dels 80. A la Model hi havia molt d'alcohol, drogues, era una època de delinqüència i inseguretat ciutadana. Quan semblava que havíem trobat un camí per a l'alliberament dels drogoaddictes en els centres de rehabilitació, va aparèixer aquesta malaltia de la qual no se'n sabia res. Va ser una època molt dolorosa.

—**S'ha dit que la sida és un càstig diví.**

—Penso que no, Déu ens estima i no castiga mai. A la societat hi ha una gran manca de valors, ens hem d'apropar als més febles. En una època de progrés és una lliçó d'humilitat enfrontar-se a una malaltia de la qual s'ha de descobrir tot.

Vaig patir molt aquella època, quan vaig veure alguns malalts de sida que van morir al carrer perquè cap pensió no els volia. Hi havia moltíssima por. Recordo un noi que havíem deixat en una pensió, ens van trucar per dir-nos:

Sor Genoveva es passa el dia escoltant els problemes dels altres.

«Esto que han traído, ya pueden venir a recogerlo porque es una porquería.» No es podia fer res, qualsevol iniciativa s'impedia, fins i tot l'Administració hi posava traves.

—**Ha notat la milloria dels malalts de sida amb l'aparició de nous fàrmacs per al seu tractament?**

—L'any passat, amb el còctel de medicaments que hi ha, no se'ns va morir ningú del pis Itaca. Molts han recuperat l'esperança de viure, el valor de la vida i l'oportunitat de fer feliços els altres. Penso que també és la gràcia de Déu que dóna la intel·ligència als metges perquè puguin descobrir noves solucions.

«La pena de mort no és digna dels humans»

—**Com es fa per estimar sense esperar res a canvi?**

—L'amor és gratuït, i la gratuïtat és estimar sense esperar res a canvi. En

l'Evangeli veiem com Jesús s'atansa i té gestos molt humans amb els leprosos. És molt important estar a prop del que pateix, donar-li la mà. Les nostres constitucions són clares: ajudar Crist en el germà més feble. És una gràcia poder viure la tendresa de Déu. Estar atents a les seves necessitats: per exem-

ple, oferir-los esmorzar perquè segurament no hauran menjat res.

També rebem molts missatges d'esperança, d'ànim. Encara que sembla que no facis gran cosa, l'Esperit s'encarrega d'actuar. Recordo les paraules d'un malalt que m'han quedat molt en dins. Tenia sarcoma, estava en fase terminal. El contemplava en silenci, no em sortien les paraules. Em clavà la vista i amb els ulls oberts va dir: «No pateixi, sé que Déu m'estima i que Crist ha ressuscitat.» Tot un exemple de la vida evangèlica.

—**Quina és l'última vegada que ha plorat?**

—No ho sé, però ploro molt sovint. Em costa acceptar la impotència humana, és terrible quan veig una persona que marxa sense resposta. Actualment hi ha un problema que m'inquieta molt: una persona drogoaddicta, amb sida, i a més a més malalt mental, encara no té lloc en aquest món. Cal buscar solucions.

Malgrat les dificultats, hem de donar les gràcies per tots els col·laboradors

que tenim, el voluntariat és una gràcia. La comunitat també em fa recuperar forces: una eucaristia viscuda, la força de la pregària, les inquietuds compartides, etc.

—**Ha disminuït el consum de droga?**

—Se'n consumeix força, però també n'hi ha molts que estan amb la metadona. No hi estic en contra, però tampoc estic a favor que la donin sense més ni més. N'hi ha que porten massa anys prenent-ne, i això els impedeix acabar-se de curar. Quan hi ha una família que els estimula, la metadona pot ser un trampolí entre l'heroïna i la curació. Però n'hi ha que no tenen cap estímul

i s'estanquen en el procés. No podem estar pagant una pensió indefinidament per als que prenen metadona. En canvi, amb voluntat, es poden curar en un centre.

—**Què pensa quan veu l'ostentació que es fa del diner?**

—Vivim en un món materialista. El consumisme pot ser un altre tipus de droga. Moltes vegades malgastem i no pensem que altres poden necessitar el que llencem. S'ha perdut el valor de la vida. Es fan avortaments amb massa facilitat. També s'ha perdut el sentit de plenitud, la gent se sent buida, té por de trobar-se amb ella mateixa.

Hem de ser conscients de la joia que és viure la llibertat i també la fe, que és una gràcia de Déu, un regal. Si visquéssim la joia de l'amor de Déu i en fóssim testimonis, no caldrien altres coses materials. Com menys coses es tenen, més lliure és el cor per estimar i donar-se als altres, més ferma és la voluntat per prendre decisions.

—**Cal fomentar una educació en els valors?**

—Recuperar valors és importantíssim. Reivindico la feina de l'esplai, que, com l'escola i la família, és un lloc on es promou la recerca de valors. I en el cas de famílies desestructurades, pot tenir un paper molt destacat.

Glòria Carrizosa

Mare dels desprotegits

Sor Genoveva va néixer el 1923 a Sabadell, en el si d'una família obrera que li va donar molt amor. Als 14 anys va descobrir que Déu la cridava. La lluita era optar per una vida de família o per la vocació religiosa. L'encontre amb unes nenes orfes a la Casa de la Caritat de Sant Vicenç de Paül la va ajudar a decidir-se. «A una de les nenes —que anaven de negre en senyal de dol— se li va descordar una espadanya. La vaig ajudar a lligar-la i ella se'm va abraçar al coll, i exclamà "mama". Em vaig adonar que com a religiosa podia ser mare de molts necessitats.»

Va rebre formació religiosa a Sangüesa i després tornà a Catalunya, on va acabar el noviciat. Va començar a treballar en el món de la presó el 1945. Com a filla de la Caritat, el seu carisma és servir els que pateixen i viuen al marge de la societat. La seva veu és dolça per consolar tantes persones marcades per la droga i la sida, però també enèrgica per denunciar les injustícies socials i demanar solucions.

LOURDES

EN AUTOCAR, del 1 al 3 de MAIG
Sortida: BARCELONA, TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC, i altres punts.
ANADA per PUIGCERDÀ,
TORNADA per la VALL D'ARAN.
TRUQUEN AL: 883.33.30
li enviarem informació de aquesta i altres sortides.

Viatges **Alemanya**

diòcesis

Els bisbes catalans, satisfets de la trobada amb el Sant Pare

■ Els prelats valoren la visita «ad limina»

DIÒCESIS.— Amb motiu de la visita *ad limina* a la Santa Seu, Mons. Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona, en la seva entrevista amb Joan Pau II va proposar que els bisbats de Catalunya s'agrupessin en una regió pastoral.

Els bisbes de les diòcesis catalanes s'han mostrat esperançats que el Vaticà acabí donant el vistiplau a aquest projecte, després que José Sánchez, portaveu i

secretari de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) afirmés que la conferència veu positivament aquesta iniciativa. Per la seva banda, Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona, va afirmar que l'Església catalana pot dir al Papa, a l'Església de Roma i a tothom que «des de sempre que servim Déu i els germans, però també els interessos del nostre poble que és Catalunya, i estem oberts a totes les realitats humanes i a totes les cultures».

Els bisbes catalans opinen sobre la visita *ad limina* i la creació d'una regió pastoral.

—Com valora la visita *ad limina*?

—Mons. Ricard Maria Carles ha anunciat la creació d'una regió pastoral que aplegaria les diòcesis catalanes. Creu que serà possible assolir aquesta proposta? A llarg o a curt termini?

MONS. RICARD MARIA CARLES, ARQUEBISBE DE BARCELONA

—Positivament. El contacte amb el Sant Pare i amb els germans de la Tarraconense sempre és enriquidor. A més, el treball previ de preparació ens ajuda a analitzar globalment la nostra realitat. Així mateix, val la pena subratllar que el fet que tots els bisbes del món es reunixin constantment amb el Sant Pare reforça la unitat, una unió que no tan sols és estructural, sinó també des d'un vessant humà.

—La iniciativa de la regió pastoral, en principi, ha estat ben acollida. Ara, la Conferència Episcopal Espanyola ha de dir oficialment quina és la seva opinió i cal seguir uns tràmits perquè sigui aprovada. Crec que la bona acceptació que hem pogut copsar fa suposar que la proposta de la regió pastoral es pugui assolir en un termini prudent.

MONS. LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH, ARQUEBISBE DE TARRAGONA

—La visita *ad limina apostolorum* és una viva expressió de la comunió afectiva i efectiva de cada bisbe diocesà amb el successor de Pere. Per això, l'audiència amb el Sant Pare és un acte cabdal d'aquesta visita, que podríem dir que té les seves arrels llunyanes en la visita que l'apòstol Pau feu a Pere. Certament, les diverses trobades que hem tingut aquests dies amb el papa Joan Pau II han estat molt gratificants i molt encoratjadores.

—Basant-nos en l'aplicació de la resolució 142 del Concili Provincial Tarra-

conense, els bisbes de Catalunya, estudiant les diverses possibilitats, hem considerat pertinent la solució d'una regió similar a les que existeixen a Itàlia, mantenint sempre tots els drets primacials i metropolitans de Tarragona. Naturalment, com assenyala el codi de dret canònic, la decisió la té la Santa Seu a proposta de la Conferència Episcopal Espanyola. Això demana un estudi previ.

MONS. JOSEP MARIA GUIX, BISBE DE VIC

—La visita *ad limina* sempre és gratificant. És un moment en el qual es viu d'una manera especialment forta la comunió de l'Església particular amb l'Església de Roma. La trobada amb el Papa esdevé sempre una injecció de coratge per a la nostra vida cristiana, eclesial i apostòlica. La trobada amb els dicasteris també és molt útil.

—És possible i perfectament viable sobre el paper i també en la pràctica. Naturalment, s'han de donar els passos que estableix el dret canònic i això no és fa amb una llambregada, en quinze dies ni en tres mesos. Tal com van les coses, donaria per bo que la regió pastoral fos una realitat aprovada per la Santa Seu en començar el curs 1998-1999. Si fos abans, ho consideraria un èxit.

MONS. ANTONI DEIG, BISBE DE SOLSONA

—Després de tot, he de valorar-la positivament. Tenir el goig de ser rebut particularment pel Papa va ser l'acte més important i íntim de la visita. En senyal de comunió, ens donàrem la mà, i amb tots els altres bisbes, vaig concelebrar l'Eucaristia a la seva capella. Això comporta una gran devoció i a més, sents i vius la universalitat de l'Església.

—No sé pas si serà una regió pastoral o una regió eclesiàstica ni quan arribarà. Això, depèn tot, com altres coses de l'estructura eclesiàstica, de la Santa Seu i de la Conferència Episcopal Espanyola.

MONS. RAMON MALLA, BISBE DE LLEIDA

—La considero positiva. Ha sigut una constatació de l'interès dels dicasteris romans de no ser una institució burocràtica o de vigilància, sinó de serveis a les diòcesis, amb un estil franc i cordial. I no cal dir, que mereix tot l'agraïment l'esforç del Sant Pare per escoltar a cadascú, i manifestar el seu afecte en la concelebració i en el fet de compartir un dinar amb tots els bisbes.

—Veig possible la fórmula de constituir com a regió eclesiàstica Tarraconense els bisbats amb seu a Catalunya, sobretot tenint presents les manifestacions de conformitat per part de la Conferència Episcopal Espanyola. No exclo que n'hi podria haver alguna altra. Desitjo que es pugui assolir ben aviat, però penso que probablement tardarà més del que voldríem...

MONS. JOAN MARTÍ ALANIS, BISBE D'URGELL

—La valoro positivament. Ens vam reunir amb el Papa individualment i en grup. Vam visitar les tombes dels apòstols Pere i Pau i les altres basíliques. Vam tenir reunions informatives a les Congregacions que estaven ben preparades. Torno satisfet.

—A la Congregació dels Bisbes Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, va exposar el desig del Concili Provincial Tarraconense. Van escoltar,

però no van donar una resposta conclusiva. Es deu d'haver d'acabar d'estudiar. Mons. Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona, i Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, ja se'n cuidaran.

MONS. XAVIER SALINAS, BISBE DE TORTOSA

—Com un gest d'unitat amb el Papa, l'expressió de la fraternitat que neix de la confessió d'una mateixa fe en Crist. Ha estat tot el contrari d'una visita burocràtica i de control. Al llarg de les trobades amb el Papa i amb la Cúria romana, en els diversos moments de pregària, he tornat a descobrir la realitat de l'Església com un do de Déu i també com un camí en el qual s'integra la nostra resposta de creients.

—Penso que això serà possible si realment ho volem els bisbes de les diòcesis de Catalunya. Considero que el tema, en la seva vessant concreta, encara ha de madurar més. D'altra banda, la cooperació i coordinació pastoral de les diòcesis de la Tarraconense i de l'Arquebisbat de Barcelona no és pas un projecte, és ja una realitat en marxa. La regió pastoral donarà forma jurídica a una realitat que ja existeix. Per aquest motiu, no preocupa tant quan s'aconseguirà la regió pastoral, sinó més aviat si avui estem fent el possible, perquè les nostres diòcesis, dins de l'autonomia pròpia de cada una, puguin ajudar-se en les seves tasques evangelitzadores.

Marta Puyol

Mons. Camprodon està convallescent després d'una operació de cor

GIRONA.— El bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, està convallescent, després d'una intervenció de *by-pass* quintuple portada a terme amb èxit a la Clínica Quirón de Barcelona. Monsenyor Camprodon va ser sortir de l'hospital el 20 de febrer passat. La delegació de mitjans de comunicació de Girona ha fet públic per desig de Mons. Camprodon un missatge d'agraïment per les mostres de suport rebudes en aquest període de malaltia i ha explicat que el bisbe espera, ajudat per Déu, reincorporar-se com més aviat millor a la seva activitat al front de l'Església de Girona.

M.P

«Les escoles han d'ensenyar a aprendre i a desaprendre»

■ Les noves tecnologies en l'educació, al V Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya

BARCELONA.— «Les escoles han d'ensenyar a aprendre i a desaprendre, perquè allò que avui val potser demà ja no serveix.» Amb aquesta afirmació Xavier Aragay, gerent de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC),

va fer referència a la demanda que la societat actual, dominada pels canvis tecnològics, fa a les escoles de cara a la formació dels infants. Xavier Aragay i l'enginyer Joan Majó van pronunciar unes ponències en el marc del cinquè fòrum del

V Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya, dedicat a les noves tecnologies i l'educació, que va tenir lloc a l'auditori del col·legi Sant Ignasi de Sarrià el 19 de febrer passat.

«No ens interessa el que sàpigues, ens interessa el que ets» és l'eslògan d'un anunci d'una multinacional per oferir treball. Amb aquest exemple, Joan Majó va concloure la seva ponència, que va posar èmfasi en la necessitat que les escoles es replantegin la seva funció per tal de satisfer les demandes de la societat futura que ell anomena «societat del coneixement». Joan Majó va fer una anàlisi dels factors que donaran lloc a aquesta nova societat; que són, a grans trets, les capacitats il·limitades per emmagatzemar i difondre informació mitjançant la tecnologia digital, en un context de mercantilització i globalització mundial.

L'educació, per a Majó, ha de deixar de ser definitivament una mera transmissió d'informació, per esdevenir la transmissió d'aptituds, habilitats i inquietuds: «S'ha d'ensenyar a aprendre durant tota la vida.» En el mateix sentit, es va mostrar contrariat per la prematura

Xavier Aragay i Joan Majó van parlar de les noves tecnologies en l'educació.

especialització dels joves i per la diferenciació entre cultura de lletres i cultura de ciències. «No entenc com es pot sortir de l'escola coneixent Prokoviev i no sabent res del DNA», va dir per il·lustrar el seu punt de vista. L'exministre va defensar la integració de les noves tecnologies en els plans educatius per «acabar amb l'analfabetisme tecnològic que existeix» i que comença, en molts casos, en els mateixos professors.

En una direcció molt semblant es va

expressar Xavier Aragay, que va reivindicar també la integració de la informàtica en el mateix procés educatiu, no com una disciplina a part, sinó com una eina vàlida per a qualsevol matèria. «L'aula d'informàtica o la informàtica a l'aula?» va ser l'interrogant que Aragay va deixar a l'aire. El gerent de la UOC va anar més lluny quan va qüestionar la metodologia educativa que se segueix a les escoles, que va qualificar de desfada. «No té sentit l'enciclopedisme que

s'ha donat a les aules des de fa segles, els professors han d'ensenyar a aprendre i a desaprendre, perquè allò que avui val potser demà ja no serveix».

Aragay va admetre que si es resolguessin tots els impediments econòmics derivats de disposar d'un ordinador per a cada alumne, es generarien nous problemes a causa de la poca adequació dels professionals i del mobiliari. «On els posaríem? Què ensenyaríem? Com els adaptaríem a cada classe?

Com canviaria el paper del professor?» Eren els interrogants que sorgien. «Però per canviar tot això, cal partir de zero», va manifestar Aragay, que va posar com a exemple l'experiència de la UOC, que funciona bàsicament amb el suport informàtic. «El drama de l'escola és que funciona per inèrcia i hi ha coses que costen molt de canviar», va sentenciar Aragay.

Josep M. Calvet

Tarragona

Lestonnac, 300 anys de presència educadora a Tarragona

TARRAGONA.— El 22 de febrer passat es van complir 300 anys de la fundació del col·legi Lestonnac a Tarragona, conegut popularment a la ciutat com de l'«Ensenyança». Per les seves aules han passat milers d'alumnes, preferentment nenes, per bé que molts nois hi han cursat els seus estudis quan va convertir-se en un centre d'ensenyament mixt.

L'acte inaugural del tricentenari es va fer el 21 de novembre passat, però l'acte central es va celebrar el 13 de febrer, amb una eucaristia a la catedral que va presidir l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach. A la missa, molt participada, hi va intervenir l'Escola Cantorum, que al final de la cerimònia va interpretar els Goigs de Santa Joana de Lestonnac, fundadora de l'orde de la Companyia de Maria.

La festa va continuar al pati central del col·legi, on la cobla Bellpuig va estrenar la sardana Joana, de Joan Juncà. A la capella barroca del col·legi es va poder visitar l'exposició 300 anys de presència educadora de la Companyia de Maria a Tarragona, on es mostraven reliquiaries, com el de Santa Ursicina, calzes, un llibre cal·ligràfic astronòmic del 1906 o el document del rei Carles III que autoritzava la fundació del convent de Tarragona, a més d'un recull de fotografies de les últimes generacions de professors i alumnes que han passat pel centre. El mes de gener passat el col·legi va rebre, al saló de plens de la casa consistorial de Tarragona, la Medalla de Plata de la ciutat.

Joan Boronat

Història de la Companyia de Maria

El 22 de febrer de 1698 arribaven a Tarragona les primeres religioses de la Companyia de Maria, orde fundat per Joana Lestonnac, a Barcelona, després que el rei Carles III i l'arquebisbe de Tarragona, Josep Llinars Aznar, donessin el permís d'obertura del col·legi, inaugurat el mes de març del mateix any. Des de finals del segle XVII i durant el XVIII, el col·legi va viure moments de gran esplendor. Amb l'entrada dels francesos, va ser saquejat i l'església es va convertir en quarter del general Suchet. El convent també va patir els estralls de la Guerra Civil. El 1969 es van acabar les obres de remodelació de l'edifici i el col·legi es va adaptar a les noves necessitats educatives. A més, s'hi van incorporar molts professors seglars, compromesos en la tasca formativa de la Companyia de Maria.

Barcelona

La Plataforma contra la intervenció a l'Iraq aposta per la pau

■ Supervisa l'efectivitat de la via diplomàtica i les actuacions dels EUA

BARCELONA.— El dia 19 de febrer es va presentar a la seu de Justícia i Pau la Plataforma contra la intervenció militar a l'Iraq formada per una cinquantena d'entitats, com la Federació Catalana d'ONG pels Drets Humans, la Federació Catalana d'ONG per la Pau, la Fundació per la Pau, Justícia i Pau, Intersindical Alternativa de Catalunya, Entrepobles, Centre de Treball i Documentació, Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya.

La plataforma va ser presentada per Ramon Garrabou, membre del Centre de Treball i Documentació, Jordi Armadans, director de la Fundació per la Pau, i Gabriela Serra, coordinadora tècnica d'Entrepobles.

Els membres de la plataforma van recordar que la guerra del Golf, que va tenir lloc fa set anys, va costar cent mil morts entre soldats i la població civil iraquiana. Una guerra inútil que no va acabar amb cap dels problemes que pretenia resoldre.

L'entitat vol fer constar que no existeix cap raó clara que justifiqui l'atac a Iraq per part dels Estats Units i que aquesta agressió es pretén legitimar amb l'argument que cal eliminar armament de destrucció massiva (químic i biològic). En el supòsit que això sigui cert, segons la plataforma el remei seria pitjor que la malaltia: l'atac d'aquestes instal·lacions produiria milers de víctimes entre la població d'Iraq.

Els Estats Units també volen justificar l'atac per l'incompliment de les resolucions del Consell de Seguretat. Això, segons el manifest de la plataforma, tampoc legítima ni políticament ni jurídicament una intervenció militar, ja que —en el moment de presentar el manifest s'estava fent el compte enrere per evitar la intervenció militar— no s'han esgotat les vies diplomàtiques i les mesures de pressió, en particular les que ofereix el marc de les Nacions Unides. Tampoc no s'ha intentat lligar el seu control a la suavització i progressiva eliminació de l'embargament de les exportacions petroleres.

No a la intervenció militar

Jordi Armadans, director de la Fundació per la Pau, va afirmar que «volem demanar al parlament de Catalunya i al

govern de la Generalitat que es proclamïn contra la intervenció militar i a favor de l'aixecament de l'embargament a l'Iraq, que ha produït moltes morts i malalties entre la població civil». També «reclamem que s'avanci cap una política de desarmament a la zona i arreu del món», va assegurar Armadans. El director de la Fundació per la Pau va explicar que «tot i no haver-se produït un atac iminent a l'Iraq, ja que Hussein ha acceptat l'acord que permet que els inspectors de l'ONU puguin controlar si el país té armes de destrucció massiva, la plataforma seguirà amb atenció el procés, perquè els Estats Units no han retirat els seus soldats i la situació prebèlica continua». Jordi Armadans va dir que «cal estar atents perquè els Estats Units han afirmat que si hi ha algun incompliment de l'acord per part de l'Iraq atacaran immediatament».

Gabriela Serra, coordinadora tècnica d'Entrepobles, va comentar que «la

«L'atac a l'Iraq seria negatiu per les Nacions Unides perquè demostraria que obeeix els interessos nord-americans»

situació actual a l'Iraq és diferent que la de l'any 1991, en què hi havia un major rebuig, fins i tot al carrer, de la postura bèl·lica dels Estats Units». I va afegir: «Vull deixar clar, que no hauríem de caure en la impotència de pensar que no hi ha res a fer.»

Serra va afirmar que la manifestació que va fer la plataforma —el 20 de febrer a la plaça Sant Jaume de Barcelona— contra la intervenció mi-

Ramon Garrabou.

litar a l'Iraq és una mostra d'aquest rebuig de la societat civil que s'oposa a les polítiques imperialistes, militaristes i que està en contra d'agressions que comporten mort i misèria. «Els que ens vam reunir a la concentració teníem

com a lema "Per la pau, no a la intervenció militar a l'Iraq". Vam plantejar el nostre rebuig a la política dels Estats Units i hem demostrat que no tots els ciutadans es pleguen de braços davant dels poders instituits», va reblar Gabriela Serra.

Agressió a la població civil

D'altra banda, la plataforma considera que la reiterada violació dels drets humans per part del règim de Saddam Hussein afecta bàsicament la població civil iraquiana, la més durament castigada amb centenars de milers de víctimes a causa de l'embargament. Amb un nou atac aquesta població seria víctima per partida doble. Si es produís l'atac empitjoraria la situació i provocaria més víctimes, a més de reforçar el règim de Saddam Hussein.

Els països de la regió s'han manifestat gairebé unànimement en contra de la intervenció, ja que faria créixer les tensions i afectaria irreversiblement el malmès procés de pau palestinoisraelià. En l'àmbit internacional significaria un descredit de la tasca de Nacions Unides, perquè demostraria una vegada més que obeeix als

interessos de la política d'un dels seus membres: Els Estats Units. Els membres de la plataforma també expliquen en el seu manifest que l'atac seria un fracàs, per omissió i acceptació, de la política exterior de la Unió Europea.

El document recull que la postura del govern de l'Estat espanyol, que té el suport explícit de Jordi Pujol, suposa una claudicació a la política del govern nord-americà a autoritzar l'ús de les bases d'utilització conjunta per a operacions contra l'Iraq. Això vulnera la política de seguretat decidida a partir del 1986 al referèndum de l'OTAN. A més, no hi ha cap obligació a donar suport a la intervenció quan altres governs europeus, considerats aliats, rebutgen l'atac a l'Iraq.

Ramon Garrabou va explicar que «des de la plataforma volem que tant el govern català com l'espanyol manifestin una posició de distanciament respecte la intenció d'atacar l'Iraq feta pels Estats Units. Si un país aliat com França ho ha fet, el govern de l'Estat espanyol també es pot manifestar en aquest sentit».

Marta Puyol

El Seminari Menor celebra la seva V Trobada d'Escolans

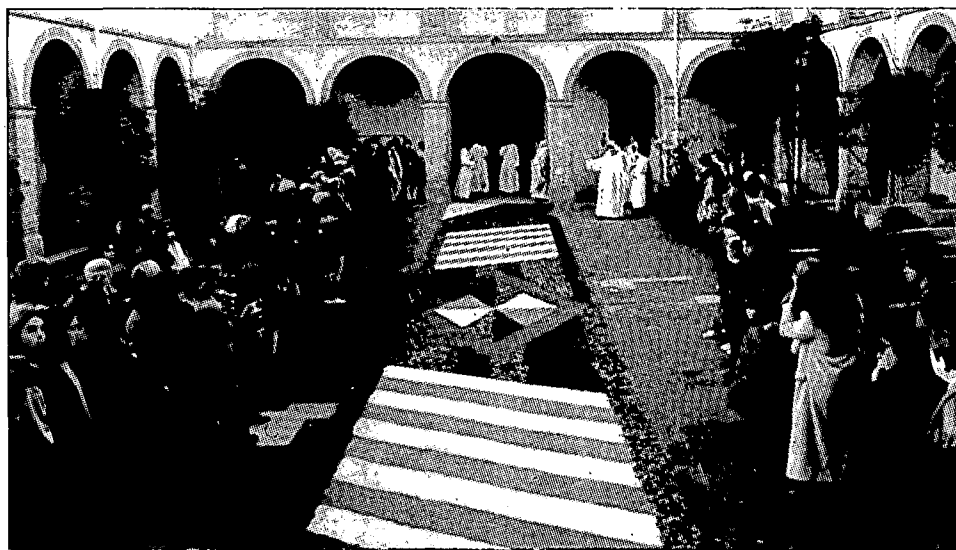
TIANA.— El proper 14 de març el Seminari Menor diocesà celebrarà la Trobada d'Escolans en el marc de la Campanya del Dia del Seminari. Des de l'any 1994 ha volgut ser un punt de referència anual per a aquest col·lectiu tan concret i important en la vida de la nostra diòcesi: els escolans, joves que amb el seu ajut inestimable presten un servei a tantes comunitats cristianes servint l'altar, a prop del mossèn i, alguns, sentint la crida de Déu.

Per commemorar la cinquena Trobada d'Escolans la jornada tindrà un caràcter marcadament festiu i celebratiu i es recordaran els moments més importants de les anteriors jornades. Els objectius que es van plantejar la primera vegada, d'acord amb la pastoral vocacional de la diòcesi —crear un espai pel trobament entre escolans i seminaristes i ajudar en el discerniment—, continuen plenament vigents.

Cada any la jornada ha tingut moments de joc, de convivència, d'animació festiva, i de celebració joiosa de la fe entorn de l'Eucaristia, al voltant d'un

lema que ha volgut reflectir un accent determinat. El lema d'aquest any és «...tu sempre ets amb mi» (Lc 15,31). La trobada començarà a la Conreria (Tiana) a dos quarts d'onze del matí i acabarà a les cinc de la tarda. L'Eucaristia tindrà lloc a la una del migdia i serà presidida per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona.

El Seminari Menor també organitza al llarg del curs diferents activitats de caire vocacional com el Seminari Obert, que és un acompanyament vocacional adreçat als adolescents i joves que, sentint-se cridats a la vocació presbiteral,

En les trobades d'escolans es respira un caire festiu.

no poden entrar encara en la Comunitat del Seminari i participen dels recessos i convivències que s'organitzen amb els altres seminaristes menors. Una altra proposta del Seminari són les visites a parròquies: oferir testimonis vocacionals per part dels seminaristes, acompanyats

nyats dels Formadors, tant a grups de joves com a celebracions entorn de la Campanya del Dia del Seminari i en altres ocasions que es demani.

Mn. Arenas, Mn. Gordo i Mn. Catalán

Equip de Formadors del Seminari Menor

LA PASSIÓ DE CERVERA

L'EVANGELI FET VIVÈNCIA, POESIA, LLUM I ART

Una tradició de més de 500 anys

TEMPORADA 1998

Dies de representació en llengua castellana:

1, 8, 15, 22 i 29 de març

Dies de representació en llengua catalana:

5, 10 i 19 d'abril

Horari de representacions

Primera part: Vida pública de Jesús, matins de 10 a 12.30h.

Segona part: Passió, mort i resurrecció, tardes de 15 a 17h.

Descomptes especials per a grups, col·lectius, col·legis, catequistes i jubilats

Per a informació, reserva de localitats i propaganda

Despatx central de localitats: Sra. M. Teresa Trilla

Plaça Santa Anna, 1 - Cervera

Tel. (973) 53 03 57 - 53 26 61

Matins, de 10 a 13h; tardes, de 16 a 19h.

BARCELONA: Viatges Montesol - Ronda Universitat, 10 - Tel. 317 50 86
Viatges Castelltur - Ronda Sant Antoni, 86 - Tel. 317 17 24
«L'avi turista» - Ronda Sant Pau, 46 - Tel. 442 56 07

Vic

Un petit viatge per Sant Feliu Sasserra

■ Una obra que esbossa la història del Lluçanès

SANT FELIU SASSERRA.— Mn. Lluís Freixa, rector d'un poble de pagès, ha publicat un recull d'història: *Alguns trets sobre Lluçanès central i Sant Feliu Sasserra*. Encara que pocs i carregats de feina, els capellans de pobles petits del nostre país continuen la tradició del servei religiós i cultural a les comunitats que els han estat encomanades.

Anys enrere, mossèn Lluís havia passat a les cases del seu poble uns reculls de versos o de dites que recordaven la bona doctrina i les efemèrides notables —naixements, defuncions, festes jubilaris, etc.— dels seus parroquians.

Enguany els ha obsequiat amb un recull d'història, *Alguns trets sobre el Lluçanès central i Sant Feliu Sasserra*, que ha recopilat amb l'aportació d'alguns autors veterans i també d'historiadors novells que l'han ajudat en la recerca. El volum, de més de cent pàgi-

nes, s'encapçala, després de les paraules encomiàstiques de Mons. Guix, bisbe de Vic, i una presentació del recopilador, amb uns facsimils de goigs de les devocions de la parròquia—en especial els de Sant Pere Almató (Sant Feliu, 1830 - Tonquin, 1861). A continuació, hi ha un resum d'història de la comarca del Lluçanès de Ramon Masramon i Noguera. El segueix una història del poble, a càrrec de Josep A. Planes i Josep Serra, extreta de l'obra *Història del Bages* (Editorial Parcir, de Manresa). Aquesta part s'acaba amb

una ressenya de documents procedents de l'Arxiu Diocesà de Vic que fan referència a Sant Feliu Sasserra.

El capítol «Coses nostres» conté articles de Santi Junçosa i de Nuri Torras; una petita biografia de cadascun dels alcaldes que el poble ha tingut des de 1900 fins a l'actual, i encara referències a associacions diverses (culturals, esportives, etc.) que tenen vida a Sant Feliu.

El mateix mossèn, en la presentació, diu que pensa que «el nostre poble hauria de tenir, com tenen d'altres, la

pròpia història recopilada en un volum». Modestament diu també que voldria que aquest recull de dades fos «com un primer pas perquè algun dia, no gaire llunyà, algú o alguns es decidixin a fer un llibre que es pugui dir *La Història de Sant Feliu*».

Ningú, però, no ho podrà fer sense tenir present aquest material recollit, col·leccionat i ofert als feligresos per mossèn Lluís Freixa, rector de la parròquia.

Lluís Badia i Torras

Església parroquial de Sant Feliu Sasserra.

INVERTEIX EN JUSTÍCIA

GUANYA EN SOLIDARITAT

Mans Unides

Rambla de Catalunya, 32, 1er, 1a
08007 BARCELONA
Tel. (93) 487 78 78

internet: www.seker.es/munidas

Directe al tercer Món

• **Mans Unides té més de trenta anys d'experiència en finançament de projectes al Tercer Món i en sensibilització de l'opinió pública.**

• En els darrers cinc anys s'han finançat 4.983 projectes de desenvolupament (593 projectes agropecuaris, 737 projectes sanitaris, 1.422 projectes socials, 1.743 projectes educatius, 488 projectes de promoció de la dona.)

Col·labora amb Mans Unides Gràcies.

DONATIUS: a "La Caixa" cte. nº 3291-2500049778, per ServiCaixa o per internet: www.lacaixa.es

Retallar i enviar a **Mans Unides:**
Rambla de Catalunya 32, 1er 1a. 08007 BARCELONA

Sí, desitjo col·laborar amb Mans Unides amb una aportació de:

- ☐ **3.000 ptes.** perquè sis nens disposin d'aigua neta i potable
☐ **5.000 ptes.** perquè una família disposi d'eines de treball
☐ **10.000 ptes.** per a la construcció d'un pou
☐ **20.000 ptes.** per a reforestació
☐ ptes.

cada ☐ mes ☐ trimestre ☐ any o com a ☐ donació única (marcar l'opció escollida)

Nom i Cognoms

Adreça Tel.

C.P. Població

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Banc / Caixa Oficina núm

Adreça del Banc o Caixa

Codi Postal Població

Compte/ Llibreta núm.

Srs: els prego que amb càrrec al meu compte o llibreta, facin el favor de fer efectiu el rebut (o rebuts si és el cas) que, al meu nom, i per la quantitat abans indicada els presenti **Mans Unides**.
Firma

de 199

La seva aportació desgrava l'IRPF

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'ull penetrant i invisible

Cada matí, quan ens llevem, els nostres ulls fan que vegem allò que ens envolta. Tot al llarg del dia, ens permeten de veure una infinitat de coses. Tot menys ells mateixos. Ens n'aniríem a dormir sense veure'ns els ulls, si no hi haguessin miralls. Ens moriríem havent-ho vist tot amb els ulls, però sense haver vist mai amb què ens ho hem mirat tot. D'una manera semblant, l'Esperit Sant no vol pas tant que el veiem, com ser en nosaltres l'ull penetrant de la gràcia. En té prou que ens enamorem

del Pare i del Fill, i que ens assemblem al Fill i siguem un bons fills de Déu Pare. No demana pas més.

El Pare ha estat terme d'una relació objectiva des de l'Antic Testament. Els homes han parlat a Jahvè com a Déu Pare. Al Nou Testament, el Verb, Jesucrist, ha estat també terme, i encara ho continua essent amb el Pare, d'una relació objectiva. L'Esperit Sant no ha estat normalment terme d'una relació objectiva envers ningú. No vol pas tant que el vegem com ser en nosaltres l'ull penetrant de la gràcia.

Fins i tot humanament és així. Les persones, més que no pas teoritzar sobre l'amor, el viuen. I envers Déu passa si fa no fa. L'Esperit, no se l'observa, se l viu; o, més ben dit: ell viu en nosaltres.

La nostra possibilitat i capacitat de relació amb Déu —allò més important i meravellós de la nostra vida—, ens l'ofereix l'Esperit Sant. El nostre enamorament de Déu és Esperit Sant. A l'únic pla de Déu (ja que la creació i la redempció/transformació nostres són un sol pla de Déu), una tercera manifestació —per dir-ho així— de Déu en nosaltres, potser la més íntima a nosaltres, la més immediata, és l'Esperit Sant.

Vist d'un altre caire, l'espòs de l'Església és

Crist, el nostre camí vers el Pare és Crist. Però la mediació d'aquesta relació profunda, que constitueix «tota» la nostra vida, és pur Esperit Sant. És clar que hi ha moltes maneres de viure l'Esperit en nosaltres; moltes qualitats i intensitats, que depenen, en definitiva, de l'amor amb què és corresposta la seva presència i el fet de ser d'amor.

En cap sentit l'Esperit no s'ha fet home. No s'ha encarnat. La seva corporeïtat es manifesta en la pluralitat de persones de l'Església.

I aquest fet em fa dir una cosa en què penso molt sovint. I és que parlem molt —mai no n'hi ha prou per a un cor agraït— de la *kénosi*, de l'abaixament i el sofriment del Fill, que es féu home i s'anorrea. Però vull dir també una paraula sobre l'anorreament de l'Esperit. ¿En què consisteix? En la pluralitat de persones, sotmeses radicalment al pecat, en les quals habita. Es fa ànima de l'Església a fi d'apropar-ne els membres a Crist i de santificar-los. El seu abaixament, ben poc agraït, consisteix a acceptar aquella ambigüitat en el cos de l'Església, que és sant pel fet de ser obra de Déu, però és pecador. No sempre es pot distingir fàcilment allò que és obra de l'Esperit, que és Déu, d'allò que és obra d'un fill o d'una filla de Déu, que pot viure com si no ho fos.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La consciència moral

Joan Pau II ens fa aquestes preguntes: ¿Tenim una idea justa de la consciència? ¿Que potser l'home contemporani no viu sota l'amenaça d'un eclipsi de la consciència, o d'una anestèsia de la consciència?

La dignitat de l'home té una relació molt directa amb això que anomenem *consciència*, perquè aquella exigeix que l'ésser humà actuï segons la seva lliure elecció. La persona humana ha d'actuar moguda i induïda per una lliure determinació i no pas sota la pressió d'un impuls cec interior o d'una acció

externa. La consciència arrelada íntimament en el nostre ésser ens dicta el que és bo i el que és dolent, ens anima a fer el bé i a evitar el mal i jutja la rectitud o malícia de les nostres accions o omissions.

El Concili Vaticà II ha afirmat que la consciència és «el nucli secretíssim i el sagrari de l'home». Perquè és la veu de Déu en l'home, la consciència és una instància inviolable. Però cal que hi hagi una consciència recta. Pertany a la dignitat de la persona humana el dret «a obrar segons la recta norma de la seva consciència». Cal, per tant, no caure en el parany de «les falses consciències morals».

La consciència, per si mateixa, no és un oracle infal·lible. Té necessitat de créixer, de ser formada i exercitada en un procés que avanci gradualment en la recerca de la veritat i en la progressiva integració i interiorització dels valors i normes morals. El Papa insisteix en la importància que té per als homes d'avui ser fidels a una «consciència ben formada».

La consciència moral interpreta i imposa la norma a l'acció humana. És un ull interior que contempla, una llum que permet veure-hi; la consciència accepta i aplica la llei objectiva de la moralitat. Dit

amb altres paraules: «La consciència pot manar en la mesura que ella mateixa obeeix», segons una frase de Pau VI.

No es pot confondre la consciència amb la subjectivitat de l'home. Un recurs al que és subjectiu, al que a mi em sembla, amb l'exclusió dels valors objectius, anteriors a l'home mateix, condueix a greus equivocacions. La recerca de formes «lliberals» de vida fàcilment poden conduir a formes «llibertàries». En aquest cas es confon, en la pràctica, la sublimació de l'espontaneïtat amb el refús de tota norma. Una consciència recta sap unir el que és subjectiu amb els valors objectius. Aquests valors es troben, per a un cristià en l'Evàngeli i en el magisteri de l'Església, que als valors de la revelació suma el contingut de la llei natural.

La fermesa de l'Església en defensar les normes morals universals i immutables està al servei de la vertadera llibertat de l'home. L'home recupera la seva grandesa quan nota en si mateix i en tota la realitat creada una racionalitat que no és creació o invenció seva, sinó la imatge nova de la saviesa que Déu ha posat en crear totes les coses.

opinió

Zoom

No és nova la popularitat de les cures termals. Des de l'antigor es practiquen, i més modernament alguns balnearis d'Europa gaudien de fama mundial per la bondesa de les seves aigües. Ara sembla que en alguns països volen impulsar—fins i tot turísticament—l'estada en algun d'aquests establiments, que es modernitzen ampliant les seves instal·lacions mèdiques per fer més agradables les cures. Ho acusa el rostre d'aquests infants que reben pulveritzada l'aigua benefactora que els lliurarà del molest eczema... segons es diu.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Moros i cristians

No es tracta pas del programa televisiu que ens ha donat més llauna que no pas esbarjo i entreteniment. La notícia és una altra.

Amb motiu del mes del Ramadà, la Santa Seu ha enviat un missatge de felicitació als musulmans d'arreu del món. El missatge, que porta per títol *Cristians i musulmans en el signe de l'esperança*, considera que les dues confessions han d'aprendre a treballar juntes. Per això, després d'acceptar «les nostres diferències», la Santa Seu convida els musulmans a fer una «aliança de pau per la qual renunciem a la violència com a mètode per resoldre els contenciosos».

La missiva, signada pel cardenal Francis Arinze, president del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós, assegura que els cristians i els musulmans són «buscadors de Déu». Per fonamentar les seves paraules, el cardenal nigerià esmenta el llibre dels Salms, que descriu la vida humana com una recerca de Déu. «Totes les accions que el creient duu a terme, com ara la pregària, el dejuni i l'almoïna, són expressions d'una conversió contínua al Creador.» I afegeix: «La recerca de Déu és un signe d'esperança, de la qual en tenim alguns signes avui: un retorn a la religió, el creixement

de la solidaritat, el desig de justícia i de pau, la consciència de la dignitat humana, la defensa del medi ambient, i també el diàleg interreligiós.»

Aquest missatge del Vaticà manifesta un canvi quantitatiu i qualitatiu de relacions, sobretot amb els musulmans. En efecte, ha passat el temps de les croades en què el Papa beneïa aquells esquadrans multitudinaris de la cristianitat europea que s'allistaven voluntàriament per exterminar els seguidors de Mahoma. Inversament, ha passat també el temps en què, entre l'exèrcit musulmà, el cap d'un cristià era remunerat amb 20 peces d'or.

L'Església catòlica és la que ha fet més passes en el diàleg i la mútua comprensió. El Concili Vaticà II (1962) promulgava un decret sobre la llibertat religiosa, i posteriorment, el 27 d'octubre de 1986, el papa Joan Pau II convidava i reunia els caps de les religions de tot el món per pregar junts a la ciutat d'Assís, justament on va néixer i morir sant Francesc, que feu les paus amb Melek-el-Kamel, sultà d'Egipte.

Per part dels moros hi ha llums i ombres. És inversemblant, per exemple, que, mentre a Europa —i concretament a Espanya— els àrabs que s'hi afinen tenen llibertat per construir mesquites i practicar la seva religió, grups fonamentalistes seus assassinen comunitats religioses de l'Església catòlica, com a Algèria i a d'altres indrets. En canvi, a Palestina, el seu president, Iàsser Arafat, manté relacions de mutu respecte i de simpatia amb la custòdia de Terra Santa dirigida pels franciscans en nom de l'Església catòlica.

Tot i que el procés és lent, no deixa de ser una esperança per al futur.

Notes
insignificants

Germà Adrià

Ajuda'ls

Senyor, sóc en Jacco. Sóc en Jacco, Senyor.

Fa pocs dies vaig entrar a casa teva per sempre, Senyor. No pensava que em rebries. Però, de petit, ja m'havien dit que Tu, Senyor, ets el meu Pare, i en un lloc anomenat Salvador Gaviota, fins i tot, em van ensenyar a resar el Parenostre. Quina sorpresa quan em vas rebre amb els braços oberts!

Vaig abandonar la terra amb l'agulla clavada. I crec que van trigar uns dies a saber qui era. Sóc en Jacco, Senyor.

Vaig morir per a la terra i vaig néixer per al teu cel quan només feia vint-i-un anys que era entre els homes. Vint-i-un anys de pobresa, d'estretor, de viure en llocs inhòspits i degradats. Vint-i-un anys, diuen que en plena joventut. Una joventut, Senyor, que jo no vaig gaudir mai: la droga i la presó van ser el destí de la meua vida a la terra des que vaig fer disset anys.

Aquí, a casa teva, Senyor, m'he retrobat amb el meu pare, a qui van matar fa sis anys; amb un germà que van matar fa cinc anys; amb un altre germà meu que també va morir a causa de l'agulla; amb una de les meves germanes, morta a causa de la sida, i ara jo, Senyor.

I en la teua infinita misericòrdia paternal m'has acollit amb aquella abraçada del Pare del fill pròdig que una vegada vas posar com a exemple.

Gràcies, Senyor. Ja sé que m'has perdonat. Vaig fer mal, però tu saps, Senyor, que no ho vaig fer amb malícia. Sóc un dels teus eternament. Estic amb tu per sempre. Gràcies, Pare.

Isi em permets, et demano que ajudis la meua família de la terra, la meua mare, que amb tant d'esforç ha pujat dotze fills. Et demano que ajudis els meus dos germans, que també estan enganxats a la droga, que la deixin, Senyor. Les meves germanes, tan maques i tan bones... Ajuda'ls a tots, Senyor. I si tu vols, deixa'm que cada nit els pugui fer un petó i un somriure... Van plorar molt quan van saber que havia mort en un portal.

I encara et demanaré més. Al meu barri, aquell de la terra, hi ha molts amics meus que es droguen: aparta'ls de la droga, Senyor.

Tu vols que visquin... Tu vols que es preparin per viure sempre amb tu. Per què no els obres els ulls a la fe? Per què no obres el seu cor a l'esperança i a l'amor?

Estic amb tu, Senyor. Sóc en Jacco, el noi dolent de la terra, el que molts tenien com a dolent, sort que tu, Pare, jutges els teus fills de la terra d'una altra manera.

Gràcies, Senyor... que bé que s'està al teu costat!

Tribuna

David Arboix

Llicenciat en Dret i diplomat en Magisteri

Educar en el servei

No fa pas gaire vaig ser testimoni de dues interessants anècdotes que m'han animat a escriure aquest breu article. Ambdues, cares diferents d'una mateixa moneda, fan referència a la qüestió que tot seguit m'agradaria plantejar: el servei als nostres semblants.

A l'escola on treballa tinc l'oportunitat d'anar sovint a la capella a fer una estona de pregària. En una ocasió vaig veure com un dels alumnes —deuria tenir uns set o vuit anys— es trobava còmodament assegut en un dels primers bancs, assaborint un deliciós entrepà. Em va fer gràcia la situació, si bé no em semblava aquell el lloc més apropiat per esmorzar i així li ho vaig fer veure. El xicot em va contestar sense dubtar: «He vingut aquí per menjar-me el bocata amb el meu amic Jesús.» Vam seguir parlant una estona, però serà bo que

aturem aquí la narració per encetar la segona anècdota, també molt sucosa. Començaré dient que, a vegades, sóc l'encarregat de supervisar les estones d'esbarjo de què disposen els alumnes entre classe i classe. Quan aquestes coincideixen amb les primeres hores del dia es poden veure els diferents entrepans i laminadures que les mares dels nens i nenes han preparat perquè aquests passin el matí fins a l'hora de dinar sense defallir. Així doncs, un dia vaig observar com un dels més menuts de l'escola portava una gens menyspreable bossa de patates fregides «a la barbacoa» i amb una flaire de pernil que les feia molt atractives. En obrir-les una munió de quitxalla s'aplegà entorn del propietari demanant unes quantes d'aquelles preuades patates. Jo mateix estava temptat de posar-me a la cua, però em vaig situar a una certa distància contemplant l'escena. La reacció del noi fou sorprenent. Sense prendre'n cap les va oferir tot seguit als seus amics, els quals, qui més qui menys, anaven assaborint les excel·lències d'aquell suculent àpat. En pocs moments les patates havien fugit i vaig adonar-me que el noi se n'havia empassat tan sols un parell. M'hi vaig apropar i vaig preguntar-li perquè havia obrat d'aquella manera. La seva resposta, senzilla i sincera, em deixà bocabadat i sense paraules: «Si els meus amics me'n demanaven jo no els podia pas dir que no.»

És difícil que avui dia veiem actituds d'aquesta mena a prop nostre. Més aviat tendim a pensar en nosaltres i en les nostres necessitats personals. En parlem poc de servei, d'entrega i d'amistat ben entesa. És cert que la societat no

ens hi ajuda i els mitjans de comunicació afavoreixen comportaments ben diversos, més propers a promoure la comoditat i el plaer personal. La generositat, el sacrifici, per petit que sigui, no estan gaire de moda i molts dels nostres infants desconeixen fins i tot aquests mots. Actituds com la del nen que he dibuixat a la segona història ens haurien de fer pensar una miqueta més en aquesta important virtut de l'amistat.

Nosaltres, pares i educadors, hi tenim molt a dir. Podem ajudar moltíssim els nostres fills ensenyant-los hàbits de servei i entrega als altres. És, sens dubte, una tasca feixuga perquè la vida i els costums actuals semblen caminar cap a una altra direcció, però tenim el deure i la responsabilitat d'educar els nens i nenes en aquestes virtuts tan importants. Ara bé, per aconseguir-ho caldrà que nosaltres anem per davant i prediquem amb l'exemple. Fóra bo que consideréssim sovint com és la nostra actitud davant del proïsme: si estem massa pendents de les nostres coses, si les preocupacions dels altres ens deixen indiferents, si ens oferim a ajudar-los davant qualsevol necessitat o bé esperem que ens ho demanin...

També, i ja anem acabant, serà molt convenient que els nens compreguin que el servei s'ha de viure sempre amb alegria. De res ens serveix una bona acció si ho fem de mala gana i amb semblant moix. Un somriure és, sovint, el millor remei davant qualsevol situació i resulta molt interessant un consell que, anys enrere, em va donar un bon amic: recorda que hem d'estar sempre contents per fer feliços els altres.

La Vanguardia (23-II-1998)

La grandesa del perdó

Aquest any està cobert amb el centenari del 98. Hi haurà commemoracions per a tots els gustos. I per a l'any que ve, a més de la fi del segle, ja comença a moure's la memòria dels setanta anys de l'acabament de la Guerra Civil. De moment, es parla d'aprofitar l'efemèride perquè l'Església, i l'episcopat espanyol en nom seu, demani perdó. Per què? Es parla del seu suport a Franco. Almenys en els primers anys, es matitza. Perquè després hi va haver de tot i el 1971 una assemblea conjunta de bisbes i sacerdots va arribar a aprovar per majoria una proposta que deia: «Demanem perdó perquè no sempre vam saber ser ministres de reconciliació en el si del poble, dividit en una guerra entre germans.» La majoria de vots no va arribar a aconseguir els dos terços necessaris perquè la declaració tingués caràcter oficial. Potser alguns ara ho lamentin.

Altres creuen que demanar perdó uns ara per coses que fa seixanta anys van fer uns altres potser no té gaire sentit. (...) I a l'assemblea de bisbes i sacerdots del 71 no hi van faltar tampoc els qui van demanar que, juntament a la petició col·lectiva de perdó, s'afegís el reconeixement de l'heroic sacrifici de molts milers de capellans i fidels que van morir pacíficament «volent que el seu sacrifici fos llavor de reconciliació». És quelcom que acaben de recordar una trentena de teòlegs de l'associació Joan XXIII. Invoquen el missatge de perdó i reconciliació de Jesucrist. Enumeren gestos, com quan Pau VI va aixecar l'excomunió que des del 1050 pesava sobre els ortodoxos o quan Joan Pau II va rehabilitar Lutero en el cinquè centenari del seu naixement. Els teòlegs demanen ara que, després d'haver perdonat els seus perseguidors amb ocasió de les beatificacions de màrtirs de la Guerra Civil, «demanéssim perdó per la

Retalls

part de culpa que vam tenir en aquell enfrontament i expresséssim el ferm propòsit de no repetir en el futur els mateixos errors». Perdonar i demanar perdó. Perdonem —si perdonem— les ofenses d'altres. Demanem perdó —si el demanem— per les nostres.

El bisbe Carrera, auxiliar de Barcelona, es mostra també favorable —en una entrevista per ràdio— al fet que l'episcopat demani perdó. Però afegeix que ho veuria més en el sentit de reconciliació que no simplement de petició unilateral de perdó. I altres bisbes es pronuncien en sentit semblant l'endemà, quan els periodistes els persegueixen perquè diguin alguna cosa. Passi el que passi, crida una mica l'atenció que l'Església sigui l'única institució més o menys disposada a parlar de l'afer. I l'única que ha de demanar perdó, com si la Guerra Civil l'hagués feta ella. Ningú no diu que l'exèrcit demani perdó. Naturalment, es diria que no tots els generals es van sublevar i que n'hi havia també alguns que es van mantenir fidels a la República. Però tampoc tots els bisbes van firmar la carta declarant croada l'acció militar i això no impedeix que es demani a l'Església que demani perdó institucionalment. Tal vegada tampoc el govern de la República està lliure de culpa, sigui per imprevisió, sigui per debilitat de lliurar les armes a les organitzacions anarquistes o comunistes, armes amb què es van matar moltes persones civils. Ni es demana que demanin perdó els falangistes o carlistes per les morts civils que hi va haver de l'altre bàndol. Ni tan sols es demana que demanin perdó els franquistes que resten. Ni el partit comunista per la liquidació del

POUM. (...) I ara sembla que ningú ha de demanar perdó per res. Només l'Església. (...) El perdó és una divisa cristiana. L'oració que Jesucrist va ensenyar als seus deixebles fa del perdó que donem la condició del perdó que demanem. (...)

El perdó és un missatge heroic, un missatge de futur. Potser per això acostuma a ser un missatge creient. Sovint necessita temps per sorgir, a vegades molt de temps. Però encara que sigui un fenomen estrany i difícil és bo que algú es mostri fidel a aquesta consigna i parli de practicar-la. Amb tots els seus defectes, una institució que es planteja el deure de perdonar i la possibilitat i fins i tot l'oportunitat de demanar perdó és una reserva de salut social i de confiança en el futur. Els qui li aconsellen que demani perdó en el fons estan retent-li el millor homenatge. És com si en el paisatge espanyol i català l'Església fos l'única institució capaç de perdonar i demanar perdó.

■ Lorenzo Gomis

Humor

Cartes del lector

Dia mundial de la dona treballadora

Sr. Director,

S'acosta el Dia mundial de la dona treballadora. El nostre record serà per a les dones angleses pioneres en la igualtat home-dona i per a les seves successores. Permeteu-me, però, reular una mica més enrere i anar a l'any u per recordar la primera dona que realment hauriem de tenir com a model de dona treballadora. Em referixo a la Verge Maria que, com a dona hebrea, va ser una persona molt rellevant en la seva societat. Una societat en què els homes eren deportats i les dones havien de portar la casa i els negocis, tal com ho van fer Judit i Dèbora.

Avui, el 1998, necessitem dones treballadores que siguin mares, que no s'acontentin a donar a llums fills i a sentir-se realitzades personalment. Necessitem joves que es casin i intentin garantir fidelitat en el matrimoni i també homes fidels. En resum, parelles estables que actuïn com a tals i que aportin nous valors a la societat mitjançant l'ensenyança que han d'impartir

als seus fills; parelles procreadores que tinguin més fills i que posin fi a la falta de naixements d'avui dia. Per tant, endavant dones! Siguem la plataforma d'aquesta nova era dirigida cap a l'any 2000 i fem una unió entre homes i dones per aconseguir la total desaparició de la discriminació, la marginació i els maltractaments.

M. DOLORS DALMAU i PUIG
Salt

Creure en la vida

Sr. Director,

Acabo de llegir el llibre *Mil soles*, de Dominique Lapierre. Vull transcriure una frase referida a una leprosa cega des de fa més de trenta anys i que m'ha fet pensar en el Sr. Sampedro. M'ha fet veure que més que ajudar a morir cal ajudar a viure dignament. «Diu Grandma (la leprosa): "No oblidis dir a tots els que

pateixen que prego per ells." Aquella nit Gaston va escriure en el seu quadern: "Aquesta dona sap que el seu patiment no és inútil, que Déu sap fer servir el seu sofriment per ajudar d'altres a suportar el seu... Per això la meua pregària davant d'aquesta dissortada ja no pot ser dolorosa. El seu patiment és el mateix que el de Crist a la Creu: positiu, redemptor. Ella és l'esperança. Cada cop surto reanimat de la cofurna de la meua germana, la leprosa cega. Aquest barri de barraques hauria d'anomenar-se la Ciutat de l'Alegria."» Gràcies. Jo també crec en la vida.

ANA DOMINGO DE MIGUEL
Barcelona

Satanisme actual

Sr. Director,

Justament ara que els predicadors i els catequistes han deixat pràctica-

ment de parlar-ne, el dimoni ha tornat a saltar amb terrabastall al mig de l'escenari de la societat, com en les representacions dels pastorets. Per televisió surten homes i dones que expliquen com a reals actuacions diabòliques que fins i tot als capellans, que no hi volem creure, se'ns encongex el melic. Què significa aquesta puja actual en la creença en el dimoni amb cua o escuat?

Això ho pot afavorir l'espantosa violència del món actual i l'ansietat general que tots patim. Com és que hi hagi tanta maldat en el món i en el cor de l'home? No hi entro ni en surto. No hi vull fer broma. No fos cas que em passés com aquell company que, predicant, va fer broma del dimoni i el banyeta. Una noia, culta, moderna, amb estudis, va entrar després a la sagristia i li va dir: «Mossèn, si us plau, a veure si parla amb més respecte del dimoni, que s'ho mereix.» Qui no recorda l'impacte de la pel·lícula *L'exorcista*?

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estanty

Generalitat de Catalunya

Suggeriments

A totes les oficines, vostè podrà fer arribar les seves queixes, suggeriments..., i serà atès de manera immediata i personalitzada. Quan la temàtica ho requereixi, podrà ser atès pel mateix Conseller de Benestar Social o el director general competent en la matèria.

Gestions

Les oficines de Benestar Social són sempre al seu servei per tal de resoldre i gestionar qualsevol tràmit relacionat amb els recursos i serveis que la Generalitat de Catalunya li ofereix.

Qualsevol gestió al seu abast

La Generalitat
l'escolta i l'atén

OBS

Oficines de Benestar Social

La Generalitat a prop de la gent

Gestió i orientació
sobre qualsevol tipus
de consulta, tràmit, etc.

Moltes oficines arreu de
Catalunya al seu servei.
Consulti quina és la més propera.

Noves tecnologies:
Servei de vídeo-conferència
Catàleg informàtic
Escanejat de documents

OBS Virtual

Informa't

XIP

i

Per a més informació, o per conèixer
quina és l'Oficina de Benestar Social
més propera dirigiu-vos a la
Direcció General d'Acció Cívica
del Departament de Benestar Social, truqueu al
900 300 500
o bé per internet a: <http://www.gencat.es/benestar>

església en el món

Vaticà

El Papa demana més comprensió i suport als immigrants

■ El missatge per a la Quaresma condemna la xenofòbia

ROMA.— Joan Pau II vol que durant el temps de Quaresma els cristians reflexionin sobre la problemàtica dels immigrants. «Veniu, beneïts del meu Pare, perquè era pobre i marginat, i m'heu acollit!» és el títol del missatge del Papa, dedicat a presentar el drama dels més de cinquanta milions de refugiats que hi ha en el món i dels immigrants que es veuen obligats a deixar el seu país i, en molts casos, la seva família.

El Papa expressa la seva preocupació pel fenomen de la intolerància racial que pateixen les persones «la culpa de les quals és la de buscar treball i millors condicions de vida fora de la seva pàtria». El Pontífex considera que els cristians no poden romandre indiferents a aquesta realitat i fa una crida perquè en aquest temps quaresmal «la conversió personal es tradueixi en un signe concret d'amor a qui pateix necessitat, reconeixent en ell el rostre de Crist que li repeteix: "Era pobre, estava marginat i tu m'has acollit"».

Però Joan Pau II recorda que l'Església no és una simple organització humanitària i que ha de transmetre un missatge esperançador. Per al Sant Pare, s'ha de ser conscient que darrere de les xifres que indiquen el nombre de refugiats o d'immigrants, hi ha homes, dones, nens amb una història

personal concreta.

El missatge del Papa emfatitza que l'Església ha de respondre «a les necessitats dels immigrants. No podem considerar la presència d'estrangers com una amenaça per a la nostra identitat cultural i per al nostre benestar».

Mons. Paul Josef Cordes, presi-

Sovint els immigrants són víctimes de l'odi racial.

dent del Consell Pontifici Cor Unum, va ser l'encarregat de presentar el text del Sant Pare. Mons. Cordes va declarar que «la capacitat d'un poble per acollir estrangers no és il·limitada,

però les nacions no poden violar el dret d'asil per raons d'interessos nacionals i afavorir l'egoisme dels compatriotes amb una legislació xenòfoba». (Zenit)

La Santa Seu exigeix que es respecti l'acord amb l'Iraq

ROMA.— Joan Pau II s'ha mostrat contrari a una intervenció militar a l'Iraq i des del Vaticà s'ha treballat per evitar un conflicte bèl·lic. Davant de la notícia que no es produirà la temuda guerra, la Santa Seu demana a la comunitat internacional i als Estats Units que respectin l'acord diplomàtic aconseguit per Kofi Annan, secretari general de les Nacions Unides.

El director de l'oficina d'Informació del Vaticà, Joaquín Navarro-Valls, considera que «el diàleg és el camí per resoldre problemes que les accions militars no tan sols no resolten, sinó que empitjoren». La Santa Seu espera que aquest acord serveixi també per acabar amb l'embargament que «tants patiments produeix a la població iraquiana». (Zenit)

ITÀLIA

L'Església subvencionarà les causes de nul·litat matrimonial

ROMA.— L'Església italiana ha pres una sèrie de mesures per acabar amb la idea que la nul·litat matrimonial només està reservada a les persones adinerades. Per això ha decidit establir tarifes fixes a les remuneracions que reben els advocats en aquestes causes, per tal que les despeses de tot el procés siguin com més petites millor. Per assegurar-se que tothom pugui accedir a la justícia eclesiàstica, cadascun dels dinou tribunals eclesiàstics d'Itàlia disposarà d'un advocat que oferirà els seus serveis gratuïtament. La professionalitat del servei està garantida perquè l'advocat rebrà els honoraris establerts de la Conferència Episcopal.

Les despeses del procés també seran fixes. Les parts en causa pagaran una contribució establerta: qui demani la nul·litat pagarà uns 400 dòlars i l'altra part en causa, uns 170. Actualment les despeses per les dues instàncies es mouen al voltant dels 3.900 dòlars. Per subvencionar el procés, l'Església recorrerà als fons que rep de l'Estat. D'altra banda, qui demani la nul·litat i desitgi fer un donatiu a la Conferència Episcopal ho podrà fer només després que es pronuncii la sentència, per evitar que es relacioni el donatiu amb el resultat d'aquesta. (Zenit)

AUSTRÀLIA

Silenci davant d'una «píndola per a l'eutanàsia»

SYDNEY.— El doctor Philip Nitschke ha anunciat que properament tindrà llesta una píndola per a l'eutanàsia. Aquest anunci no ha provocat cap reacció a Austràlia. El novembre de l'any passat, el doctor Nitschke va explicar que era capaç d'oferir indicacions precises sobre com sotmetre's a una «mort dolça» a base d'ingerir una mescla de barbitúrics, que es poden trobar en qualsevol farmàcia, sense violar la llei. En aquella ocasió, els col·legis mèdics i les organitzacions en favor dels drets humans van criticar durament la iniciativa perquè consideraven que era un mètode que podria ser utilitzat per aquelles persones que volguessin suïcidar-se. Austràlia és un dels països del món amb un major nombre de suïcidis entre els menors de 25 anys.

Ara, malgrat que Nitschke ha assegurat que deu pacients han recorregut als seus tractaments i s'han dut la vida, i que inventarà una píndola que causa la mort segura, no s'ha sentit cap veu en contra. (Zenit)

Burundi

L'Església denuncia el tràfic d'armes a Ruanda i Burundi

■ França, els Estats Units i Rússia, entre els països implicats

BUJUMBURA.— «Davant de l'embargament que aïlla Burundi de la comunitat internacional i que fa patir les parts més vulnerables de la població, l'Associació de les Conferències Episcopals de Ruanda i Burundi (ACOREB) exigeix que aquest bloqueig econòmic sigui aixecat.» Els bisbes africans fan aquesta crida poc després que s'hagi comprovat que l'embargament contra Burundi no ha impedit el comerç d'armes.

L'organització Human Rights Watch (HRW) va denunciar en un informe que diversos països han distribuït armes o assistència militar als dos bàndols en litigi o han permès que el seu territori serveixi de base per proveir-los d'armes. Des de fa cinc anys, un tràfic ininterromput d'armament ha ajudat a agreujar un conflicte que ha provocat 150.000 morts.

Davant d'aquesta situació, els bisbes de Ruanda i de Burundi han demanat reiteradament que les sancions comercials s'apliquin exclusivament al tràfic d'armes i que es persegueixin les persones que mitjançant

aquest tràfic violen el dret nacional i internacional.

Segons l'informe d'HRW, França, els EUA, Rússia, Xina, Corea del Nord, Ruanda, Tanzània, Uganda i Zaire proporcionen armes i assistència militar als dos bàndols del conflicte. Aquests últims quatre països, més Angola i Kenya, permeten, a més, l'establiment de bases guerrilleres en els seus territoris. Molts traficants privats s'han enriquit per no respectar l'embargament i per la manca de controls a les fronteres i la corrupció dels oficials.

Per això, l'HRW demana a la comunitat internaci-

Les armes circulen per la frontera amb gran facilitat.

onal que es creï una agència regional de control d'armament i de dispositius de control de l'embargament.

C.C.

Vaticà

El Papa nomena vint nous cardenals

ROMA.— Uns vint mil pelegrins van voler acompanyar els vint nous cardenals nomenats per Joan Pau II, el 21 de febrer passat. Durant la cerimònia, el Papa va recomanar als purpurats que fossin «pedres vives de l'Església, amb l'ajuda de l'Esperit Sant que ens condueix al Tercer Mil·lenni». El Pontífex va insistir en la necessitat de canviar de mentalitat i mirar la tasca de la jerarquia com un servei desinteressat: «Es tracta d'un servei més comprometedor, perquè, com diu l'Evangeli "qui vulgui ser el primer entre vosaltres, sigui esclau de tots".»

Un dia després del consistori, el Papa va concelebrar l'Eucaristia amb els purpurats, que van rebre l'anell

El col·legi cardenalici

Els primers cardenals eren els preveres de les 25 esglésies de Roma, que eren consellers i col·laboradors propers al Papa. Els cardenals són considerats sacerdots romans. El dia del seu nomenament el Pontífex els dona juntament al capell cardenalici, una església titular de Roma. Aquesta doble «nacionalitat» expressa la unitat i la universalitat de l'Església, el seu caràcter romà i global.

A partir del 1509 es converteixen en els electors exclusius del Papa i des del 1150 formen un col·legi dotat d'un degà i d'un camarlenç. Des del segle XII comencen a ser nomenats prelats que residien fora de Roma. Pau VI va introduir la norma que només poden participar en el conclave els cardenals amb menys de vuitanta anys i va establir que els electors no haurien de ser més de 120.

Actualment, el número de cardenals s'eleva a 165, dels quals 122 són electors. Al col·legi cardenalici hi ha representats 66 països: 56 electors europeus, tretze dels EUA i Canadà, 23 de Llatinoamèrica, 12 de l'Àfrica, 14 d'Àsia i 4 d'Oceania.

cardenalici. Els nous cardenals són quatre llatinoamericans, set italians, un espanyol, dos nord-americans, un polonès, un austrotxec, un francès, un tanzà, un xinès i un canadencoeslau, i dos més *in pectore*. Mons. Antonio María Rouco Varela, arquebisbe de Madrid, és l'únic espanyol. Va néixer a Villalba (Lugo) el 1936, va ser ordenat sacerdot el 1959 i el 1976 va esdevenir bisbe auxiliar de Santiago de Compostel·la. El 1984 en va ser arquebisbe i el 1994 va ser nomenat arquebisbe de Madrid.

El mateix dia de la creació dels cardenals es va celebrar la festa de la càtedra de Sant Pere, que es remunta al segle IV i que honora la primacia i l'autoritat de l'apòstol. (Zenit)

Ajuda'ns a oferir **cada setmana**
el valor cristià de les notícies

Posa un anunci a *Catalunya Cristiana*

Informació i assessorament publicitari personalitzat. Truqueu al tel. (93) 490 59 88.

Mons. Sánchez parla de la cadena COPE i dels nacionalismes

■ El bisbe de Solsona valora les declaracions del secretari de la Conferència Episcopal

BARCELONA.— El 23 de febrer passat el diari *La Vanguardia* va entrevistar el secretari general i portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola, José Sánchez, que va opinar sobre la COPE i el nacionalisme, entre altres temes. El bisbe de Solsona, Atoni Deig, comenta per a *Catalunya Cristiana* alguns dels aspectes de l'entrevista.

Mons. José Sánchez opina que la suposada conspiració que va destapar Luis Maria Ansón, exdirector de l'ABC, no afecta la cadena COPE i afirma que «a les persones que treballen en el mitjà de comunicació on la Conferència Episcopal té una responsabilitat importantíssima, no els posem una mordassa perquè ens trobaríem una rebel·lió en massa». Mons. Deig considera que tots els mitjans tenen dret a tenir la seva pròpia opinió i a expressar-la lliurement, «sense insultar ni ser irrespectuosos». Segons Mons. Sánchez, l'únic límit que s'estableix és el d'evitar d'interferir en la llibertat i en els drets dels altres. En aquest sentit, el bisbe de Solsona creu que «es pot tenir una opinió diferent, però sense provocar tensions ni crispació».

La realitat és que la cadena COPE és motiu de polèmica en moltes més ocasions del que voldrien els bisbes. Mons. Sánchez reconeix que la «COPE, per

ser un instrument en mans humanes i per haver de viure de la publicitat, entra en un món difícil de controlar». També afirma que «no hem muntat la COPE per fer negoci» i assegura que no és «còmode», perquè «no sempre és fàcil mantenir-la en el marc que volem, amb persones tan lliures com els periodistes». Mons. Deig entén que pot ser difícil de controlar però afirma que «s'ha d'intentar i més quan la COPE és una emissora eclesiàstica».

Un altre tema que apareix en la entrevista és el del nacionalisme català. En relació a aquesta qüestió, Mons. Sánchez diu que «si els bisbes de Catalunya i de la resta d'Espanya estem units en una conferència i tenim relacions cordialíssimes, com podríem estar en un mitjà que desestabilitzès l'Església o la Conferència Episcopal?». Mons. Deig també coincideix a assenyalar que «els bisbes som bons amics, encara que hi ha diferències. Gràcies a Déu hi ha

Mons. Antoni Deig.

pot interpretar com un atac a Catalunya la crítica contra els «homes públics que porten l'administració pública a Catalunya. Ningú no pot dir "Catalunya sóc jo i l'Església de Catalunya sóc jo"». Mons. Deig no comparteix aquesta opi-

diversitat». Però el bisbe de Solsona afirma que «la COPE no és la veu dels bisbes de tota la Conferència Episcopal. Jo no tinc accions de la COPE».

El bisbe José Sánchez assegura que la COPE no és anticatalana i que no es

nió, ja que «tots els bisbes de les vuit diòcesis som l'Església de Catalunya i hem percebut que hi ha moltes coses anticatalanes».

Rosa Maria Jané

Els mitjans de comunicació, un repte per a l'Església

MADRID.— El mes de febrer passat es van celebrar les Jornades Anuals dels delegats diocesans de mitjans de comunicació, sota el lema «La responsabilitat política i social en l'ús dels mitjans de comunicació». Segons el president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació, Mons. Antonio Montero, «la nostra tasca consisteix en convertir la programació que s'emet a una altra amb continguts ètics».

Un dels temes que van centrar les jornades va ser la televisió. Mons. Montero es va preguntar on està la responsabilitat dels catòlics, ja que «el món de la comunicació està atravesat per interrogants ètics». Així mateix, va destacar la necessitat del reciclatge continu, en referència a les noves tecnologies.

D'altra banda, el professor de la Universidad pública de Salamanca i professor convidat de la Universidad Pontificia de Salamanca, Enrique Bonete, va explicar que la societat actual «ha passat d'una etapa ètica a una d'estètica, on els homes tenen com a única satisfacció el viure l'instant, el plaer immediat». Per a ell, és molt difícil canviar la mentalitat vigent i és «un gran repte que, a través dels mitjans, l'Església pugui portar l'Evangelí».

Bonete va recordar, a més, que els mitjans són empreses i que «la informació es dona en un àmbit empresarial, queda canalitzada i la rendibilitat desvirtua la comunicació social». Durant les jornades es va estudiar el paper de la televisió i els seus efectes sobre els nens. Una de les conclusions va ser que l'Estat ha de protegir el menor perquè «molts nens passen més temps davant de la televisió que al col·legi». També es va parlar de la necessitat de fomentar els continguts culturals televisius. (SIC)

Els bisbes reiteren llur suport a la vida

MADRID.— La comissió permanent de la Conferència Episcopal espanyola es va reunir el mes de febrer. Un dels treballs que van centrar la trobada va ser l'elaboració d'un document sobre l'eutanàsia i altres aspectes relacionats amb la vida. Segons el secretari general de la Conferència, Mons. José Sánchez, el text defineix «el valor de la vida humana com un do rebut i una tasca irrenunciable que no pot ser rebutjada per la pròpia persona o que altres disposin d'ella quan la considerin inútil».

Els bisbes destaquen que la vida és un do suprem de Déu i que s'ha de respectar, defensar i promoure com un valor sagrat, permanent, incondicional i irrenunciable. També condemnen les actituds i accions que vagin contra la vida humana des de la seva concepció fins a la mort. (SIC)

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigit per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona
Tel. (93) 487 71 80
Girona i Tarragona: (902) 11 38 12

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Espanya

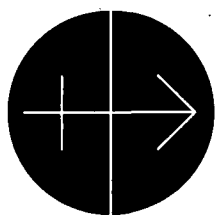
Viure amb 250 pessetes al dia per Quaresma

■ Bilbao posa en marxa la campanya «Viernes Solidarios»

BILBAO.— Els bisbes de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez i Mons. Carmelo Echenagusía, han escrit una carta amb motiu de la campanya quaresmal d'enguany, on proposen viure un dejuni molt especial: viure amb 250 pessetes per persona cada divendres de Quaresma.

Aquesta campanya té com a objectiu iniciar-se en actituds i comportaments de solidaritat concrets, seriosos i estables. Segons els bisbes, en aquesta campanya s'intentarà «estar molt propers als més pobres del Tercer Món».

Durant els divendres de Quaresma es provarà de viure amb 250 pessetes, és a dir, amb la quantitat amb què han de viure milions de persones cada dia de l'any. El dejuni i l'abstinència dels divendres de Quaresma «ens ajuden a identificar-nos amb la creu de Jesús i amb la causa dels crucificats del món».

Ayuda a l'Església Necesitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. (91) 725 92 12

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2.ª - 08006 BARCELONA - Tel. (93) 237 37 63

C/c. 1260-2110027312. Banco Central Hispano. Vía Augusta, 6. 08006 Barcelona

MISSES a favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sap que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est no més poden subsistir gràcies als estipendis de Santes Misses que "Ayuda a l'Església Necesitada" fa arribar a aquests vertaders deixebles de Crist avui dia?

COL-LABORI amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, **ENCARREGANT** la celebració de Misses —al mateix estipendi de la seva diòcesi— a través de la nostra associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les **SEVES INTENCIONS**.

● Desitjo que es celebrin
MISSSES per les següents intencions:

.....
.....
.....

Envio Ptes. com a DONATIU

Per: Gir ☐ Transf. ☐ Xec ☐

Nom i cognoms:

Carrer i núm.:

C. Postal i Ciutat:

Dejuni i abstinència

La Quaresma és el temps establert per a la preparació de la Pasqua i es caracteritza per la pregària, la penitència i l'al·moïna. Les normes del Codi del Dret canònic i de la Conferència Episcopal espanyola obliguen a fer dejuni i abstinència el dimecres de cendra i el divendres sant, i només abstinència els altres divendres de Quaresma.

El dejuni consisteix en fer un àpat al dia, però no es prohibeix prendre alguna cosa al matí o a la nit. L'abstinència (no menjar carn) obliga qui ha complert catorze anys; el dejuni és obligatori per als majors d'edat, fins que han complert cinquanta-nou anys.

expliquen Mons. Blázquez i Mons. Echenagusía.

Mitjançant aquests gestos es pretén ajudar els cristians a experimentar de manera concreta què significa la desigualtat i a iniciar-se en el camí de la solidaritat d'una forma més compromesa.

En aquesta iniciativa el paper de la pregària és fonamental, ja que segons els bisbes: «És imprescindible per estar en sintonia amb els sentiments de Crist i donar d'aquesta manera un profund sentit cristià als nostres treballs de solidaritat.»

La finalitat de la campanya no és recaptar diners, sinó realitzar una experiència que obligui a canviar determinats hàbits de vida i a apropar-se a la realitat dels més pobres.

C.C.

«L'Esperit conduïa Jesús pel desert durant quaranta dies»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Fa segles que l'Església escolta la narració dels quaranta dies del dejuni de Jesús al desert quan comença el seu itinerari de quaranta dies vers la celebració de la Pasqua. I cada any, en llegir el text de l'evangelista corresponent al cicle, trobem la menció de l'Esperit com actor d'aquesta iniciativa. L'Esperit condueix Jesús (Mateu), o l'empeny (Marc) al desert. L'evangelista de Lluc utilitza un altre terme: «L'Esperit conduïa Jesús pel desert...» D'una manera simple i suggeridora l'evangelista ens proposa la figura d'un Jesús itinerant, portat per l'Esperit Sant que l'omple totalment, acomplint en la seva persona el misteri del poble de Déu de l'antiga aliança, peregrinant durant quaranta anys vers la terra promesa.

Sabem com valora l'evangelista Lluc el símbol del camí. Tot l'evangelista serà explicat com una gran pujada de Jesús vers Jerusalem; on s'han d'acomplir totes les coses que s'havien sobre el Messies. Però alhora Lluc està pensant en el camí de l'Església: també ella és conduïda per l'Esperit de la Pentecosta a través del desert del món —la llarga quaresma de la

vida present— dejunant i lluitant contra les temptacions per assolir la plenitud de la Pasqua.

En aquest any, dominat pel reconeixement de la presència de l'Esperit en l'Església com aquell que la impulsa i l'enforteix, la Quaresma es presenta amb una marcada accentuació pneumatològica, subratllada per aquest paral·lelisme de l'evangelista de Lluc, el que enguany ens acompanya.

El temple de l'Esperit Sant

Temple de l'Esperit Sant és, segons l'afirmació de Pau, el nostre cos: «No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant, que heu rebut de Déu i habita en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Heu estat comprats pagant un preu: gloriifiqueu Déu en el vostre cos!» (1 Cor 6:19-20). Un text paral·lel es refereix a la presència de Déu enmig del poble: «Quin acord es faria entre el temple de Déu i els ídols? I aquest temple de Déu som nosaltres, tal com Déu mateix va dir: "Habitaré enmig d'ells i els acompanyaré. Jo seré el

seu Déu i ells seran el meu poble".»

Aquests dos textos paulins serveixen per explicar-nos el paral·lelisme entre el camí de Jesús pel desert i el camí de l'Església i de cada cristià en la Quaresma i en tota la vida. En ambdós casos —Crist i Església— aquell que és present, impulsa i condueix, és l'Esperit Sant. En ambdós casos, el camí es fa enmig de dificultats i temptacions.

Els textos paulins citats són textos per l'enfortiment i la motivació de cada cristià i de la comunitat eclesial enfront de les temptacions i les defallències. Podríem considerar-los textos de recolzament de la vida moral cristiana. Això fa més interessant la referència a l'Esperit. L'Església no compta purament i simple amb les seves forces humanes per caminar en aquest món amb fidelitat al Senyor, sinó amb la presència de l'Esperit que habita en ella, i que ha rebut del Senyor mateix.

Renovats en l'Esperit

La Quaresma és temps propici per

actuar i conscienciar fortament aquesta presència de l'Esperit que ens renova. L'Esperit és el que promou en nosaltres la fe en Jesucrist, i la Quaresma se'ns presenta com un temps catacumenal i penitencial alhora, aspectes essencialment lligats a la fe. L'Esperit és el que ens prepara per acollir amb fruit la Paraula de Déu, i la Quaresma és «l'avui» en el qual Déu ens parla amb intensitat. L'Esperit és el que fa fructificar l'acció dels sacraments, i el que és donat ell mateix als qui el reben; la Quaresma és el temps de celebrar els sacraments «humils i preciosos» pels quals entrem en el misteri de la salvació de Crist cada vegada amb més profunditat.

Tot això, viscut en el camí d'un món que presenta cada dia el desafiament a la fe cristiana, i un món, alhora, que Déu estima per salvar-lo i que, a causa d'aquest amor de Déu, també nosaltres amb ell estimem, tot oferint-li el nostre testimoni de saber, per la misericòrdia de Déu, quin és el terme del camí i quines són les garanties d'arribar-hi: el do de l'Esperit Sant.

La Bíblia a l'abast

Nosaltres tenim la nostra ciutadania

(Fl 3:17-4:1)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Seguiu el meu exemple

Iniciada la cursa quaresmal, és del tot important que avancem amb fermesa i amb seguretat. No podem equivocar el camí. El primer model de corredor de fons que se'ns ha presentat és Jesús. «L'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable» (Lc 4:1b-2a). El desert és el lloc de la lluita, de la temptació, el banc de proves de l'home que camina cap a la realització en ell del disseny de Déu. Tot i que moltes vegades —massa en aquests temps que correm— estem com submergits en l'agitació de la multitud i en el soroll, de fet la nostra vida és com un desert per on avancem en solitud i silenci. Aquell silenci i solitud que de vegades fa mal, i ens mortifica, però que ens encara amb nosaltres mateixos i ens evidencia la nostra feblesa i vacuïtat. Som en el temps de la cultura de la buïda. És per aquest desert —lloc de temptació, de prova i de lluita— que l'Esperit ens condueix. Caminem i mirem de no perdre'ns. Anem cap a Pasqua, amb tot el que aquest mot ple de teologia significa: transfiguració, resurrecció, que arenquen de la creu, de la lluita a mort. Al nostre entorn s'alceuen, ideologies i capteniments que po-

den fer-nos errar la trajectòria. Mirem els models bons, segurs. «Germans, seguiu el meu exemple i fixeu-vos en els que viuen segons el model que teniu de mi» (v. 17). Els qui viuen segons el model de sant Pau són l'Església, la comunitat dels seguidors de Jesús. L'Apòstol pot posar-se com a exemple del seguiment de Jesús perquè des del dia que Jesús ressuscità el cridà i s'apoderà d'ell, l'ha seguit amb entera dedicació i fidelitat (Cf. vv. 7-16). Per això els exhorta i els posa en guàrdia contra els falsos models, a ells, els filipencs, germans de l'Apòstol en la fe que els ha predicat i que l'Esperit ha confirmat en ells.

«N'hi ha molts que, pel seu estil de viure, són contraris a la creu de Crist» (v. 18b). Ja al començament d'aquest capítol, l'Apòstol ha advertit els seus filipencs contra la doctrina i la praxi dels qui es mostren contraris a la creu de Crist (v. 2). Segurament que sant Pau es referia als judaïtzants que fonamentaven la seva religiositat i la seva seguretat de cara a la salvació, en cerimònies i observances purament humanes, com en qüestions gastronòmiques —«el déu dels que adoren és el ventre»—, la pràctica de la circumcisió —«la seva glòria, la posen en les parts vergonyoses»—, i, menystenint

el valor salvador de la mort de Jesucrist —«contraris a la creu del Crist»—, contravenien els cristians provinents del paganisme intentant imposar-los tot el pes de la Llei, com a camí imprescindible de salvació. «Tot el que aprecien són valors terrenals» (v. 19). L'advertiment de sant Pau vol posar en guàrdia els veritables cristians de Filips que havent rebut la seva predicació sabien prou bé qui era Jesucrist i com era per la seva mort i resurrecció que els havia guanyat de veres i per sempre la seva salvació. Aquesta era l'autèntica doctrina no calia que n'anessin a cercar d'altra, que l'única cosa que faria era apartar-los del bon camí. Per això insisteix en el que els havia ensenyat i no se'n cansa: «A mi no se'm fa pesat d'escriure-us sempre les mateixes coses i, en canvi, tot això a vosaltres us referma» (v. 1b). Les repetides recomanacions de l'Apòstol, que mostren la seva sol·licitud amorosa envers els seus filipencs, i també el sofriment que les desviacions dels que s'obstinen a anar per altres camins, perquè «el terme on s'encaminen és la perdició» (v. 19a), pren ara tons dramàtics de pare que pateix pels seus fills, els quals desitja amb totes les forces que no es foraviïn: «Us ho he dit sovint i ara ho

repeteix amb llàgrimes als ulls» (18a).

Sant Pau ens diu quina és la vertadera finalitat de la Quaresma: avancem cap a la celebració de la Pasqua. La Quaresma, però, i la celebració de l'any litúrgic, és imatge i alhora vivència del camí del cristià a través de la seva vida. Anem cap al més enllà. Arribarà per a tots el moment suprem de donar el pas decisiu. El pas autènticament mortal. Saltarem de la mort a... Què hi ha més enllà de la mort? I més enllà de la pàtria, la terra que coneixem? Sant Pau, que per la gràcia de Déu ha conegut Jesucrist, l'ha escoltat, s'ha deixat prendre per ell i hi ha confiat del tot, des de la seva fe respon aquestes preguntes: «Nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel» (v. 20a). Som caminants, marxem, però sabem on anem. Marxem cap al Senyor, i ho fem amb tot el que som, també amb el cos i tot el que el cos suposa. El cristià no és un menyspreador del cos, sinó que, santificat en el baptisme amb el cos i l'esperit, amb tota la seva persona surt a l'encontre de Jesús que ve i «que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha sotmetut tot l'univers» (v. 20c). Quaresma: amb fe, esperança i amor il·lusionat caminem cap a la Pasqua.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

MARÇ

8. Diumenge

II de Quaresma. Morat. Lectures: Genesi 15:12. 17-18 / Salm 26 / Filipencs 3:17-4:1 / Lluç 9:28b-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Déu, fund.; Julià, arq.; Veremon d'Irache, ab.; Filemó i Arià, mrs.; Santa Aurèlia de Niça, mr.

Festa Major: a Riner.

9. Dilluns

Fèria. *Morat.* Lectures: Daniel 9:4b-10 / Salm 78 / Lluç 6:36-38. (Es pot commemorar: *Santa Francesca Romana, vda.*). BARCELONA: es pot commemorar, *Sant Pacià, bisbe de Barcelona.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori, b.; Dagobert, rei; Santa Caterina, vg.

10. Dimarts

Fèria. *Morat.* Lectures: Isaïes 1:10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23:1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Melitó, Dionís i Gai, mrs.; Macari, b.; Simplicí, p.; Atalas, ab.

11. Dimecres

Fèria. *Morat.* Lectures: Jeremies 18:18-20 / Salm 30 / Mateu 20:17-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eulogi, prev. mr.; Sofroni i Eutimi, bs.; Santa Àurea (Oria) de Villavelayo vg.

12. Dijous

Fèria. *Morat.* Lectures: Jeremies 17:5-10 / Salm 1 / Lluç 16:19-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfanes, mjo.; Innocenci I, p.; Bernat, b.; Egdun, prev. mr.; Mamilià, mr.

13. Divendres

Fèria. *Morat.* Lectures: Genesi 37:3-4,12-13a17b-28 / Salm 104 / Mateu 21:33-43.45-46

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roderic, prev. mr.; Salomó i Macedoni, mrs.; Ramir, mjo.; Nicèfor, b.; Santes, Patrícia i Modesta, mrs. Eufràsia, vg.

14. Dissabte

Fèria. *Morat.* Lectures: Miquees 7:14-15.18-20 / Salm 102 / Lluç 15:1-3.11-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Afrodisi i Eutiqui, mrs.; Santes Matilde, reina, i Florentina, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge II de
Quaresma

Cicle C

Lectura primera Gn 15:5-12, 17-18

Déu fa una aliança amb Abram, el creient

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

Salm responsorial

26:1, 7-8a, 8b-9abc, 13-14 (R.: 1a)

El Senyor m'il·lumina i em salva,

¿qui em pot fer por?

El Senyor és el mur que protegeix la

[meva vida,

¿qui em pot esfereir?

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*Escolteu el meu clam, Senyor,
compadiu-vos de mi, responeu-me.

De part vostra, el cor em diu:

«Busqueu la meva presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull,
Senyor, no us amagueu.

No sigueu sever fins a rebutjar el vostre

[servent,

vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruité en la vida eterna
de la bondat que em té el Senyor.

Espera en el Senyor!

Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi!

Espera en el Senyor! R.

Lectura segona

Fl 3:17-4:1

Crist ens configurarà al seu cos gloriós

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, [seguieu el meu exemple i fixeu-vos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. Us ho he dit sovint i ara ho repeteixo amb llàgrimes als ulls: N'hi ha molts que, pel seu estil de viure, són contraris a la creu del Crist. El terme on s'encaminen és de perdició, el déu que adoren és el ventre, i la seva glòria, la posen en les parts vergonyoses; tot el que aprecien són valors terrenals.

Però nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers.

Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meva corona, manteniu-vos així en el Senyor, estimats meus.

Vers abans de l'evangelí

Del núvol lluminós es va sentir la veu del Pare: Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Evangelí

Lc 9:28b-36

*Mentre Jesús pregava,
es trasmutà l'aspecte de la seva cara*

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren vieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

Reflexions quaresmals des del Dimecres de Cendra

Joan Guiteras i Vilanova

saber escoltar

La celebració del Dimecres de Cendra destaca el missatge inicial de la predicació de Jesús: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli.» Mots que el ministre sagrat diu en imposar la cendra. Mots que les lectures de la Paraula de Déu van repetint, glossant i desgranant.

Déu convida, per boca de Joel, a la conversió amb tot el cor. Conversió que és canvi radical que es realitza en el cor, és a dir, en el centre de la personalitat, en el lloc on es prenen les decisions, en l'indret on Déu parla en cada persona. La conversió la demana el Senyor, el nostre Déu, que «és benigne i entranyable, lent per al càstig, ric en l'amor...». Moltes vegades al llarg de la Bíblia, es repetiran idèntiques paraules. Déu és sempre misericordiós. Misericordiós per fidelitat a si mateix, malgrat les nostres infidelitats.

La misericòrdia de Déu s'ha manifestat esplèndidament en l'Encarnació del seu Fill unigènit. Fill que s'ha fet home per nosaltres i per la nostra salvació. Fill, obedient al Pare, que ha lliurat la vida per la seva glòria i per la redempció del món. Ara, en la plenitud dels temps, és el Crist mateix —per boca de l'Apòstol— que ens demana que ens reconciliem amb Déu. I ens recorda, tot fent-nos mirar la Creu del Calvari, que no malversem la gràcia de la seva mort i de la seva resurrecció, que ara és l'hora favorable, que no deixem passar la gran oportunitat.

L'evangeli ens situa en l'autenticitat de la vida de conversió. Que es treballa en la farga de la pregària, el dejuni i l'almoina. Cal pregar amb sinceritat i sense ostentació, és a dir, en veritat. La pregària no ha de ser mai un pretext de vanitat —el gran mòbil de la vida no

convertida— pot arribar fins a actituds que volen ser vistes i que, per tant, són frívols i no tenen autenticitat religiosa. Cal ajudar els altres amb fermesa, però també amb una gran discreció. Purificar la caritat importa. Perquè ho sabem i ho diem: no m'han de donar les gràcies. Però si no ens les donen, com a mínim ens sentim ofesos. La recompensa que val és la de Déu. El dejuni també ha de ser real. L'Església ha deixat els rigors públics d'altres èpoques, però així ens dóna la possibilitat de fer un autèntic dejuni, un dejuni en la presència de Déu.

Aquestes pràctiques tradicionals, inspirades en les quaresmes bíbliques i en la quaresma de Jesús al desert, són la clau d'una conversió sincera a Déu i als germans. Demanem al Senyor la valentia d'entrar en la Quaresma assumint de cor l'esperit i la realitat de la vertadera penitència: Quaresma que ha de ser un eco de resposta a la crida del Senyor: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli.»

Permeteu-me dos subratllats. Un el proporciona l'oració col·lecta que es diu en nom de tots al començament: «...perquè els qui hem de lluitar contra l'esperit del mal ens sentim enfortits amb l'auxili de la sobrietat.» És curiós que l'auxili per a la lluita contra el mal sigui la sobrietat. La sobrietat és ser mesurat, especialment en el menjar i el beure. Vetllar de ser sobris en aquest aspecte té la seva importància. Tenim tantes coses, tan menjar, podem adquirir molt, podem menjar i beure. Quaresma ha de ser sobrietat que porta domini del nostre cos, a la nostra persona, que alleugereix l'esperit, que afavoreix unes disponibilitats sanes. Sobrietat que s'avé millor amb l'Esperit Sant que ens vol santificar. Sobrietat que vol dir simplificar la vida.

Lamentem l'excessiu consumisme; ara tenim l'ocasió de superar-lo un xic. Sobrietat que permet la capacitat de donar almoïna. Fer el gest de l'almoina és un gest de veracitat espiritual, un signe de viure la primera i quasi única benaurança: «Feliços els pobres en l'esperit.» Sobrietat que permet posar tota l'ànima en l'Absolut.

Un altre subratllat adreçat als sacerdots: Joel convoca tot el poble a la conversió. Però fa una crida especial als sacerdots «que oficiïn a la presència del Senyor» a plorar entre el vestibul i l'altar i a pregar així: «Senyor, perdóneu el vostre poble, no abandoneu la vostra heretat...» Sens dubte la Quaresma dels sacerdots ha de tenir present el tema de la intercessió del poble de Déu. Ells, com a mitjancers units a Crist l'únic Mitjancer, han de pregar al Pare pels seus germans. Que ho fem no tan sols en la celebració dels sagraments, sinó en la pregària litúrgica i en la pregària personal. Goso indicar que com a sacerdots fem més forta i més llarga la nostra oració i que li donem el sentit de la pregària sacerdotal que, bàsicament, és d'intercessió.

«Ara és el temps favorable.» La Quaresma és el temps favorable, aquesta gran ocasió. El gran do de Déu, que ens disposa per celebrar els misteris fonamentals de la nostra Redempció en el Tridu Pasqual. Des d'ara albirem ja la joia de la Pasqua. Des d'ara iniciem la cooperació al do de Déu que ens vol més sants. Purifiquem el nostre cor. Recordem que un dia vam ser batejats i que, després de l'exercici quaresmal, a la Vetlla de Pasqua renovarem les promeses del nostre baptisme i refermarem la fe en el Déu u i tri. És a dir, ens lliurarem més a Ell i viurem més amatents a les crides del Sant Esperit.

Esbarzers

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

retrats bíblics
intencionats

Fa quinze dies que vaig escriure un nom dient que corresponia a una web. Em comuniquen que ho han provat, i que el sistema respon que aquest nom no existeix en la xarxa. Ho comprovo i constato que tenen raó. Explicaré en què consisteix el meu error. Vaig posar els termes *neot kedumim* en un cercador Altavista, concretament, vaig deixar-lo operar i va conduir-me a la plantació que descrivia. Vaig arxivar la web i en diverses ocasions l'he tret de la memòria, sense adonar-me que en realitat el nom que li corresponia era el següent: <http://www.virtual.co.il/travel/neot>. Avui, abans de posar-me a redactar, he volgut comprovar la dada i m'ha donat resultat. No parlo més d'Internet, ja continuaré un altre dia.

De quin arbre escriuré avui? Decideixo que el millor serà mirar per la finestra i parlar d'allò que vegi. Tinc

davant meu uns magnífics noguers. Sobre aquest arbre he escrit en un altre lloc una paràbola nova, li tinc molta simpatia, em plau treballar-lo amb la gúbia i sóc dels que no coneixia altre tint marró que la nogalina extreta de la seva escorça. Lamentablement a la Bíblia només apareix en un lloc, referint-se a un bosc de noguers. La núvia del Càntic dels Càntics diu que anirà allí per veure'ls florir. Res més.

Torno a mirar per la finestra, i el que veig és un munt d'esbarzers que esperen que un dia els crèmem. És curiós: dels esbarzers sí que se'n parla a la Bíblia. El nom és genèric, ja que, cercant diferents edicions i llibres sobre el tema, veig que els traductors són tan inespecífics com els nostres diccionaris i el nostre llenguatge. En general, esbarzer és qualsevol arbust molest i que punxa. De vegades aquest concepte se'l coneix com espines. Avui tenia temps i he omplert la

taula de manuals, diccionaris i bíblies i m'he divertit cercant indicis, definicions i cites. Gràcies a Déu aquesta columna no és el capítol d'una tesi doctoral, altrament l'estudi seria llarg i avorrit. Deixem-ho, doncs, perquè no sóc exegeta ni científic.

Com que l'espai és limitat diré d'antuvi que de les 27 vegades que apareix *esbarzer* en la Bíblia, vint fan referència a una planta dolenta i set es refereixen a un vegetal emblemàtic. Començo per aquest. Parlem de l'esbarzer que al desert va atraure la curiositat de Moisès i va servir perquè, en apropar-s'hi, Déu li parlés. I fou objecte de la seva atenció perquè l'esbarzer cremava sense consumir-se. De quina planta es tractava? Com explicar el fenomen?

Quan hom va al Sinai en un determinat lloc es troba un arbust del gènere *crataegus*, el popular *majuelo* castellà o *arç blanc* català, diuen que és l'esbarzer

de Moisès. Però encara que algun autor ho accepta, la majoria s'inclina per altres arbusts.

Potser es tractava d'una varietat de lletimó, que segrega unes essències capaces, amb la calor, d'inflamar-se fàcilment sense consumir la planta. Potser era una lorantàcia, paràsit de certs arbres d'aquests climes, amb flors vermelles que semblen brases quan els toca el sol.

La interpretació que més em plau és la del científic Vitus B. Dröschner. Diu que es tractaria no d'un esbarzer lluminós, sinó d'un fenomen típic de l'època d'aparellament d'uns escarabats de la família *luciola*. Semblants a les nostres cuques de llum, tenen la particularitat de tenir una llanterneta tant els mascles com les femelles. Es reuneixen al capvespre a milers i es mouen pels troncs de les branques dels arbusts que ocupen, constituint un espectacle fascinant. Si fos així, seria fascinat per a Moisès i per a nosaltres.

Amics de Déu

Santes Perpètua i Felicitat, màrtirs, 7 de març

L'edecte de l'emperador Septimi Sever, donat a conèixer l'any 202, no deixava lloc a dubtes: tot cristià del seu imperi que no abjurés de la seva religió hauria de morir.

Molt aviat va arribar la mateixa ordre a Cartago, puix el seu procurador, Hilari,

tenia a gala complir sempre el seu deure. En una casa particular, lloc de reunió i de culte per a molts cristians, foren detinguts Revocat i Felicitat, humils esclaus, així com Sadurní i Secundul i, amb ells, Perpètua, matrona d'il·lustre llinatge i

exquisida formació.

Ja durant la celebració del judici, el pare de Perpètua va intentar convèncer la seva filla, desesperadament, de la necessitat d'abjurar de la seva fe cristiana. Aquesta, vídua d'un insigne personatge i mare d'un nadó, es va negar, malgrat que se sentia entenedrida per l'amor patern. La sentència es va fer conèixer molt aviat: mort a l'amfiteatre.

Urpades i dentellades van omplir l'arena de l'amfiteatre de Cartago de sang cristiana. Era la sort reservada als homes. L'esclava Felicitat i la matrona Perpètua foren embolicades en una xarxa aspra, suspeses damunt l'arena del circ i una vaca salvatge va clavar en elles les seves banyes fins que va destrossar llurs cossos. El martiri fou llarg i dolorós, però l'amor a Jesucrist i a l'esperança del cel les va animar. A l'altre costat de les seves vides hi havia la Glòria i en ella van ser rebudes amb tots els honors, tal com mereixia llur martiri heroic.

Pels camins de la Bíblia

Simó, successor de Jonatàs

Simó va saber que Trifó havia reunit un gran exèrcit per anar cap a la terra de Judà amb ganes d'arrasar-la. També va veure que la gent tremolava de por. Per això va anar a Jerusalem, va convocar el poble i els va animar dient-los: «Vosaltres sabeu prou tot el que jo, els meus germans i la casa del meu pare hem fet per les lleis i pel santuari, les guerres i els perills en què ens hem vist. És per això que han mort tots els meus germans, per causa d'Israel. He quedat jo sol. I ara, Déu me'n guard d'estalviar la meua vida en

qualsevol perill que es presenti! No val pas més que la dels meus germans! Al contrari, defensaré el meu poble, el santuari, les nostres dones i els nostres fills, ara que tots els pobles, per enemistat, s'han aplegat amb l'intent de destruir-nos.»

Tot fou sentir aquestes paraules i revifar-se l'esperit del poble. Contestaren tots a grans crits: «Ets el nostre cap, en lloc de Judes i de Jonatàs, el teu germà. Conduueix la nostra guerra, que farem tot el que ens diguis.»

Aleshores reuní tots els homes aptes per a la lluita i, sense perdre temps, es disposà a enllestir els murs de Jerusalem i a fortificar-la tot al voltant.

Fem Catequesi

Els salms

L'Antic Testament ens presenta l'exemple de grans homes i dones de pregària: Abraham, Jacob, Moisès, David, els profetes, Anna, Judit, Ester... I ens ofereix com a model de pregària el llibre dels Salms.

El Llibre dels salms és una col·lecció de cent cinquanta himnes i cànctics adreçats a Déu com adoració, lloança, acció de gràcies o petició. Els salms són l'obra principal de la pregària de l'Antic Testament i presenten dos aspectes inseparables: el personal i el comunitari. Els salms abasten totes les situacions de la vida, les dimensions de la història, fan memòria de les promeses de Déu ja realitzades i expressen l'esperança davant la vinguda del Messies.

Jesucrist, com a membre del poble d'Israel que era, també va pregar amb els salms. L'Església ha vist com en el Crist s'han complert les profecies i promeses anunciades en els salms, per això els ha adoptat com a pregària pròpia en la seva litúrgia.

Litúrgia

Quants són els sacraments?

Com ja sabem, els sacraments foren instituits per Crist i són set: baptisme, confirmació, eucaristia, penitència, unció dels malalts, orde i matrimoni.

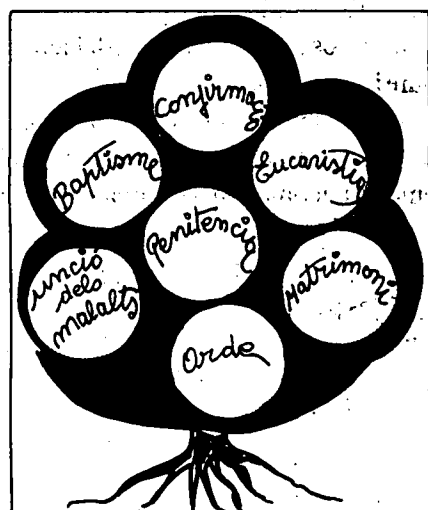
Els tres primers són anomenats «sacraments de la iniciació cristiana» perquè amb ells es posen els fonaments de tota vida cristiana. Si ens hi fixem, veurem que presenten una certa semblança amb l'origen, el creixement i el manteniment de la vida natural. Nascuts en una vida nova pel baptisme, els fidels són enfortits pel sacrament de la confirmació i reben en l'Eucaristia el pa de la vida eterna.

Després trobem els sacraments de la penitència o reconciliació i el de la unció dels malalts, amb els quals el Senyor guareix i consola amb la seva pau el cristià afeixugat pel pecat o per la malaltia.

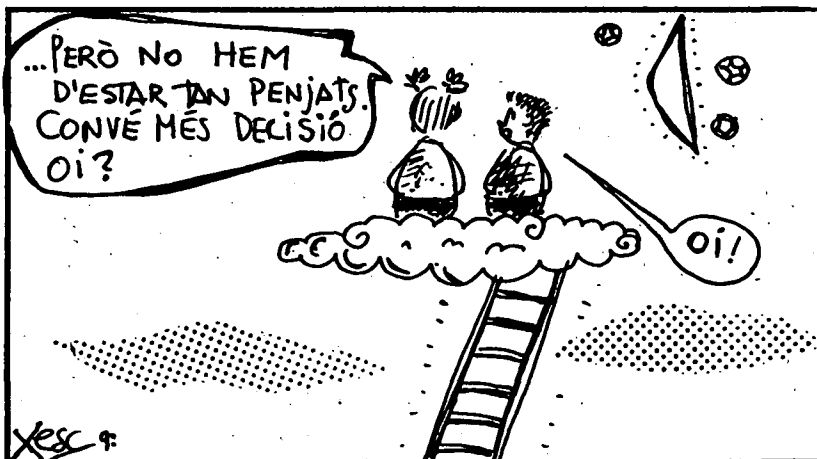
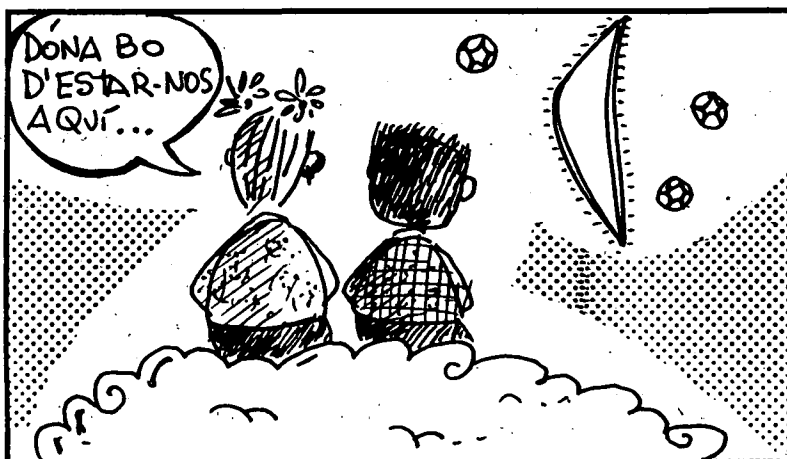
Amb el sacrament de l'orde el Senyor consagra uns cristians concrets a fer-lo present i a actuar en nom seu com un dia feren els apòstols per la predicació i celebració dels sacraments.

Finalment, el matrimoni és el sacrament de l'amor entre un home i una dona, signe i presència enmig del món de l'amor que Crist té a la seva Església.

Aquests dos darrers són rebuts per aquells cristians que en senten una vocació especial de vida que té l'origen en el mateix Senyor.

L'Oriol i la Laia
per Xesc

Una vellesa sensibilitzada amb el proïsme

■ La Tercera Edat per al Tercer Món vol pal·liar la fam dels que pateixen

La Tercera Edat per al Tercer Món és una ONG formada per jubilats amb inquietuds per al proïsme, que volen tenir una vellesa activa i ajudar els que passen fam, en qualsevol de les seves manifestacions. Es caracteritza per ser una associació que no toca diners, sinó que gestiona les sol·licituds i cerca vies de finançament.

L'associació compta amb la col·laboració d'uns cent socis actius, la majoria dones, que dediquen com a mínim mitja jornada a la setmana de feina. Segons el seu president, Jordi Reyes, després de cinc anys d'activitat gestionen més projectes dels que es pensaven, però també tenen menys socis dels que esperaven. La principal raó és la mandra del jubilat, que en molts casos prefereix gaudir del temps lliure i no adquirir compromisos. «Quan deixen la feina estan il·lusionats per seguir fent alguna cosa, però passa el temps i s'acomoden a la nova situació: dormen més; llegeixen el diari, passegen...», explica Reyes, que creu que aquestes persones «no tenen una inquietud per al proïsme, sinó que tenen por de sentir-se sols i volen omplir un buit en la seva vida.»

Els membres de l'associació, en la mesura del possible, busquen solucions a situacions límit. Són persones amb plenes facultats físiques, psíquiques i intel·lectuals, conscients que l'esperança de vida s'ha allargat, i que encara els resten molts anys per fer una tasca humanitària i social. Afirmen tenir un deute amb la humanitat per la formació i els béns rebuts a través de la

seva vida activa, i volen seguir sent útils durant la vellesa.

Es declaren apolítics i aconfessionals, i treballen les sol·licituds que els arriben del Tercer i el Quart Món. «La nostra inquietud és ajudar els que passen fam de tota mena: de menjar, de companyia, d'educació, etc.», explica el seu president. Una altra de les característiques és que no volen duplicar les activitats que fan altres associacions, «a més a més, tenim una certa pressa, lògica per l'edat, —diu Reyes— i ens ocupem de coses realment factibles».

Però el tret més original del seu funcionament és que no toquen diners. No tenen cap quota ni ingrés com a associació. Alguns patrocinadors cobreixen les seves despeses bàsiques. Quan els arriba un projecte estudien la viabilitat que té i calculen un pressupost, el més ajustat possible. Després, com a intermediaris, busquen vies de finançament perquè el projecte es faci realitat.

«Aquesta forma d'actuar tan característica, diria única en el món, ens ha donat un gran prestigi i credibilitat», manifesta Reyes.

«Conscients que l'esperança de vida s'ha allargat, volen tenir una vellesa activa»

Aquesta ONG envia cadires de rodes al Tercer Món.

Causes justes

La Tercera Edat per al Tercer Món està treballant a Nicaragua, al Perú, al Brasil, al Camerun, i a l'antiga Iugoslàvia, entre d'altres països, amb programes d'educació, en els hospitals, escoles, regadius, obres públiques, etc. Els preocupen molt les terribles conseqüències de les mines antipersonals, que a Nicaragua, per exemple, després de 25 anys de lluites, han mutilat més de 400.000 persones. Han fet diverses trameses de cadires de rodes als països més afectats.

Aquí també treballen en el camp de la presó, promouen visites als centres penitenciaris, atenen malalts sense recursos i acompanyen els presos en els seus desplaçaments. També col·laboren amb el Casal d'Infants del Raval. Qualsevol situació «límit», que necessiti una resposta ràpida.

Jordi Reyes fa una crida per animar voluntaris de totes les edats, no tan sols

gent gran. Especialment per treballar en noves vies d'actuació com ara promoure el comerç just, i gestionar mini crèdits per al Tercer Món, petits préstecs a famílies o entitats, perquè adquireixin —sense avals i amb un interès molt baix— l'utilitat necessari per fer un treball productiu.

Els dijous, de les cinc de la tarda fins a les vuit del vespre, la seu de l'associació és oberta a nous socis i propostes.

Glòria Carrizosa

**LA TERCERA EDAT PER
AL TERCER MÓN
HOTEL D'ENTITATS
C/ CONCILI DE
TRENTO, 313
08020 BARCELONA
TEL. 278 02 94**

societat/cultura

L'euro: una revolució econòmica, social i política

■ Jornada sobre la implantació de la moneda única en el comerç

BARCELONA.— El 19 de febrer passat va tenir lloc a l'Hotel Comtes una jornada sota el lema *L'euro en el comerç*, organitzada per Unió Democràtica de Catalunya. La incorporació de la moneda única és un tema de gran importància, ja que implicarà l'eliminació de les barreres econòmiques, l'harmonització fiscal que es durà a terme i la unificació de normatives a fi que tots els estats membres tinguin les mateixes oportunitats competitives.

El secretari general d'Unió Democràtica de Catalunya i conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya, Ignasi Farreres, va inaugurar l'acte. En el seu parlament va dir que l'entrada de l'euro comportarà una pèrdua del poder dels estats, ja que perdran la capacitat que fins ara tenen d'establir la paritat monetària que consideren més adient. En canvi, aquest fet obligarà a seguir una política econòmica més competitiva per mantenir la paritat establerta. Amb la incorporació de la moneda única, les grans àrees mundials d'influència econòmica seran tres: les corresponents al dòlar nord-americà, al ien japonès i a l'euro. La que tindrà més capacitat competitiva serà l'europea.

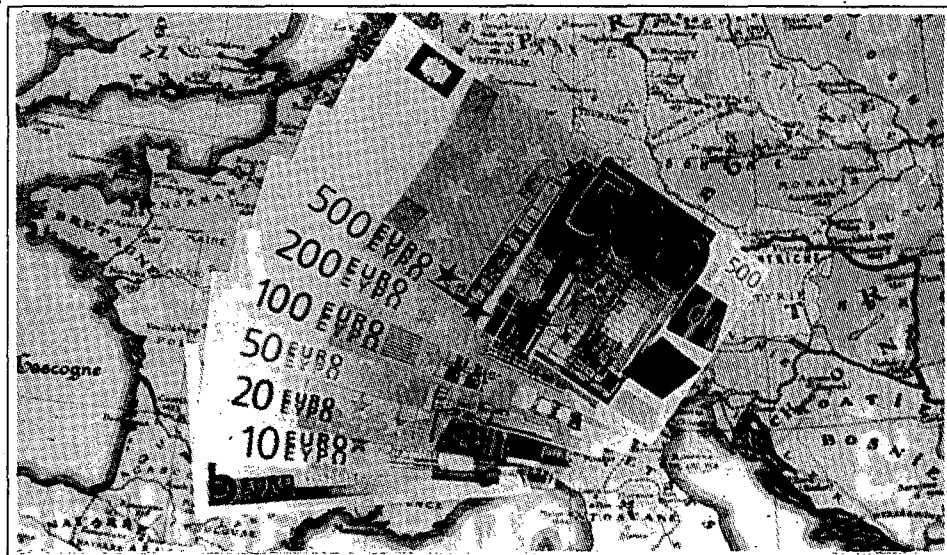
«L'adaptació de l'euro és necessària —va afirmar Ferran Lemus, membre de Grupeuro de la Comissió europea— i per primera vegada a la història hi ha un element comú a tots els països europeus. Però, alhora, l'euro també té connotacions perverses, com la concentració de capitals, la formació d'oli-

gopolis d'oferta i el perill dels preus elevats.»

L'euro constarà de set tipus diferents de monedes i bitllets. Totes les monedes pertanyents als països integrants de la unió monetària tindran la mateixa cara, però el revers serà particular de cada país. Cal dir, però, que els euros tindran llibertat de circulació a tots els estats membres amb la mateixa vigència. «No serà fins al 1 de gener de 1999 quan es fixi la paritat definitiva», va subratllar Lluís Franco, director general del Règim Econòmic de la Seguretat Social.

Informar-se i formar-se

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat de Catalunya, Antoni Subirà, va puntualitzar que l'euro constituirà una «revolució econòmica, social i política, però no ens ha d'espantar la seva implantació. Cal començar a informar-se i formar-se». Per la seva banda, el president de Ceco-

Els euros tindran llibertat de circulació a tots els estats membres.

ma, Salvador Santos, creu que l'aplicació de l'euro l'1 de gener, en plena campanya de Nadal i Reis, pot provocar desconcert en els consumidors. De la mateixa opinió és Xavier Coll, que va participar en el fòrum en representació del Consell de Comerç de Catalunya. Va constatar que «l'euro portarà molts problemes d'arrodoniment, sobretot en els preus més baixos, pèrdua de preus psicològics i molta dificultat d'haver d'etiquetar amb vuit preus diferents, segons la temporada, el preu d'un article».

Antoni Fernández i Teixidó, en representació del Fegram, va demanar calma. «No cal prendre —va dir— les decisions precipitadament, cal fer-ho amb tranquil·litat però sense adormir-se. Els costos d'adequació al començament seran elevats. Hi ha l'experiència en sectors com l'informàtic, telefonia mòbil, etc., on, a mesura que ha anat passant el temps, els preus elevats han davallat a nivells temptadors per a l'usuari.» La preocupació principal, segons el ponent, és saber «quant costarà aquesta adequació a l'euro i qui pagarà aquests costos».

El petit comerciant

«El client entrarà a la botiga perquè el comerciant li expliqui la relació entre els diferents preus d'un producte. La gran superfície, per la seva més gran capacitat d'acció i reacció enfront el petit comerciant, s'adequarà d'una manera ràpida, però les botigues petites no es poden quedar enrere», va manifestar Teresa Sanfeliu, en representa-

ció de l'Agrupament de Botiguers de Catalunya. El calendari real el posarà el client en el moment en què demani un preu o un canvi en euros.

L'economista Joan Buscà, membre del Consell executiu de Pimec-Sefes, pensa que l'euro farà minvar els resultats de la banca, ja que no hi haurà les comissions de canvi. «Aquest punt —va explicar Buscà— és fonamental, perquè aquestes comissions de canvi generen en el conjunt dels diversos estats de la Unió Europea més de dos bilions de pessetes. Aquests diners que quedaran en mans dels usuaris seran font per a noves inversions o per destinar-los al consum.»

El director general de Comerç Interior, Jaume Angerri, va dir que la introducció de l'euro serà molt beneficiosa per a Catalunya, gràcies al major dinamisme que aquesta comunitat genera amb les interrelacions entre el turisme, la indústria i els serveis. «La moneda única —va explicar el ponent— presenta avantatges i inconvenients. Com a avantatges, l'estabilitat de preus, els menors costos financers i les inversions més segures. Com a inconvenients, més proliferació de targetes davant la por a una possible pèrdua d'un bitllet d'euro. Pensem que un bitllet de 500 euros equivaldrà a unes 82.500 pessetes.» S'ha creat l'Oficina del Comerç amb la finalitat d'orientar les associacions, les federacions i els gremis sobre els mecanismes necessaris de la introducció de l'euro en el comerç.

C.C.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Apacai Cseri, filòsof

El 1954 Hongria va dedicar una sèrie de segells a grans personatges nacionals. Un d'ells va ser el filòsof Apacai Cseri. La seva numeració Yvert és la 1.140. Apacai Cseri Janos va néixer en una població de Transilvània el 1625 i va morir a Kolosvar el 1659. Va estudiar a la Universitat

d'Utrecht. En acabar els seus estudis amb molt bones qualificacions, se li va oferir un càtedra en l'esmentada universitat, però no l'acceptà. Va tornar al seu país, on va propagar les doctrines de Descartes. Després d'haver publicat un llibre que va aixecar força polèmica, se li va imposar una cruel condemna: que es tirés des de dalt d'una torre, però el van perdonar mitjançant el desterrament. Es refugià a Kolosvar, on va ser professor d'universitat. Va escriure nombroses obres.

Viure i veure la realitat a través del color

■ Exposició d'olis i aquarel·les de l'expressionista Emil Nolde

BARCELONA.— *Emil Nolde. Naturalesa i religió* és el títol de l'exposició dedicada a Emil Nolde (1867-1956), una de les figures més representatives de l'expressionisme alemany. La Fundació Caixa Catalunya-La Pedrera [passeig de Gràcia, 92] és el marc de la mostra, que restarà oberta fins al 22 de març.

Emil Hansen va néixer el 1867 a Nolde, a la zona fronterera entre Alemanya i Dinamarca. El 1902 va canviar el seu cognom pel nom del seu poble d'origen, amb la qual cosa posava de manifest l'estima a la seva terra natal, font constant d'inspiració en la seva obra. Va ser convidat a formar part del grup Die Brücke («El pont»), una associació d'artistes expressionistes que tenien com a objectiu retrobar la gènesi del procés creatiu, però Nolde, de caràcter esquerp i solitari, se'n va separar un any després. «Tots els meus quadres lliures i fantàstics—explicaria més tard el pintor— van sorgir sense exemples ni

models, sense cap representació de contorns determinats. D'antuvi vaig eliminar qualsevol reflexió, en tenia prou amb una vaga representació d'ardor i de color.»

La naturalesa i la religió són els dos grans temes a l'obra d'Emil Nolde. L'autor mantenia una comunió gairebé mística amb la natura; pel que fa a la temàtica religiosa, Nolde afirmà que el 1909, després de recuperar-se d'una greu malaltia, «vaig obeir l'irresistible anhel d'interpretar l'espiritualitat». La mostra presenta 39 olis i 23 aquarel·les, realitzats per l'artista entre 1906 i 1951. L'exposició, ordenada de forma temàtica i cronològica, inclou els quadres religiosos —*Crist a Betània* (1910), *La Sagrada Família* (1925), *L'adoració dels Reis* (1933) o *Jesús i els escribes* (1951)—, les marines —*Mar en calma* (1936) o *Onada gegantina* (1948)—, els paisatges —*Moltí* (1924)— i les flors —*Roselles i núvols vermells a l'hora baixa* (1943) o *Gira-sols grocs i mar-*

rons (1935)— que li han donat fama mundial, així com algunes pintures amb motius irreals i grotescos.

La seva manera de viure i de veure la realitat a través del color el va dur a servir-se de tons vius i estridents, de forts contrastos, cosa que el diferencia d'altres expressionistes. Destaca en aquest sentit el vermell intens de les nafres de Jesús al quadre *L'enterrament* (1915), mentre el seu cos revela una uniforme tonalitat esgroguiçada, o la força i juxtaposició cromàtica de l'excel·lent trilogia *Martiri* (1921). Nolde figura també entre els grans aquarel·listes del segle

«El diable i el savi» (1919).

xx pel seu virtuosisme en la composició, la simplificació del dibuix i el tractament del color. Cal destacar, entre d'altres, *El celler d'Auerbach* (1910-11), *Gitaneta* (1921) o *Dos ancians* (1931).

Miquel Àngel Codina

Granell: un univers d'evocació onírica

BARCELONA.— La galeria d'art Tres Punts [c/ Avinyó, 27] exposa una mostra retrospectiva d'Eugenio Granell, l'últim gran surrealista viu. S'hi exhibeixen vint-i-sis pintures i dues escultures de fusta policromada. L'exposició es pot veure fins al 21 de març.

«Considero que hi ha tres pilars que defineixen el surrealisme i els surrealistes. Són l'amor, la llibertat i la poesia.» Són paraules d'Eugenio Granell, nascut a la Corunya el 1912. A més de pintor i escultor, és violinista, sociòleg, antropòleg i escriptor. Ha conreat la novel·la, l'assaig, el conte i la poesia. «Lorca i san Joan de la Creu són els més grans poetes en llengua castellana», afirma el veterà autor de llibres com *Isla cofre mítico*, *Federica no era tonta*, o *La novela del indio Tupinamba*, on retrata la guerra civil espanyola des d'una particular visió surrealista.

Granell es va exiliar el 1939 després de la derrota de l'exèrcit republicà antifeixista en el qual va participar. Ha viscut a França, la República Dominicana, Guatemala, Puerto Rico i els Estats Units. El 1985 va tornar a Espanya i es va instal·lar a Madrid. Al llarg de la seva

vida ha conegut personatges cèlebres del moviment surrealista com André Breton —considerat l'artífex del grup—, Marcel Duchamp, Wifredo Lam, Joan Miró o Benjamin Péret.

A l'exposició podem recórrer l'extens itinerari artístic de Granell: des de les seves primeres obres —*Toro de Gerión* (1944) o *Cavall de príncep* (1949)—

fins a la seva producció pictòrica més recent —*El jardí de les estàtues* (1990) o *Cerimònia del llum tribal* (1996). La seva paleta ha evolucionat des dels colors tènues inicials a la tonalitat intensa dels seus últims quadres. Altres títols que destaquen en la mostra són: *La dama de l'aire* (1976), *La quadra del rei Salomó* (1978), *La batalla acadèmica de les paraules negres* (1982) i *Visita inesperada i, a sobre, una mosca* (1988).

La seva obra plàstica es distingeix sobretot per l'ús de l'arabesc en la composició, i també per les seves figures estilitzades i allargades que evocuen un món visualment i temàticament polièdric, ple d'intenses suggestions cromàtiques. Ha construït un univers d'absoluta llibertat formal on conflueixen personatges d'agressivitat expressiva, símbols onírics i escenaris dessoladament metafísics. «El surrealisme temporalitza tot l'antropològic», ha dit Eugenio Granell. Un home que ha il·lustrat, ja sigui amb el pinzell o la ploma, els somnis més impenetrables del subconscient.

«La trobada de la serraneta amb el marquès de Santillana» (1976).

M.A.C.

Defensar els drets de les dones, encara

BARCELONA.— Només fa mig segle que la comunitat internacional va donar a conèixer, a través de les Nacions Unides, la Declaració Universal dels Drets Humans. Enguany, quan es commemora el 50è aniversari de l'esmentada declaració, és d'especial importància recordar que encara no s'ha assolit el desenvolupament dels drets de les dones. Una informació colpidora a tenir en compte el 8 de març, data en què se celebra el Dia Internacional de la Dona.

La llista de violacions greus de drets humans comeses contra les dones arreu del món és interminable. Moltes dones són reprimides perquè participen en política (com a Cuba), perquè són organitzadores comunitàries (com en el cas de les dones que estan en les associacions agrícoles de Mèxic) o perquè exigeixen que es respectin els seus drets individuals o els dels seus familiars (com encara avui fan les dones de Xile, que lluiten per conèixer el destí dels seus familiars «desapareguts»).

Hi ha dones que es converteixen en víctimes perquè són considerades vulnerables: éssers febles que poden convertir-se en objecte d'humiliació sexual, mares atemorides que faran

qualsevol cosa per protegir els seus fills, dones embarassades que pateixen pels infants que encara no han nascut... Són persones a les quals es pot maltractar amb impunitat.

Un abús menor?

La legislació internacional protegeix els drets humans de les dones d'igual forma que els de totes les persones. Malgrat això, Amnistia Internacional reclama mesures especials per protegir les dones, ja que en ser detingudes són exposades a tortures específiques. Recordem que soldats, policies i guàrdies penitenciaris de nombrosos països sotmeten les dones a violacions i abu-

sos sexuals com a càstig, per aconseguir informacions o confessions, per coaccionar terceres persones o com a expressió del seu sadisme personal. Són molts els governs que, a pesar dels reiterats informes sobre violacions, es neguen a reconèixer la gravetat d'aquest tipus de vulneració dels drets humans i ho consideren un abús menor o un fet aïllat i no obren cap investigació per descobrir la veritat dels fets.

Sovint les dones es veuen privades de la seva llibertat per l'únic fet de ser dones o per cometre «delictes» tipificats exclusivament per a les dones (a l'Iran són condemnades a morir per lapidació les que han estat acusades d'adulteri). En el cas de les dones d'Afganistan, pateixen les restriccions imposades pels talibans: no poden sortir de casa sense anar acompanyades d'un home de la seva família i han de portar la *burqa* que les cobreix de cap a peus. A més a més, estan privades de drets tan fonamentals com el dret a l'associació, a la llibertat d'expressió, a l'educació o al treball.

Uns 135 milions de dones i nenes de tot el món, sobretot a l'Àfrica i a algunes zones de l'Orient Mitjà i l'Àsia, però també en certes comunitats d'immigrants a països occidentals, pateixen encara la mutilació genital femenina.

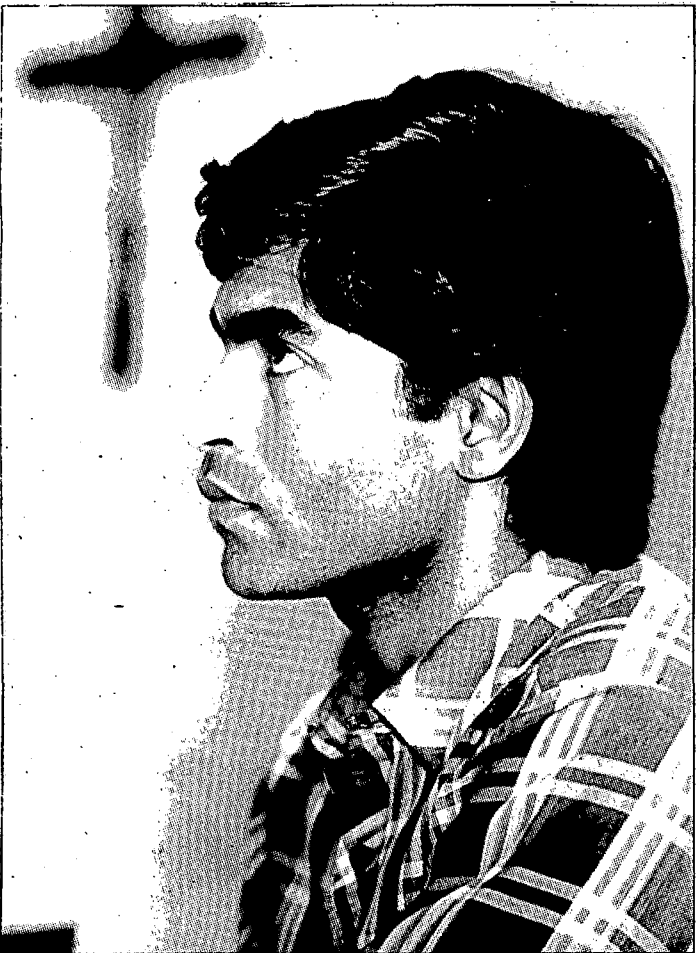
Finalment, s'ha de tenir en compte la condició de «dobles víctimes» de moltes dones que són castigades no tan sols per les seves reivindicacions civils i polítiques, sinó per les dels seus companys, marits, pares o germans.

Per fortuna, existeixen avui múltiples instruments legals internacionals que protegeixen els drets humans de les dones com la Convenció sobre l'Eliminació de Totes les Formes de Discriminació contra la Dona i la Comissió de la Condició Jurídica i Social de la Dona. Tanmateix, els governs de molts països del món continuen sense garantir els drets fonamentals que les lleis internacionals reconeixen.

Rosa Diez Tagarro

*Equip d'Informació Pública
Amnistia Internacional-Catalunya*

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el Clergat Nadiu és el fruit d'unes Terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de Bisbes i Sacerdots Nadius.

...el Clergat Nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...89.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests Cinc Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Seminari Sant Josep	Ikot Ekpen (Nigèria)	580 alumnes
Seminari Interdiocesà	Taegu (Corea del Sud)	268 alumnes
Seminari Sant Pau	Tabora (Tanzània)	215 alumnes
Seminari Sant Antoni	Sao Luis do Maranhao (Brasil)	73 alumnes
Seminari Sant Francesc de Sales	Huaraz (Perú)	64 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. (93) 270 10 14

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. (977) 23 34 12

25002 LLEIDA
Plaça de Sant Josep
Tel. (973) 26 76 39

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. (972) 20 32 97

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. (973) 35 00 54

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. (973) 48 06 19

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. (977) 44 07 00

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. (93) 883 26 55

L'ermita de Santa Eugènia d'Avinyonet i el castell de Vilarig, declarats patrimoni cultural

FIGUERES.— El ple del Consell Comarcal de l'Alt Empordà va aprovar recentment declarar bé cultural d'interès local l'ermita de Santa Eugènia d'Avinyonet de Puigventós i el castell de Vilarig, a Cistella. L'ermita ha donat nom al veïnat i és una església d'una nau amb absis semicircular d'estructura romànica. Cada Dilluns de Pasqua de Resurrecció s'hi celebra un aplec molt concorregut. Per la seva banda, el castell de Vilarig és un edifici que manté la imatge característica de castell-palau medieval i renaixentista, malgrat la seva funció de masia en els darrers segles.

L'església de Santa Eugènia d'Avinyonet consta d'una nau, coberta amb volta apuntada de factura tardana. És capçada a llevant per un absis semicircular, una mica ultrapassat. Només l'absis pertany totalment a l'antic edifici d'època romànica. A l'extrem oriental de la nau hi ha uns petits fragments de paraments romànics, però la resta sembla que és obra dels segles XVII o XVIII, mentre que l'extrem occidental va ser construït o modificat a mitjan del segle XIX (a la porta adovellada del frontis hi trobem la data de 1852).

A l'interior de la nau i tocant a la capçalera de l'església de Santa Eugènia hi ha dues mènsules que presenten una

decoració ornamental. Una d'aquestes mènsules té una combinació de motius en forma de quadrícula, que produeix l'efecte d'un escacat per l'alternança dels volums. L'altra mostra una decoració ornamental de tipus vegetal.

El castell de Vilarig

L'origen del castell de Vilarig és alt-medieval. Els seus finestrals renaixentistes de la façana principal són un dels escassos testimonis artístics d'aquest estil a la comarca de l'Alt Empordà i dels pocs que hi ha a tot Catalunya. Aquest castell-palau és un edifici força voluminós, en el qual els quatre cossos d'edificació creen

Vista exterior de l'ermita de Santa Eugènia d'Avinyonet.

una planta rectangular amb un petit pati central. El castell és de tres plantes i originàriament defensat amb merlets i mata-cans. Aquest coronament defensiu va ser convertit, posteriorment, en terrabastall o golfes. Hi queden, però, aparellats, la majoria dels elements originals: merlets rectangulars amb garfis del mantellet, de

tipus medieval. A llevant es destaca la façana principal amb portal de mig punt i de gran dovellatge, d'època gòtica. A la part baixa hi ha espitlleres llargues i estretes, de tipus medieval, i a la part superior trobem l'emmerletat i els tres grans finestrals de la planta noble.

C.C.

Et podem
portar
DE FRANC
a **TERRA**
SANTA
o a **ROMA**

Amb «CATALUNYA CRISTIANA» ÉS MOLT FÀCIL GUANYAR

SORTEIG VÀLID NOMÉS PER A NOVES SUBSCRIPCIONS

- 1 Emplena la butlleta de subscripció amb totes les teves dades.
- 2 Tria la forma de pagament que et vagi més bé.
- 3 Retalla la butlleta per la línia de punts i envia-la per correu al més aviat possible.
- 4 De seguida que rebem la teva butlleta, et lliurarem per correu el teu primer exemplar de *Catalunya Cristiana* i el certificat de participació per al sorteig de dos viatges a Terra Santa o a Roma per a dues persones.

Aquesta CAMPANYA va començar l'1 d'abril i s'acabarà el 31 de març de 1998. El sorteig dels viatges es farà davant de notari abans del 15 de maig de 1998.

SUBSCRIU-TE a
«CATALUNYA
CRISTIANA» i
podràs guanyar
un dels DOS
VIATGES a TERRA
SANTA o a ROMA
per a dues persones

Nom
Adreça.....
Població..... D.P.....
Província..... Tel

☐ Se subscriu a «CATALUNYA CRISTIANA» català/castellà per l'import anual (52 números) de 11.180 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas ompleneu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto per valor de 11.180 ptes.

Sol·licito fer el pagament a través de:

- ☐ 1 sol rebut de 11.180 ptes.
☐ 2 rebuts mensuals consecutius de 5.590 ptes.
☐ 4 rebuts mensuals consecutius de 2.795 ptes.

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa..... Agència.....
Adreça.....

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a «CATALUNYA CRISTIANA» amb càrrec al meu compte corrent/líbreta

Entitat Oficina DC Compte

Data.....

Signatura del titular del compte/líbreta:

Les religions del món (27)

Carme Rullo

Religiosa de la Misericòrdia de Moissac

Cerimònies i mites egipcis

Les festes i les cerimònies que se celebraven als temples demostren que els egipcis atribuïen als seus déus necessitats i instints humans. A trenc d'alba, un cor «despertava» el déu. A l'estàtua se li treia el seu vestit de nit; després la rentaven i la vestien. Tot seguit, se li ofería alguna cosa per menjar i per beure. El déu podia així rebre els visitants, pronunciar els oracles i complir amb altres obligacions. El seu comportament i les seves decisions eren el reflex de la manera de veure i de jutjar dels sacerdots, que pretenien ser els seus intèrprets. Durant el dia rebia diverses ofrenes d'aliments. A la nit, es posava la imatge dins d'una capsa («reliquiari»).

Les festes trencaven la monotonia de les cerimònies quotidianes. Algunes eren breus i podien consistir en una ofrena especial o en una reduïda processó per l'interior del temple. D'altres vegades es feien llargs viatges pel Nil fins al temple d'una altra divinitat. L'estàtua del déu Ammó es transportava en un vaixell des del seu gran temple de Karnak al santuari de Luxor, més petit i considerat com la seva residència privada. Allà passava uns dies en companyia de la imatge escultòrica de la seva esposa Mont abans de tornar, amb gran pompa, a la seva residència habitual. D'altra banda, l'estàtua del déu Hathor navegava uns 160 quilòmetres per anar a Denderah, al temple d'Edfu, per complir la seva visita anual a Horus.

Les festes amb processó, que es feien per tot el riu, donaven lloc a dies de gran alegria i de celebració. El poble se situava a diferents llocs del recorregut per poder veure i aclamar el reliquiari del déu. Molts es trasllada-

ven des de molt lluny per poder assistir-hi. Un text de l'època assenyala que en una festa es van arribar a congregat set-cents mil pelegrins. D'algunes només en coneixem el seu nom; per exemple, la de les «cebes fragants».

Funcions sacerdotals

Les estàtues dels déus, que eren el centre de totes aquestes cerimònies, no ens han arribat. Es creu que eren de pedra o d'algun metall preciós i molt

manifest l'origen antic d'aquestes festes. El rei era l'encarregat de fer la funció del sacerdot en totes les cerimònies religioses. Els relleus esculpits dels temples mostren el rei fent les ofrenes, però en realitat el monarca era representat per un dels seus delegats. Les funcions sacerdotals les feien, per torns, els dignataris locals. No obstant això, a poc a poc un sacerdot professional va ocupar el lloc d'aquestes persones.

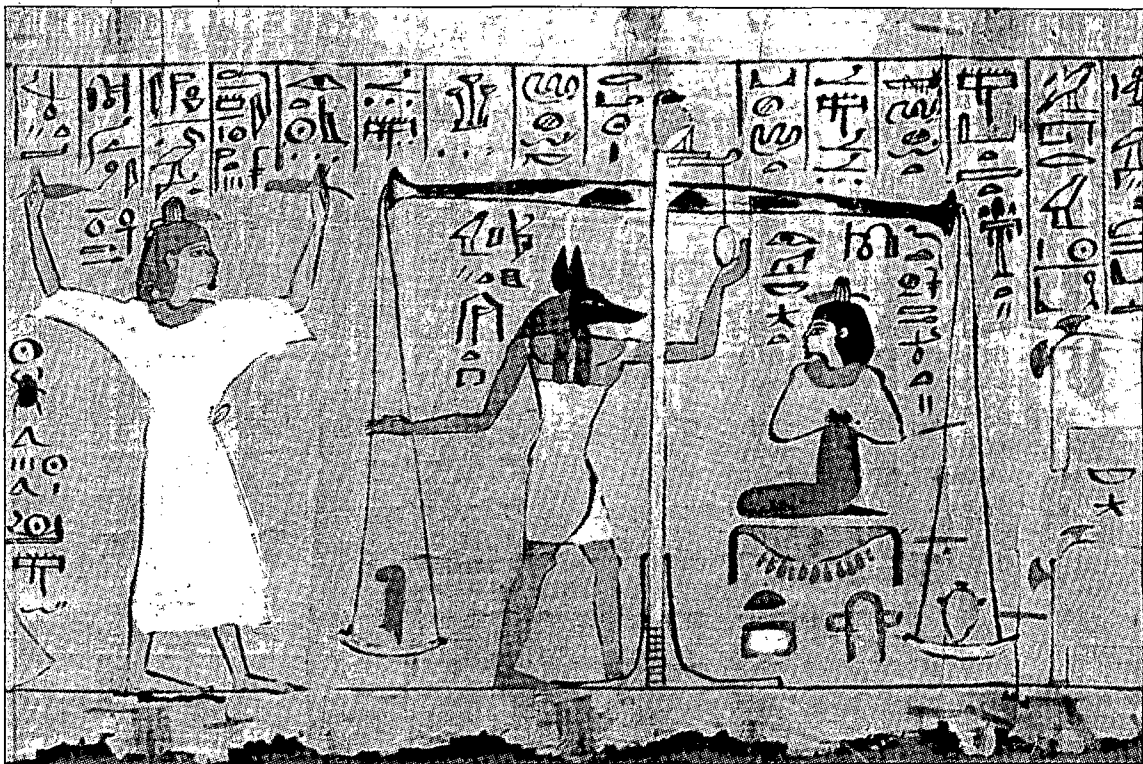
En certes èpoques en què la debili-

de la qual va emergir una muntanya on va començar la vida. Es pensava que diversos déus van sorgir d'aquest turó o de l'aigua, creant a la vegada altres déus.

Els sacerdots de Memfis veneraven principalment el déu Ptah, considerat el gran déu. També s'identificava amb l'univers aquàtic original, d'on sorgien la resta de les divinitats i els actes creatius dels quals procedien de la seva voluntat. A més dels mites, es dedicaven pregàries i himnes als déus,

que s'assemblaven molt als salms de l'Antic Testament. També trobem llibres de la saviesa que, en el mateix estil que el llibre bíblic dels *Proverbis*, tracten des de consells pràctics i exhortacions morals fins a reflexions teològiques sobre el sentit de la vida humana. I textos d'encanteris màgics que podrien formar part dels textos religiosos, ja que invoquen els déus, per obtenir la seva ajuda i la seva protecció contra tota mena de mals.

Codi moral i ètic

Els déus pesaven l'ànima del difunt en una balança.

ornamentades. Per fer les seves sortides solemnes, es col·locaven en uns reliquiars de fusta decorats sumptuosament. Els viatges a través del Nil es feien en uns vaixells de fusta especials que recordaven els antics vaixells de canyes, amb la finalitat de posar de

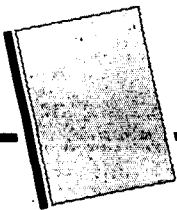
tat del poder del rei era evident, el veritable cap d'Egipte era el gran sacerdot d'Ammó o d'un altre déu més important. A més del gran sacerdot, hi havia una sèrie de sacerdots repartits segons una estricta jerarquia de títols i rangs. També hi havien sacerdotesses i altres persones que estaven al servei del temple, com els coristes, els arxivistes, els cuiners i els jardiniers.

Naixement de l'univers

Els egipcis no tenien cap llibre sagrat—considerat com a revelació de la veritat divina—, com la Bíblia o l'Alcorà. Tenien els seus mites, igual que els grecs. Aquests mites ens expliquen les relacions entre els déus, però la majoria ens han arribat en estat fragmentari. Els mites de la creació eren molt variats i abundants. Els egipcis imaginaven l'univers, al principi de la creació, com una massa aquàtica

Els llibres de la saviesa exhortaven a viure d'acord amb un determinat codi moral i ètic, que és l'expressió de la pietat personal. Aquesta conducta tenia com a recompensa una felicitat a través cap al més enllà. Moltes vegades es representava una escena d'un judici, on el cor del difunt està posat en un dels dos platerets de la balança mentre que a l'altre hi ha una ploma, el símbol de la veritat. Thorh, l'escriba dels déus, i Osiris, el cap suprem del regne dels morts, el presideixen i pesen l'ànima del difunt sobre la balança. Si el pes del cor és negatiu pel que fa a la ploma, les ànimes són aniquilades eternament. De tota manera, aquest judici ens incita a la pietat envers els condemnats, ja que el veredictes es pot veure influït amb la recitació d'encanteris apropiats mitjançant els quals l'ésser humà es proclama innocent de tota mena de pecats.

CASA
GAYSERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tel. 318 14 95 - 301 67 31- Fax 412 44 55

El llibre de la setmana

Saber creure en Crist, i comprendre els que no hi creuen

Un dels grans desafiaments del creient en un món en el qual han desaparegut les fronteres és el d'acceptar l'existència d'altres religions diferents a la seva i respectar-les. I saber comprendre els que són fidels a l'Islam, al budisme, a l'hinduisme o al judaisme, sent fidels a la pròpia creença en Jesucrist.

Aquest desafiament, que avui és permanent, sobretot quan ens adonem de l'existència d'una extraordinària bona voluntat entre els fidels d'altres religions, i veiem com els caps visibles de moltes d'elles, inclosa la catòlica, es reuneixen per pregar junts. Resen per demanar la protecció de Déu i la pau per a un món desballestat com el que

ens ha tocat viure.

El P. François Varillon era un home eminentment pastoral, amb un contacte directe constant amb el món del seu voltant, preocupat per ajudar a viure la fe cristiana als homes i les dones que se li apropaven. I perquè veia que un dels grans reptes era percebre amb sensibilitat la necessària capacitat de convivència amb la gent d'orígens tan diversos, es va esforçar per fer una sèrie de síntesis clares de les principals confessions religioses.

Si hi ha alguna cosa que és essencial, evidentment, és conèixer de què es parla, o amb qui es parla. En la religió, com en tantes altres matèries, sovint es parla de memòria, perquè es

té una vaga memòria del contingut dels diàlegs o de les discussions; el llibre de François Varillon ajuda a aclarir les ignoràncies.

En primer lloc, intenta respondre a l'interrogant que avui dia es planteja molta gent, i tant de bo que no sigui per puresnobisme: es pot dir que totes les religions tenen el mateix valor? La resposta clara i sistemàtica ajuda a començar l'anàlisi de les grans religions sense deixar

espais per a una vacil·lació seriosa. Sense ànim polèmic, i amb un gran respecte, Varillon deixa molt clara l'originalitat radical del cristianisme i fuig dels carrerons sense sortida del dogmatisme, l'escepticisme, el pragmatisme i el sincretisme, que es perden, segons ell, «en les arenes de la mediocritat intel·lectual i espiritual».

Per això, abans de donar unes nocions clares i sistemàtiques de les altres religions, s'esforça per fer una

síntesi del que és la creença cristiana, i del seu autèntic valor. Un cristià ha de començar per conèixer el sentit del propi camí per aproximar-se a altres camins que diuen que condueixen a Déu.

Però per poder jutjar els altres itineraris que porten a la divinitat cal conèixer-los, i no d'una manera superficial.

Això és el que pretén el llibre, que recull una sèrie de conferències fetes fa uns anys pel P. François Varillon, i que creiem que pot ser

molt útil a les classes o cursos d'ensenyament universitari. És un primer pas que cal donar i que pot servir de trampolí per a un aprofundiment més gran de les religions. Després es podrà passar a Mircea Eliade o a qualsevol altre especialista en els fenòmens religiosos; prèviament cal situar-se, i François Varillon ens hi ajuda d'una manera molt pedagògica i convincent.

Cristóbal Sàrrias

François
VARILLON,
El cristiano ante las
grandes religiones.
Mensajero. Bilbao 1997.
228 pàg.

La sardana i la dansa

Premis musicals Joaquim Serra

Amb motiu del setanta-cinc aniversari de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, que els va establir l'any de la mort del mestre Joaquim Serra, es convoquen aquests premis musicals amb les següents bases. Els premis es dividiran en dues seccions: sardanes i obres de format lliure per a cobla; la participació és oberta a tothom, amb un màxim de dues obres per a cadascuna de les seccions; obres inèdites, escrites per a cobla d'onze instruments; caldrà trametre les partitures de cada instrument i una transcripció per a piano; la identificació es farà només per la forma de plica, o sigui, refusant qualsevol signe d'identificació que les pogués acompanyar; la tramesa d'obres es farà a l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, carrer del Pi, 6, pral., Barcelona, codi postal 08002, fent constar en el sobre la modalitat en què es participa; la recepció de les obres es tancarà el 23 d'abril.

Els premis estaran dotats dels següents guardons: per a les sardanes, dos premis de 400.000 i 250.000 pessetes, respectivament i un premi popular de 100.000 pessetes. Cadascuna de les sardanes finalistes tindrà una dotació econòmica de 25.000 pessetes. Les obres de format lliure rebran dos premis: el primer, de 600.000 pessetes, i el segon, de 350.000 pessetes. Les obres finalistes rebran una assignació de 50.000 pessetes. Així mateix, les obres premiades rebran un premi complementari de 100.000 pessetes en el cas d'haver inclòs un instrument solista o estar escrita per a dues cobles.

Un jurat farà la selecció de les obres finalistes, amb un màxim de sis sardanes i de tres obres de tema lliure. El premi popular el designaran una representació del públic assistent nomenat per la comissió organitzadora. Aconsellem els compositors interessats a participar en els premis musicals Joaquim Serra, que demanin unes bases del certamen on podran conèixer la resta de la informació. De la gala sardanista que s'anuncia entre els actes del Grec 98 ja en parlarem més endavant.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA
DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

**LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN
LA LITÚRGIA DE LES HORES**

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS
OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
**ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -
LES OBRES DE MISERICÒRDIA**
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Llibres

La pregària, una experiència fonamental

Són molts els orants que perceben la seva pregària com un monòleg i es pregunten si, quan resen, no ho fan a una paret buida. A d'altres els resulta difícil trobar paraules per començar a dialogar amb Déu i, sovint, abandonen perquè no saben què dir ni com parlar-li.

El benedictí Anselm Grün, mestre espiritual amb una àmplia experiència i autor de diversos llibres, ens presenta un itinerari senzill que, partint del coneixement propi, condueix a la pregària contínua. La clau de tot això està en la trobada i el diàleg. Per trobar Déu cal primer trobar-se amb un mateix, de la mateixa manera que per dialogar cal saber callar i escoltar. Des d'aquesta perspectiva, la pregària és l'experiència fonamental de la vida perquè representa el descobriment de la persona, del proïsme i de Déu.

«L'home —escriu l'autor en la introducció— només arriba a trobar-se a si mateix en l'encontre amb el tu, el tu de l'home però també el tu de Déu. La trobada és un procés que canvia els que es troben. Després d'una trobada, sóc diferent d'abans. No obstant això, el procés de la trobada no és fàcil d'exposar conceptualment. És un misteri. En una veritable trobada, sempre arribo al misteri de la meua vida, al misteri de l'altre i al misteri de Déu.»

C.C.

Anselm Grün, *La oración como encuentro*. Editorial Narcea, Madrid 1997, 122 pàg.

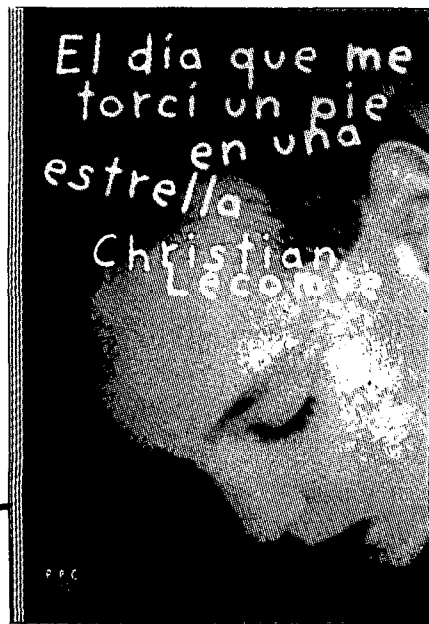
Obusos i estrelles a Bòsnia

«M'he torçat el peu en una estrella. Feia una carrera amb el meu amic Senad i no vaig veure el forat d'un obús a la vorera. Jo els anomeno estrelles perquè ho semblen..., perquè penso que per cada obús que cau es despenja una estrella del cel.» Aquest llibre de títol tan original és un relat senzill, fort i delicat a la vegada, a través del qual un nen, Luka, ens apropa al drama de la vida quotidiana a Sarajevo durant l'última gran guerra europea. L'autor, Christian Lecomte, viu des de fa anys a Sarajevo, on és corresponent de premsa.

«Els diplomàtics i els que prenen decisions polítiques internacionals gestionen un conflicte particularitzat: és la seva missió davant del món i la justificació dels seus corresponents sous, de tots aquests bitllets d'avió de primera, d'aquestes suites de luxe als palaus d'Europa, d'aquests banquets acompanyats amb xampany, semblants preocupats al horitzó de copes plenes. Molt lluny d'aquest món hi ha la nit de la gent tancada en aquest cas particular, sobre l'asfalt foradat de cràters amb forma d'estrella, al mig de ruïnes fumejants.» Són paraules que pertanyen a l'epíleg de l'obra, de la filòsofa Véronique Nahoum-Grappe, que forma part del petit grup d'intel·lectuals que han sabut mobilitzar l'opinió pública sobre el drama de Bòsnia.

C.C.

Christian Lecomte, *El día que me torcí un pie en una estrella*. Editorial PPC, Madrid 1997, 107 pàg.

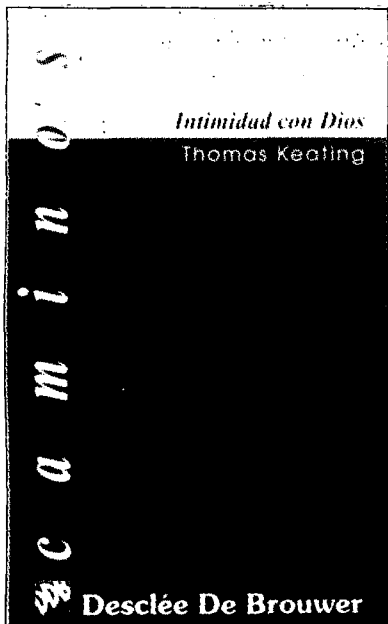
La llum de la fe

«Déu es fa present en tot amb l'objectiu d'una càmera que ho veu tot tal com és. Amb tot, nosaltres, per la nostra banda, podem no fer-nos presents a Déu. Com els subjectes d'una fotografia ocasional, podem no percebre que algú veu un valor i una bellesa meravellosos en nosaltres i ens fa una fotografia.» Així comença Thomas Keating, monjo cistercenc i fundador del moviment Oración Centrante, la seva obra *Intimidad con Dios*. Plena d'intuïció i de consells pràctics, ofereix una saviesa sòlida sobre la forma en què la pregària pot fer més profunda la nostra relació personal amb Déu.

«La llum de la fe —afirma l'autor— es filtra a través de les nostres facultats humanes, i manifesta, juntament amb l'evidència de la fragilitat humana, la bellesa i la bondat de la nostra personalitat.» I afegeix tot seguit: «El lliurament a la fe condueix a una relació més íntima amb Déu i, fins i tot, a una mena d'identificació que fa més profunda l'experiència de la presència divina, al donar-li un significat i una perspectiva completament nous.»

C.C.

Thomas Keating, *Intimidad con Dios*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos, Bilbao 1997, 185 pàg.

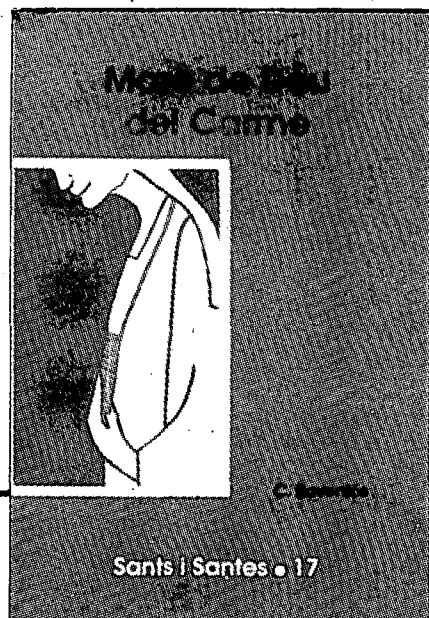
La devoció a la Verge del Carme

L'advocació del Carme té els seus orígens en la Bíblia, a la terra d'Israel i a la muntanya del Carmel. De la mateixa manera que les altres muntanyes de Palestina, el Carmel no es distingeix per la seva alçada; són muntanyes teològiques més que físiques. Maria de Natzaret, la mare de Jesús, va ser per als ermitans llatins el perfecte ideal de la seva vida contemplativa. Natzaret es divisa des d'un dels cims del Carmel, anomenat El-Muhraqa, venerat des de temps immemorials pels jueus, els musulmans i els cristians. «Sens dubte, els ermitans llatins, els primitius carmelites, que habitaven a l'altra banda del mont, a l'oest, a prop del mar, pujarien sovint a El-Muhraqa, des d'on contemplarien amb deteniment, amorosament, el poble de Jesús i de Maria, la seva mare», escriu l'autora, Carme Raventós.

Dels elements a considerar en la devoció a la Verge del Carme, l'escapulari és, sens dubte, el que més ha contribuït a popularitzar-la. Originàriament era una peça de resguard dels hàbits d'alguns ordes religiosos antics. Més tard, se'ls va donar un simbolisme cristològic: significava el «jou suau» de Crist. Al segle XIV l'escapulari del Carme va rebre l'empremta mariana, sense perdre la cristològica.

C.C.

Carme Raventós, *Mare de Déu del Carmen*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Santos y Santas, Barcelona 1998, 20 pàg.

Teatre

Meritxell Cucurella Jorba —

Infantil ➤ Hi havia una vegada... la pau

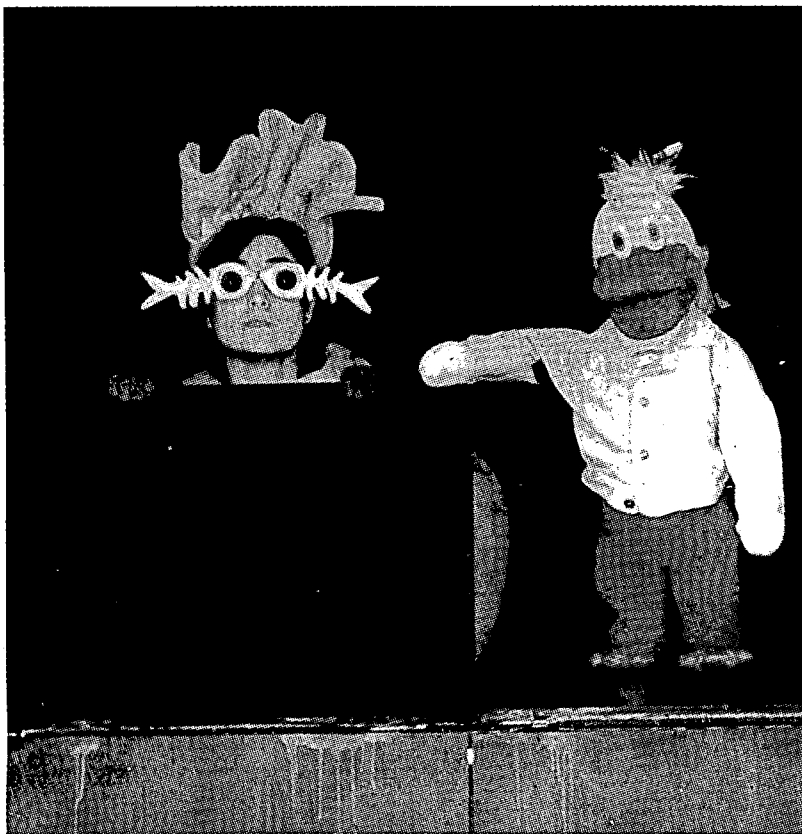
Fes la pau, no la guerra

L'espectacle de titelles *Hi havia una vegada... la pau* és la darrera creació del Teatre Moriqueta —Mely Pappaterra i Arantxa Azagra— i serà al Versus Teatre (tel. 232 31 84) cada diumenge del mes de març (12.30 hores).

Es tracta d'un muntatge que ens parla de la intolerància i del poder devastador de les guerres. I ens en parla des del punt de vista dels nens i les nenes vehiculat a través d'una original història. Ha arribat la guerra al poble de la Dràgana; ella i la seva família han de fugir. Amb els trasbalsos de la fugida la Dràgana perd l'Edin, el seu amigueta de peluix.

Es buscaran durant dies i més dies i finalment es trobaran a Barcelona quan la societat es commou per una gran notícia: la pau al país de la Dràgana i l'Edin. És l'hora de tornar plegats a casa i reconstruir una nova vida sobre els estralls que ha causat la cruenta guerra.

Amb aquest espectacle Teatre Moriqueta va col·laborar amb Mestres per Bòsnia per dur a terme la reconstrucció d'una escola de la localitat bosniana de Klokotnica.

AL VERSUS TEATRE, els diumenges de març

➤ En Pere i el llop, al POLIORAMA

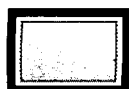
L'Orquestra Simfònica del Conservatori del Liceu i la companyia de titelles Per Poc presenten *En Pere i el llop* (diumenge, a les 12.00 hores) al Poliorama (tel. 318 81 81). No us confongueu: no és el Pere de la cullera i a l'obra no hi ha cap Caputxeta.

➤ Trinoceria, a l'ARTENBRUT

El titellaire Eugenio Navarro —component del grup La Fanfarra— presenta al Teatre Artenbrut (tel. 457 97 05) un espectacle de titelles apte per a tots els públics (diumenge, 12 i 13.00 hores). Un tramoista de teatre vol ser actor i... es posa a somniar.

➤ Teresetes i rondaies, al NOU TANTARANTANA

La companyia Migjorn Teatre de Titelles presenta al Teatre Nou Tantarantana (tel. 441 70 20) una col·lecció de titelles tradicionals mallorquines (dissabte, 18.00 hores; diumenge, 12.00 hores). Mallorca i les seves tradicions presents, un cop més, a la Ciutat Comtal.

Crònica televisiva

Miquel Àngel Codina

Les arrels del substrat aborigen

El visitant que arribi a Malàisia amb el record d'algunes lectures i pel·lícules que situaven en aquests paratges emocionants històries d'aventures se sentirà decebut. Els relats de pirates d'autors com Emilio Salgari, escrits fa menys d'un segle, no tenen res a veure amb la Malàisia actual. El mateix succeeix amb la frondosa jungla primigènia.

El que en altres temps va donar lloc a una de les combinacions de flora i fauna més riques del món, inclosos elefants, rinoceronts i tigres, s'ha vist reduït avui dia a reserves comptades, situades a pocs quilòmetres de la carretera. Els turistes hi van d'allò més contents per fer-se les fotografies de rigor o enregistrar en vídeo les meravelles d'una natura en vies d'extinció com, per exemple, els orangutans. La 2 va emetre, dins la sèrie documental *Índi-*

co, un interessant reportatge sobre Malàisia, la seva gent i els seus costums.

En les esmentades reserves viuen també unes escasses poblacions abòrigenes. Tot i que recentment han incorporat al seu *modus vivendi* una sèrie d'innovacions tècniques, els indígenes no volen acceptar una integració total en la moderna societat malaia i prefereixen viure d'acord amb les seves tradicions animistes. El producte més sol·licitat de la seva artesanía és la sarbatana. Els exemplars que confeccionen són idèntics als que en el passat va constituir la seva arma més mortífera i precisa. Però avui el seu destí no és el de fer front a un eventual enemic o proveir-se de caça, sinó el de ser venuda al turista de pas.

La necessitat de diners davant dels nous hàbits que els crea el contacte amb la civilització els porta a vendre, junta-

Poblat indígena a Sarawak (Malàisia Oriental).

ment amb fruites i verdures, plantes de propietats medicinals i flors exòtiques de la selva. A pocs quilòmetres de les comunitats indígenes, hi ha actualment un camp de golf i una zona residencial

de luxe. La seva creació es remunta al període colonial britànic, cosa que va comportar una absoluta remodelació del paisatge.

La jungla ha desaparegut pràcticament de tot el territori malai. L'explotació de les seves terres verges es caracteritza per la tala massiva d'arbres i l'establiment de plantacions en aquestes superfícies. Malàisia sempre ha estat un dels principals productors de cautxú del món, però ara la seva major font d'ingressos és la producció d'oli de palma, destinat a l'ús industrial. Aquest poble que al llarg de la seva història ha anat teixint, per motius ben diferents, lligams amb xinesos, indis, àrabs, portuguesos, holandesos i anglesos sempre ha lluitat per no perdre les seves arrels. Una identitat fruit del substrat aborigen.

RÀDIO

De dilluns a divendres:

—de 8 a 8.30 *El Primer Café*—de 8.30 a 21.00 *Radiofórmula musical*:

Butlletins cada quart d'hora amb informacions generals, de serveis, Església i culturals. Informacions esportives durant les tardes del cap de setmana. Comentari de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:

—de 5 a 8 *Radiofórmula musical*—de 2 a 5 *Comentari de l'Evangeli, Espurna d'Alba, Música instrumental*

Dilluns

21.00-21.30	<i>Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma</i>
21.30-22.00	<i>Música. (programa d'economia en preparació)</i>
22.00-23.00	<i>Nit d'estels</i>
23.00-24.00	<i>Galàxia esport</i>
24.00-1.00	<i>Estima la vida - La font del gat</i>
1.00-1.30	<i>So de cine</i>
1.30-2.00	<i>Cova de jazz</i>

Dimarts

21.00-21.30	<i>Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma</i>
21.30-22.00	<i>Crèixer amb els anys</i>
22.00-23.00	<i>Nit d'estels</i>
23.00-24.00	<i>Viure el dia dia</i>
24.00-1.00	<i>Versió original - Com un tros de vida</i>
1.00-1.30	<i>Dos quarts de nit</i>
1.30-2.00	<i>Cova de jazz</i>

Dimecres

21.00-21.30	<i>Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma</i>
21.30-22.00	<i>L'enigma</i>
22.00-23.00	<i>Nit d'estels</i>
23.00-24.00	<i>L'excusa</i>
24.00-1.00	<i>Bojos per la ciència - Panorama cultural</i>
1.00-1.30	<i>Mentides de bolero</i>
1.30-2.00	<i>Diccionari de cinema</i>

Dijous

21.00-21.30	<i>Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma</i>
21.30-22.00	<i>Els veïns de l'escala</i>
22.00-23.00	<i>Nit d'estels</i>
23.00-24.00	<i>En família</i>
24.00-1.00	<i>Àgora</i>
1.00-2.00	<i>Estels de colors</i>

Divendres

21.00-21.30	<i>Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma</i>
21.30-22.00	<i>Un país a la motxilla</i>
22.00-23.00	<i>Nit d'estels</i>
23.00-24.00	<i>Temps d'acció</i>
24.00-1.00	<i>Amb llum pròpia</i>
1.00-2.00	<i>Obladi obladà</i>

Dissabte

7.00	<i>A cort obert</i>
8.00-8.30	<i>On tu em diguis</i>
8.30-21.00	<i>Radiofórmula musical</i>
21.00-21.30	<i>Des de Nashville</i>
21.30-22.00	<i>La veu del campanar</i>
22.00-23.00	<i>La porta del temps</i>
23.00-24.00	<i>Panorama de cinema</i>
24.00-2.00	<i>Fila 7 - Les novetats a cau d'orella</i>

Diumenge

7.00	<i>Raons per viure</i>
8.00-8.30	<i>On tu em diguis</i>
8.30-9.00	<i>Cova de clàssics</i>
9.00-10.00	<i>Tot sardana</i>
18.45	<i>Eucaristia</i>
21.00-21.30	<i>Els noms de la música</i>
22.00-23.00	<i>Contraatac</i>
23.00-24.00	<i>La vigília</i>
24.00-1.00	<i>Temps de paraula - Tornar a creure</i>
1.00-2.00	<i>A cel obert</i>

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge a les 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h.

Objectiu, l'home: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Juan Francisco Vilda Narro, voluntari de l'Hospital de la Sta. Creu i Sant Pau; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres a les 20.00h: *La punta* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies i El significat de l'Evangeli*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.00h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dijous 19.15h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dilluns 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dimarts 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) de dilluns a divendres 15.30h.

LA COVA DEL COUNTRY: espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.30h. **Ràdio Cap de Creus**

(Cadaqués) (90.0 FM) dimarts 19.15h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) divendres 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dijous 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 9.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 9.45h.

PUNT DE TROBADA: magazín setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. Té les seccions *Dels joves per als joves* i el *Costumari cristià*. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta Carles Sánchez. L'emet **Cope Figueres AM** i FM (1269 AM) i (88.0 FM) divendres 15.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) últim divendres 14.00h.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*. L'emeten diverses emissores locals.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*. L'emeten diverses emissores locals.

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. L'emeten diverses emissores locals.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten diverses emissores locals.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

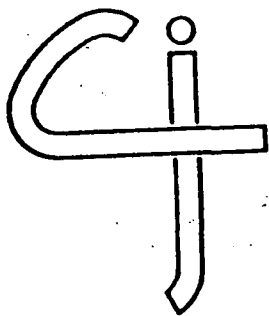
Adreceu-vos a Rosa Peraire. Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

Barcelona

• **CCU.**— Fins al 19 de març, exposició *Humor. La vida s'obre camí*. El 10 de març, *La pedagogia del riure*, xerrada a càrrec d'Enric Benavent, professor d'educació social a la Universitat Ramon Llull de Barcelona i pallasso. El 12 de març, *La rialla que salva*, tertúlia literària, a càrrec de Joan Estruch, sociòleg i traductor. Dins del cicle *La dona en diferents cultures*, l'11 de març, a les 20.00, tertúlia amb Joana Jhoni sobre la dona a Guinea Equatorial. El 13 de març, a les 20.30, espectacle de ball flamenc amb Angélica Sánchez, bailaora. C/ Villarroel, 81 - Barcelona, tel. 93/ 323 33 68.

• **SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.**— Els dies 7 i 14 de març, a les 20.00, missa en cant gregoriana a l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona. Els diumenges següents, a les 19.00, vespres solemnes cantades.

• **«PROS I CONTRES DE LES ONG».**— El 9 de març, a les 19.00,

debat organitzat per Cristianisme i Justícia i Justícia i Pau, amb Francisco Fernández Buey i presentat per Arcadi Oliveres. C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 93/ 317 23 38.

• **COL·LEGIDE RECTORS DE LA CIUTAT DE BARCELONA.**— El 10 de març, a les 11.00, a la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, conferència *La Fundació d'Escoles Parroquials*, a càrrec de Mn. Lluís Portabella d'Alós, rector de la parròquia de Sant Ramon Nonat i president de la fundació.

• **BALMESIANA.**— L'11 de març, a les 19.30, conferència *El magisterio espiritual de san Ignacio de Loyola*, a càrrec del Dr. Antonio Queralt, s.j., professor emèrit de la Universitat Gregoriana de Roma. Fundació Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 93/ 302 68 40.

• **ORATORI DE LA BONAIGUA.**— Conferències quaresmals per a gent

gran, dins de l'any dedicat a l'Esperit Sant. L'11 de març, *Motivo del Jubileo del año 2000: Cristo que fue concebido por obra y gracia del Espíritu Santo*. De 17.15 a 18.00, c/ Jiménez Iglesias, 1 - Barcelona, tel. 93/ 204 95 51.

• **AMICS DEL MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— El 12 de març, a les 18.30, conferència, a càrrec de Mn. Francesc Nicolau amb el tema *Desenvolupament històric de les ciències geològica i paleontològica*. Museu Geològic del Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **CONFERÈNCIES QUARESMALES.**— Conferències del cardenal Carles per als joves. El 12 de març, amb el tema *Què és la salvació?*, de 20.00 a 21.00, a la sala de la Mercè, situada damunt del claustre de la catedral.

• **«LA PEDAGOGIA PUESTA EN ESCENA» I «PRÁCTICAS CREATIVAS PARA UNA ENSEÑANZA DINÁMICA».**— El 12 de març, a les 19.30, presentació dels dos llibres de Georges Laferrriere, doctor en filosofia i ciències de la informació. Fundació Pere Tarrés, c/ Carolines, 10 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE SANT CRIST.**— El 13 de març, a les 18.30, Via Crucis; tot seguit, se celebrarà l'Eucaristia. Parròquia del Sant Crist, c/ Natzaret, 5 - Barcelona.

• **ENCUNTRE MATRIMONIAL.**— Per tal d'aportar a les parelles una

tècnica de diàleg que ajudi a aprofundir en la relació d'esposos, l'Encuentre Matrimonial anuncia la propera trobada que tindrà lloc els dies 13, 14 i 15 de març. Comença a les 20.00 i acaba a les 18.00. Per a més informació: 93/ 232 38 77, 93/ 349 75 87 i 93/ 213 45 42.

• **V TROBADA D'ESCOLANS A LA CONRERIA.**— El 14 de març, trobada organitzada pel Seminari Me-

nor Diocesà per als nois i adolescents que ja hi han assistit i aquells que ajuden a les celebracions litúrgiques. Hi haurà jocs, animació musical i celebració de l'Eucaristia. Per a més informació: 93/ 395 10 11.

• **PARRÒQUIA DE SANTA MADRONA.**— El 15 de març, missa solemne, a les 12.00, en honor a santa Madrona, copatrona de la ciutat de Barcelona juntament amb santa Eulàlia i, més recentment, amb la Mare de Déu de la Mercè. El 16 de març, a les 20.00, missa pels difunts. C/ Tapioles, 10 - Barcelona.

• **RECÉS PER A JOVES AMB INQUIETUD VOCACIONAL.**— El 15 de març, de 10.30 a 18.00, recés per a nois i noies amb inquietud vocacional. Convocat i predicat pel cardenal Carles, tindrà lloc al Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Per a més informació: 93/ 454 16 00 i 93/ 454 90 12.

• **I CICLE DE CORALS UNIVERSITÀRIES.**— El 15 de març, a les 20.30, concert de la Coral Blanquerna de la Fundació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, dirigit per Ramon Vilar. Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ Balmes, 78 - Barcelona.

• **ESPAI VOCACIONAL.**— L'Espai Vocacional és una iniciativa per aprofundir en el discerniment vocacional. Es tracta de possibilitar el contacte personal dels joves amb inquietuds vocacionals amb persones que poden orientar-los: seminaristes, preveres joves i formadors del seminari. La propera trobada és el 15 de març, a les 17.45, al Seminari, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Per a més informació: Mn. Ramon Corts, tel. 93/ 454 16 00.

• **CASA NOSTRA SENYORA DE MONTSERRAT DE CALDES DE MONTBUI.**— Exercicis espirituals per a sacerdots, homes i joves del 16 al 21 de març, amb la congregació dels Cooperadors Parroquials de Crist Rei, fundada pel P. Vallet. Per a més informació: 93/ 865 44 96.

novahumanitas

Formació i desenvolupament personal
Sessions de formació humana dirigides per la
Sra. M. Àngels de los Ríos i Mn. Josep Font Gallart

SANTUARI DEL SANT CRIST DE BALAGUER

25600 Balaguer (Lleida) - Tel. (973) 44 53 35

Del 6 al 8 de març: *Quaresma, camí vers la Pasqua*

CASA D'ESPIRITUALITAT M. ANTÒNIA PARIS

Dies del 13 al 15 i del 20 al 22 de març

Iniciació al coneixement personal:

Les realitats constituents de la persona

Informació: de dilluns a divendres de 9.00 a 14.00 i de 16.00 a 20.00 al telèfon (93) 217 30 18

Informació i inscripcions:

Dijous de 17.00 a 21.00, c/ Canuda, 4, ent. 1a - Tel. (93) 317 17 90

Telèfon de la Pregària

93 - 417 54 49

Obert cada dia de les 22 a les 24 h.

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària.
Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica
passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

• **NOCES D'OR SACERDOTALS.**— El 21 de març, Mn. Joan M. Cascante d'Àvila, canonge de la catedral de Barcelona, celebrarà l'Eucaristia a la catedral.

• **XIII CONCURS BÍBLIC.**— El Grup Avant de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, convoca aquest concurs. Fins al **9 de març** hi ha temps d'enviar els treballs a: Concurs Bíblic, apartat de correus 936, 08220 - Terrassa. Per a més informació: Eusebi Ros, tel. 93/ 780 18 02 i Màrius Heras, tel. 93/ 785 22 91.

• PARROQUIA DE SANT JOSEPI SANTA MÒNICA.— Tots els dimecres, dia de santa Mònica, a les misses de les 12.00 i les 20.00, pregària a santa Mònica, patrona de les mares cristianes. Rambla de santa Mònica, 9 - Barcelona.

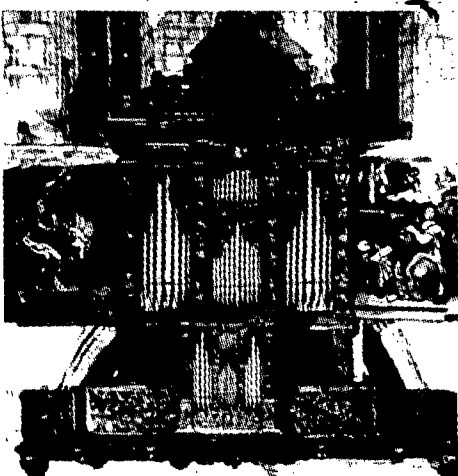
Lleida

• VOLUNTARIAT A LES RESIDÈNCIES.— Programa d'animació de la gent gran organitzat per Càrites, dirigit a voluntaris i col·laboradors de residències i centres de dia. El **7 de març**, *Conceptes bàsics: per què animació en gent gran?* Per a més informació: Missioneres Auxiliars d'Església, c/ Canonge Brugulat, 11, 1 A - Lleida, tel. 973/ 26 87 05 i 973/ 27 40 98.

• CICLE-CURS «REPTES DE LA CIÈNCIA A LA FE».— El 12 de març, a les 20.00, conferència *Són compatibles la ciència i la religió?*, a càrrec de Josep M. Forné. Lloc: IREL, c/ Canonge Brugulat, 22 - Lleida.

Tarragona

• «L'ORGUE A LA PENÍNSULA IBÈRICA. XVIII CURS INTERNACIONAL D'INTERPRETA-

CIÓ».—Del 20 al 25 de juliol, amb el professor Josep M. Mas i Bonet. El

termini d'inscripció finalitza el 15 de juny. Per a més informació: M. Mas, Raval Santa Anna, 64, àtic - 43201 Reus.

Tortosa

**• RECÉS DE QUARESMA I PAS-
QUA.**— El 7 de març, de 16.00 a
18.00, al Col·legi Teresià de Tortosa.
El 7 de març, de 10.30 a 12.30, al
Col·legi de la Consolació de Benicarló.
El 21 de març, de 10.30 a 12.30, al
Col·legi de Santa Teresa de Móra
d'Ebre. Organitzat per la Delegació
d'Ensenyament i Moviment de Pro-
fessors Cristians.

• 400 ANIVERSARI DE LA CON-SAGRACIÓ DE LA CATEDRAL DE TORTOSA.— Els dies 12, 13 i 14 de març, a les 20.15, predicació de Mons. Damián Iguacen, bisbe emèrit de Tenerife. El darrer dia, celebració comunitària de la Penitència.

Vic

• **DOMINIKES DE MANRESA.**— El 14 de març, a les 21.30, al convent de Santa Clara, vetlla de pregària. Dirigida per Lucía Caram, o.p., Rafa Chirivella i M. Jesús Delgado, joves dominics de Catalunya.

• XII JORNADES DE FORMACIÓ PER A PARELLES.— El 15 de

març, organitzades pel Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar. Per a més informació: 93/ 812 63 88.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL SANT PARE

- Perquè arreu es reconeguin els drets de la persona humana
- Perquè els màrtirs del segle XX siguin exemple per als joves

Petits anuncis

RESIDÈNCIES 3a EDAT

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència medicosanitària, permanent o temporal. Tel. 450 39 30.

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acollida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, parc Collserola. Tel. 203 97 40. Isabel.

COMPRA e VENDITA

PARTICULAR compra instruments musicals, rellotges, ràdios i joies antigues. Tel. 908/89 56 25 nits de 21.00 a 23.00h.

COMPRO segells, monedes,
postals, objectes antics i llibres.
Tel. 357 83 94.

HABITATGE

LLOGO despatx 95m² Les Corts, C/
Galileu, 75.000 Pts. Tel. 321 50 55.

VENC casa equipada. Ocasió. A Vinyebre. Informa tel. 213 21 44.

DIVERSOS

ESTÀ EN PROJECTE l'obertura d'una fraternitat seguint l'espiritualitat de la Casa de Natzaret: oració, treball i vida humil. Tel. 977/23 64 61.

SI VOLS ADOPTAR UN GATET O UN GOSSET truca'ns. Lliga Protectora d'Animals. Tel. 417 01 24.

PERSONA afectada de llarga malaltia vol parlar amb altres malalts per formar un grup i animar-se mútuament. Tel. 347 07 02.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer Puiggarí, 5-7, 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA.....

POBLACIÓ..... TEL

PREU LÍNIA SETMANES

	170 ptes.
	340 ptes.
	505 ptes.
	675 ptes.
	840 ptes.
	1.010 ptes.
	1.180 ptes.

(16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Llibreria Santa Maria		08350	Arenys de Mar
Llibreria Pujades Climent	Riera, 8	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Kiosco Gallifa	República Argentina, 233	08023	Barcelona
Llibreria de la Diputació	Londres, 57	08036	Barcelona
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Pepereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Carme García Ros	La Font, 22	25210	Guissona
Comerc i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibreria Bonet	Pl. Major, 33	43420	Sta. Coloma de Q.
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Ll.
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Güell	Santa Anna, 6	25300	Tàrraga
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Des del carrer

«La poesia és un pont que uneix un cor amb un altre»

«Ara mateix enfilo aquesta agulla amb el fil d'un propòsit que no dic...» Amb aquests versos de Miquel Martí i Pol, Ramon Miranda recita i omple amb la seva veu ben modulada el mateix carrer Petritxol, on Àngel Guimerà anava a escriure les seves obres a la xocolateria, abans taverna, Dulcinea. Joan Salvat-Papasseit, Màrius Torres, Emily Dickinson, Dylan Thomas, Robert Burns i Konstandinos Kavafis... formen part del seu repertori.

—Per què recita poesia?

—No tinc feina fixa, tot i que quan em surten, faig classes de cinema. He après a estimar la poesia des de petit, i en lloc de posar-me a vendre ordinadors o neveres, vaig decidir posar-me a recitar pel carrer.

—Dóna per viure?

—No, només per anar tirant i pagar-me els àpats.

—És dur estar tantes hores quiet a l'intempèrie?

—Sí, perquè depens del temps. Tant passes fred com calor. A més, després de moltes hores recitant moltes vegades et quedes una mica afònic.

—Perquè va triar el carrer Petritxol?

—Perquè té unes dimensions molt petites i té un caliu especial. No hi ha el trànsit ni el soroll que té la Rambla. L'únic perill que té és que algun veï es pot queixar.

—Com el tracten els vianants?

—Hi ha de tot. Hi ha gent molt agradable i també n'hi ha de desagradable. Fa poc em van dir que parlés en *cristiano*. Moltes vegades, però, la gent em diu que es queden parats en sentir algú recitant poesia en català i em feliciten. Són les

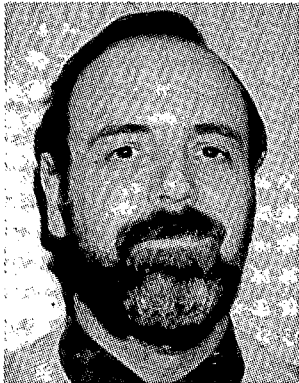
dues cares d'una mateixa moneda, com en totes les coses.

—Alguna situació sorprenent...

—Joan Perucho aquest matí s'ha aturat i s'ha quedat astorat en assabentar-se que sóc guionista i no tinc feina. M'ha donat la seva targeta i m'ha dit que el truqui d'aquí a uns quants dies perquè coneix un director de cinema.

—La BBC es va interessar per un guió seu?

—Vaig escriure un guió i en veure que cap productora d'aquí volia tirar el projecte endavant, la meua dona el va traduir a l'anglès i el vaig enviar a la BBC. Emma Kingsman, cap de dramàtics de la BBC, em va

enviar una carta dient-me que els agradaria produir-lo, però finalment no l'han portat a terme, perquè com que disposen d'un pressupost limitat, tenen preferència les històries amb personatges anglesos.

—Com definiria la poesia.

—La poesia transmet sensacions, ideals i sentiments. És un pont que uneix una ànima amb una altra, un cor amb un altre, com va dir el cineasta Ingmar Bergman.

Marta Puyol

Impromptu

Oriol Camps

Un adéu mai no és per sempre

Quan ens acomiadem d'una persona, familiar o amiga, mai no ho fem definitivament. Li diem «a reveure!». Perquè esperem retrobar-la per compartir idees, activitats, amor. Per reprendre, potser, una conversa deixada a mig aire en un altre moment, i en la represa trobar l'acord que no havíem assolit.

Quan els cristians patim la separació imposada per la mort d'un familiar o d'un amic, malgrat que ens sembli que tot s'ha acabat, que l'absència és angouxa, el darrer comiat sempre és un sentit «a reveure!», que és com una professió de fe, perquè tenim l'esperança de retrobar-nos en el més enllà, on tot serà clar, on tot serà veritat i amor.

No entenc que sigui possible un adéu definitiu, que comporta oblit, que nega tota possibilitat d'avinença, que tanca les portes a l'amor i les obre a l'odi... Tanmateix, anant pel món, se'n constata no solament la possibilitat, sinó l'existència de casos reals, que omplen el cor d'angouxa i de tristesa.

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Creativitat personal

L'Església anglicana llança cada any una campanya publicitària per fer arribar la Pasqua al carrer. Vol animar els seus fidels a participar en les celebracions litúrgiques i, sobretot, a redescobrir la dimensió espiritual de la vida a la llum de l'Evangeli de Jesús. A partir d'aquesta primera setmana de Quaresma apareixeran arreu del país pòsters i valles amb una imatge i un lema. La imatge, aquest any, evoca Lady Di: reproduïx la gran ofrena floral al peu de les reixes del palau reial de Londres, l'endemà de la tràgica mort de la princesa. El lema és: «Si tot això t'ha fet reflexionar, aquesta Pasqua vine a l'Església.» Ha estat idea d'un grup format per experts publicitaris i per persones d'Església, dirigit pel reverend Robert Ellis, el qual ha dit, en una entrevista apareguda al diari *Times*: «Aquesta imatge serà familiar a molta gent i resultarà emblemàtica de totes les manifestacions espontànies de dolor del poble arran de la gran tragèdia col·lectiva. De fet, la mort dels altres ens recorda la nostra pròpia mortalitat... I sovint hi ha emocions amagades que tornen a surar.» El 1995 el lema utilitzat va ser *Sorpresa!*, en referència a la resurrecció. La de l'any passat va haver de ser retirada per problemes de drets d'autor. Era la frase «La veritat és allà fora», treta d'un serial televisiu molt popular.

Mirada des d'aquí, potser aquesta resulta una iniciativa pintoresca, d'un pragmatisme al qual no estem habituats en el camp religiós. Però no es pot negar que demostra creativitat i voluntat de fer present la Pasqua en una societat secularitzada, distreta de Déu.

A mesura que ha anat davallant la pràctica religiosa, ha anat augmentant el nombre dels cristians desconnectats, que van perdent, dia a dia, generació a generació, el sentit del més essencial de la nostra fe. No els arriben la veritable vida de l'Església i les seves grans propostes, sinó només anècdotes i referències accidentals. Ara mateix, la gran notícia hauria de ser que les comunitats cristianes han començat el camí cap a la Pasqua, i que tots hi som convidats... Que hi ha, enmig de tanta grisor, una novetat de vida possible, la de Jesús, l'home nou... Com fer-ho arribar més enllà dels nostres temples? No voldria haver de donar la raó a un amic pessimista que em diu que aviat se sentirà parlar més del Ramadà que de la Pasqua...

També nosaltres hem d'exercitar la imaginació i sortir de la rutina. En la nostra pròpia tradició pastoral hi ha instruments de comunicació en aquesta línia que donen el seu fruit: les conferències quaresmals, per exemple, per no entrar ara en el tema més complex de les processons. No sempre, però, aconseguim dues condicions indispensables per a una Quaresma i una Pasqua missioneres: sortir dels cercles habituals dels ja convençuts i anunciar un missatge nítidament *kerigmàtic*, que convidi a creure i no tan sols a plantejar-se problemes. L'exemple dels germans anglicans segurament no és importable. Però ens estimula a cercar noves formes de comunicació apostòlica amb imaginació i creativitat.